

Vishnu Sarma's  
**Pancha Tantra**  
(Kakolukiyam)

Tamil Translation  
by  
"Vyakarana Siromani"  
**P. Thiyagaraja Iyer**

**பஞ்சதந்திரம்**

காகோலுகீயம்  
(ஒனுவது தந்திரம்)  
மூலமும் உரையும்

உகந்  
"வியாகரண சிரோமனி"  
**பு. தியாகராஜ ஜயர்**

அதிப்படிகளியர்  
விரம்மலை ஸ்ரீ. கிருஷ்ணனந்த சர்மா, B.A. (Hons.) M.Phil.  
சிரேஷ்ட விரிவுவரையாளர்,  
சம்லக்ஷ்மிநாதத்துவமே, மாண்பு. பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர்  
கா. கைவாஸநாதக்குருக்கள் நூபகார்த்த  
சபை வெளியீடு - 14.







# பஞ்சதந்திரம்

காகோலுகீயம் (3ஆவது தந்திரம்)  
(சந்தி விக்கிரகம்)  
மூலமும் மொழிபெயர்ப்பும்

மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்  
வியாகரண சிரோன்மணி  
சிவஹ் பூரண தியாகராஜக் குருக்கள்  
மட்டக்களப்பு

பதிப்பாசிரியர்  
பிரம்மஹ் ஹி. கிருஷ்ணனந்தசர்மா B.A.(Hons) M.Phil  
சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர்,  
சம்லக்ருதத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

மொழி பெயர்ப்பாசிரியரால் 1964இல் எழுதப்பட்ட இம் மொழிபெயர்ப்பானது அன்னார் சதாபிஷேகம் காலைம் இவ்வேளையில் சுதாபி ஷேகத்தை முன்னிட்டு பதிப்பித்து வெளியிடப் பெற்றது.

வெளியீடு:

பேராசிரியர் பிரம்மஹ். கா. கைலாஸநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபை  
ஹந்திமலாம்பிகா சமேத ஹி கைலாசநாதசவாமி தேவஸ்தானம்  
சிவக்கோவில்-நல்லூர், யாழ்ப்பானம்.

பேராசிரியர் கா. கைலாஸநாதக்குருக்கள்  
ஞாபகார்த்தசபை வெளியீடு - 14

- விஷ்ணுசர்மாவின், பஞ்சதந்திரம் - காகோலுகியம் (3ஆவது தந்திரம்)
- மூலமும் உரையும் - உரை : வியாகரண சிரோமனி பூ. தியாகராஜ ஜயர்
- பதிப்பாசிரியர் : பிரம்மபூரீ பூரீ.கிருஷ்ணனானந்த சர்மா, • பதிப்பு : ஆகஸ்ட் - 2012, • பக்கம் : 173, • அச்சிட்டோர் : ஹரிகணன் பிறின்னேடேர்ஸ், இல. 424, கே.கே.எஸ் வீதி, யாழ்ப்பாணம், • பதிப்புரிமை: ஆசிரியரிற்கு, • வெளியீடு : பேராசிரியர் கா. கைலாயநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்தசபை, • விலை:

- Vishnu Sarma's Panchatantra - Kakolukiyam (Third tantra)
- Text & Translation - Translation by : Vyakarana Siromani P. Thiagaraja Iyer, • Edited by: Brahmasri S.Krishnananda Sarma
- Edition: August - 2012 • Page: 173, • Printing : Harikanan Printers, No.424, K.K.S Road, Jaffna. • ©: Author • Publishing : Prof. K.Kailasanathakurukkal Memorial Trust • Price:

ISBN : 978-955-0169-00-9

## பொருளடக்கம்

கலை

1. காக்கைகளுக்கும், ஆந்தைகளுக்கும் பணக்கேயேற்பட்ட வரலாறு
2. முயலும் யானையும்
3. சிட்டுக்குருவியும் முயலும்
4. மூன்று போக்கிரிகளும், பிராமணனும்
5. கருநாகமும் ஏறும்புகளும்
6. பிராமணனும் பொற்காசு அளித்த பாம்பும்
7. தங்கான்னமும் தங்கப்பறவையும்
8. புறாத் தம்பதிகளும் வேடனும்
9. வயோதிப வியாபாரியின் மணவியும், கள்வனும்
10. பிராமணனும், திருதனும், அரக்கனும்
11. வயிற்றிலுள்ள பாம்பும், புற்றில் வாழ்ந்த பாம்பும்
12. தச்சன்மனைவியும், சோரநாயகனும்
13. எவிப்பெண்ணென் விவாகம்
14. பொன் எச்சமிட்ட பறவையும் வேடனும்
15. சிங்கமும், நரியும், பேசுக்குகையும்
16. தவணையும் கருநாகமும்
17. நெய்யினாற் குருடனாய் நடித்த வேதியன்

**முக்கிய கதாபாத்திரங்கள்**

மேகவர்ணன்	காக்கையரசு
உஜ்ஜீவி	
சஞ்ஜீவி	
அனுஜீவி	காக்கையரசின் மந்திரிகள்
பிரஜீவி	
சிரஞ்ஜீவி	
ஸ்திரஜீவி	காக்கையரசனின் வயது, அனுபவம், முதிர்த முத்தி
அரிமர்த்தனன்	ஆந்தையரசன்
ரக்தாக்ஷன்	ஆந்தையரசின் மதிநுட்பம் வாய்ந்த முத்தி
குருராக்ஷன்	
தீப்தாக்ஷன்	ஆந்தையரசின் மந்திரிகள்
வக்கிரநாசன்	
பிராகாரகர்ணன்	



## பதிப்புரை

மக்களின் வாழ்க்கையில் சமூகரீதியில் பல கட்டுப்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள் இவைகளின் உயர்வு, மேன்மையை உறுதிப்படுத்துவதற்காகவும் அவர்களின் அச்சமனப்பான்மையை நீக்கி நம்பிக்கை, உணர்வு என்பவற்றை ஊட்டி உயர்வு அடையும் வகையில் இறை ஒழுக்கங்களையும், சம்பிரதாயங்களையும் உலகியல் நெறி, தர்மம் என்பவற்றையும் கதைகளின் வழக்கில் கூறுவது தொன்று தொட்டு வரும் மரபாகும். இக்கதைகளை நீதிக்கதைகள் என அழைப்பார். மக்கள் மனதில் இவ்விதமான நீதிக்கதைகளை வளர்த்தவினாடு ஒழுக்கமுள்ள ஒரு மானிட சமுதாயத்தை உருவாக்கவும் சமுதாயத்தை நல்வழியிற் செலுத்தவும் இயலுமென ரஷ்ய ஞானி நிக்கலஸ் பியர் தேவ் என்பவர் கூறுகின்றார்.

ஆதி மக்களின் கதை ஆரம்பத்தில் வெறும்கதை என்ற வகையில் இருந்து பின் தர்ம உபதேசத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு நீதியைப் போதிப்பதைக் கருத்திற்கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும். இவை நீதிக்கதைகள் எனப்படும். பகுத்தறிவில்லாத மிருகங்களையோ அசேதனப் பொருட்களையோ அறத்தைப் போதிக்கும் நோக்கோடு மனிதனுடைய பழக்க வழக்கங்களை அனுசரித்துப் பேசவும், நடிக்கவும்செய்து புனையப்படும் கதைகளே நீதிக்கதை என்று கலாந்தி ஜோன்சன் கூறுகிறார்.

நீதிக்கதைகள் உருவக்கதைகளே. நமக்கு அறம் போதிப்போர் அங்கே எலிகளாகவும் சிறிய மான்குட்டிகளாகவும் தோன்றுவர். பகுத்தறிவில்லாத பறவைகளையும், மிருகங்களையும் கொண்டு மக்களுக்கு நல்லெல்லையையும் நீதியையும் புகட்டுதலே இவற்றின் பிரதான நோக்கமாகும். உயர்ந்த ஒழுக்கம் பற்றிய நீண்ட சொற்பொழிவுகளை மனிதர் கேட்கும்போது சலிப்படைகி றார்கள். இவ் உருவக்கதைகள் மகிழ்ச்சியோடு விணோதமாக அறிவைப் பெற உதவுகின்றன. நீதிபோதித்தல் கதையின் உயிராகவும் கதையானது உடலாகவும் இருக்கும். இவ்உருவக்கதைகளுக்கும் பழமொழிகளுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது.

இருக்கு வேதத்தில் மிருகங்களுக்கு மனிதனுடைய குணங்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது. மன்றேகு குத்தம் என்னும் தவணை பற்றிய பாடவில் வேள்வித் தீயின் முன்பு வேதம் ஹதும் அந்தணர்களை, மழை காலத்தில் குளத்தில் சத்தமிடும் தவணைகளுக்கு உவமிக்கப்படுவதனைக் காணலாம். சாந்தோக்கிய உபநிடத்தத்தில் நாய்கள் தமக்கு உணவு தேடித் தருவதற்கு ஒரு தலைவனைத் தேடுதல் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. இரு அன்னப் பறவைகளின் பேச்சு அன்னமும் நீர்ப்பறவையும் சத்ய காமஜாபாலனுக்கு உபதேசம் செய்கின் றமையும் சக்கரவாகப்பறவை, ஏருது போன்றவை உபதேசம் செய்கின்றமை பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. பாரதம், இராமாயணம் ஆகிய இதிகாசங்களிலும் மிருகங்கள், பறவைகள் என்பன நீதிபுகட்டுகின்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யம் போன்ற நூல்களின் காலகட்டத்தில் இப்பேற் பட்ட கதைகள் நிலவி இருந்திருப்பினும் அக்காலத்தில் அவை ஓர் இலக்கிய வடிவமாக இருந்ததாக அனுமானிக்க முடியவில்லை.

இந்தியாவிலும் கிரேக்கத்திலும் நீதிக் கதைகள் தொன்று தொட்டு வழங்கி வருகின்றது. கிறிஸ்தவ பழைய ஏற்பாட்டுக் கதைகளிலும் சில நீதிக் கதைகள் காணப்படுகின்றன. ஈசாப்புக் கதைகள் கி.மு 1ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவியிருக்கலாம். கர்ண பரம்பரையான ஈசாப்புக் கதைகளை கி.மு 300ல் தெமெட்டியஸ் என்பவர் தொகுத்துள்ளார். கி.மு 1ஆம் நூற்றாண்டில் பீதரஸ் என்பவரால் இவை வசனநடையில் எழுதப்பட்டது. கிபிலெஸ் என்னும் ஆசிரியரின் மூலம் லிபியக் கதைகளுக்கு சில ஈசாப்புக் கதைகள் சென்றிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. முதலாம் நூற்றாண்டு காலத் தொகுப்பாளரான பீதரஸ் என்பவர் தொகுத்த கதைகளில் ஈசாபுக் கதைகளும் சீரிய நாட்டவரான அளார்களில் என்பவர் கூறிய கதைகளும் சேர்ந்திருப்பதாகக் கூறுவர். உரைநடை இலக்கியத்தின் பிறிதொரு கிளையாக பாளி மொழியிலுள்ள சாதகக் கதைகள் போன்ற நீதிக்கதைகள் விளங்குகின்றன. கிரேக்க நாட்டுக் கதைகளுக்கும் விலங்குகள் மக்களைப்போல் நடிக்கும் இச்சிறு கதைகளுக்கும் தொடர்புண்டு எனக் கூறுவர். பழைய மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து சில கட்டுக்கதைகளை இவை பெற்றிருக்கலாம் என்பர். எனினும் இந்திய நாட்டுக் கதைகள்

மேனாட்டு இலக்கியத்தோடு கலந்தன என்பதனை நாம் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். பிருகத் கதையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கதைகளும் பிறகதைகளும் மேற்குலகுக்குச் சென்றன. அராபிய இரவுகள் கதைத் தொகுப்பிற் காணப்படும் சில கதைகள் இந்திய மூலங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவையாகும்.

மனிதருள்ளத்தில் இயல்பாகக் கதைகளைக் கேட்கும் ஊக்கத்தினைக் கருத்திற்கொண்டு புத்தபிக்குகள் கேள்வி வழக்கில் இருந்த மோகினிக் கதை, கட்டுக்கதை, நீதிக்கதை வரலாற்று நிகழ்வுகள் மிருகங்களைப் பற்றிய கதைகள் என்னும் கதைகள் எல்லாவற்றையும் சமயச் சார்பான சாதகக் கதைகளாக்கினர். இவற்றில் கேள்வி மரபில் மக்களிடையே வழங்கிவந்த சாதாரண இலெளகீக்க கதைகளும் அடங்கும். இவை பல காலத்தைச் சேர்ந்தோரால் சமயப் பிரசாரத்தின் போது பயன்படுத்தப் படுவதை கதைகளாகும். இச்சாதகக் கதைகளும் பஞ்சதந்திரம் ஹிதோப தேசம் என்பவற்றை ஒத்த தன்மையுடையனவாகும். பஞ்சதந்திரக் கதைகளிலிருந்தே சாதகக் கதைகள் முளைத்துக் கிளைந்தன என அறிஞர் கீத் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும். ஏறக்குறைய நூறு கதைகள் கி.பி 52ல் இலங்கையிலிருந்து ரோமிற்கு அரசியல் உறவுமூலம் சென்றிருக்க வேண்டும் என்ற ஜேக்கப்ஸ் என்பவரின் கூற்றிலிருந்து இலங்கையில் அக்காலத்தில் புத்த சாதகக் கதைகள் பெருவழக்காயிருந்தது என அறியமுடிகின்றது. காஷ்மீரில் நிலிய சமண சமயச் சார்பான கதைகளைக் கூறுகின்ற தந்திராக்யாகியா என்றநூலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்திய நீதிக்கதைகளில் உலக இலக்கியத்தின் முன்வரிசையில் இடம்பெறும் பஞ்சதந்திரம் எனும் ஐந்து விதமான தந்திரங்களைக் குறிப்பிடும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. மகிலாரோப்பி யம் எனும் நாட்டை ஆண்ட அமரசக்தி எனும் மன்னனின் மைந்தர்களுக்கு அறிவு புகட்டும் நோக்குடன் விஷ்ணுசர்மா என்பவர் இதனை இயற்றினார் என்பர். மித்திரபேதம், மித்தி ராலாபம், காகோலுகியம், லப்தப்ரணாசம், அபரீக்ஷிதகாரகம் எனக் கதைகள் ஐந்து வகைப்படும். ஓவ்வொரு தந்திரமும் ஓவ்வொரு நீதியைப் போதிப்பனவாகவும் முதன்மையான பெரியகதை ஒன்றிற்குள்ளே பல்வேறு கிளைக்கதைகள்

உள்ளமைந்திருப்பதும் கதையில்வரும் சந்தர்ப்பங்களுக்கு எல்லாம் காரணமாக ஒவ்வொரு புதுக்கதைகளைக் கூறுவதுமாக இந்நாளின் அமைப்பு காணப்படுகிறது. அறிவுரைகள் கதைகளாகவும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடியவகையில் சுருக்கமாக செய்யுளிலும் காணப்படும். செய்யுளும் வசனநடையும் கலந்த ஜதரேய பிரமாணங்களை ஒத்த நடையாகக் காணப்படுகிறது. கதையைக் கறும் செய்யுள்கள் பிரதானமாக ஒழுக்கத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கப்படும். மூலநால் எதுவென்பது திட்டவட்டமாக அறியப்படாவிட்டனும் காஷ்மீரத்தைச் சேர்ந்த தந்ராக்யாயிகா என்பதே மிகப் பழையதென்பர். ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் கி.பி 750ல் பாரசீக (பக்லவி) மொழியில் பஞ்சதந்திரம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இந்நால் தற்போது கிடைக்காவிட்டனும் மேற்காசியாவில் நிகழுகின்ற சிரிய அராபியக் கதைகளிலிருந்து மூலத்தினை ஓரளவு உணரலாம். பிராகிருத மொழியில் குணாட்டியர் என்பவர் எழுதியின் வடமொழியில் எழுதப்பட்ட கதாசரித் சாகரம் பிருக்தகதாமஞ்சரி ஆகியவற்றிற்கு அடிப்படையாக இந்நாலைக் கொள்ளலாமென்பர். தெற்கே நிலவிய பஞ்சதந்தி ரத்தின் பிரதிதான் பிற்கால பஞ்சதந்திர ஹிதோபதேசங்களுக்கு மூலமாக இருந்திருக்கலாம். காப்புச் செய்யுளில் அர்த்தத் சாஸ்திர ஆசிரியர் கௌடில்யர் என்பவருக்கு வணக்கம் செலுத்துவதனை யும், புத்த சமய செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பதனையும், மகாபாரதம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதனையும் நோக்கின் கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டின் பின் கி.பி 300 அளவில் தோன்றி இருக்கலாம். கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சமண முனிவரான பூரணபத்திரர் என்பார் பல நூல்களையாதாரமாகக் கொண்டு திருத்தப் பதிப்பாக இதனை இயற்றி உள்ளார். தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரக் கதையை மகாராஜ்டிர மொழியிலிருந்து தமிழில் உரைநடையாக மொழி பெயர்த்துள்ளார். 19ஆம் நூற்றாண்டிலே வீரமார்த்தாண்டதேவர் என்பார் செய்யுளாகவும் அமைத்துள்ளார்.

கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரம்போல் கதையாகவும் மனிதரியல்பைக் கூறுவதாகவும் ஒழுக்கத்தை புறக்கணிக்காமல் அறிவுரை கூறுதலை முக்கியமாகக் கொண்டதாக இருக்கிறது. ஜாதக மாலா போன்ற பெளத்த நூல்களில் காணப்படும் செய்யுளும் வசனமும் கலந்த நடைபோல சிறந்த கலைஞரின்

படைப்பாக காணப்படுகிறது. நூலில் கால்பங்கு செய்யுளாகவும் ஏனையவை வரன நடையிலும் அமைந்துள்ளது. ஆண்கள், பெண்கள் தெய்வங்கள், பேய்கள் மட்டுமன்றி விவங்குகள் பறவைகள் ஊர்வன, நீர் வாழ்வன எல்லாம் மனித சுக்தியேற் றப்பட்ட பாத்திரங்களாகவருகின்றன. கூறும்பொருளை நோக்கின் அரசருக்கு நீதிமொழியாக மட்டுமன்றி மனிதரின் அன்றாட வாழ்க்கைக்குரிய மக்களின் கடமைகளையும் அறிவுரைகள் பொதுவிதிகள் பொதுநீதிகள் எனப்பலதரப்பட்ட கருத்துக்களைக் கூறுவதாகவும் நோக்கத்தினை அடைவதற்கு கபடத் தன்மையைப் பாவிப்பதாகவும் காணப்படுகிறது.

செய்யுளில் கதையின் சாராம்சம் காணப்படும். எஞ்சியவை வசனத்திலும் இடைக்கிடையே கருத்தை வலியுறுத்தி காரணத்தை தெளிவுபடுத்தச் செய்யுள்களும் காணப்படும். பாரதம், இராமாயணம் போன்ற இதிகாசங்களில் இருந்தும் தர்மசாஸ்திரங்களில் இருந்தும் கருத்துக்களைப் பெற்றிருக்கலாம் ஒரு நோக்கத்தை வலியுறுத்தப் பல செய்யுள்கள் பேணப்படுவதும் சில இடங்களில் கதைகளில் பொருத்தமற்ற தன்மை காணப்படுவதும் அவதானிக்க முடிகிறது. ஆசிரியர் தான் அறிந்த கதைகளையும் பேணி இருந்திருக்கலாம். செய்யுள் ஞாபகத்தில் இருக்கும் என்பதனால் நீதிப் பகுதிகள் பெரும்பாலும் செய்யுளில் காணப்படுகிறது. பாரதத்தில் இருந்த நந்தா சரித்திரம் கபோதாக்யானம் சோமவாயு சம்வாதம் போன்ற கதைகளையும் பேணி இருக்கலாம். கதை - கதாகானம் என வடமொழிப் பிரபந்தங்களினைப் போல வசனம் செய்யுள் என்ற நடையில் காணப்படுகிறது. சுகிர்பேதம், புலித்தோல் போர்த்த கழுதையின் கதை, கொக்கின் கழுத்தை வெட்டிய நண்டின் கதை என்பன சாதகக் கதைகளிலும் இவற்றில் சில ஈசாபுக் கதைகளிலும் காணப்படுகின்றன.

வங்காள தேசத்தில் நாராயண பண்டிதரால் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் 12ஆம் நூற்றாண்டளவில் பஞ்ச தந்திரக் கதைகளை மேலும் எளிமைப்படுத்தி இதோபதேசம் எனும் நூல் எழுதப்பட்டது. இதற்கு காமாண்டசீயநீதிசாரம் எனும் நூலிலிருந்து சில செய்யுள்கள் எடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். இது நான்கு கதைகளைக் கொண்டதாகும். எளிய நடையுடன் கூடியதாகவும்

ஆரம்பக்கல்வி பயில்வோருக்குப் பயன்படக் கூடியதாகவும் செய்யுளும் வசனமும் கலந்த நடையில் இது காணப்படுகிறது. செயற்கை அலங்காரம் செறிந்த நடையை விடுத்து ஞாபகத்தில் இருக்கக்கூடிய பாடல்களை இடையிற் சேர்த்துக்கூறப்பட்ட கதை அமைப்பாக இது காணப்படுகிறது.

பஞ்சதந்திர நூல் கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டில் பஹ்லவி என்னும் மத்திய பாரசீக மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பின் சிறிய மொழியிலும் 8ஆம் நூற்றாண்டளவில் அராபிய மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இது ஈபூறு, கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய மொழிகளில் பலவாறாகத் தோன்றி ஐரோப்பா எங்கனும் பரவியது. சேர் தோமசுதோனி என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் தோன்றிய மொழிபெயர்ப்பு நூல் "தோனியின் அறநூல்" என்னும் பெயரில் வெளி வந்ததாகும். 1570இல் தோன்றிய இந்நாலே முதன் முதலில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த இந்தியநூலாகும்.

நீதிக்கதைகளில் 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிரெஞ்சுக் கதாசிரியர் லெபெரன்டெயன் கதைகள் மற்றும் பாரதியார் நவதந்திரக் கதைகள் ராஜாஜி நீதிக்கதைகள் 18ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் நிலவிய அதிவேக பூரணகுரு கதைகள் என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கன. ராஜாஜி நீதிக்கதைகளை மராட்டிய ஆசிரியர் காண்டேகர் பஞ்சதந்திர பாணியில் கையாண்டுள்ளதையும் நோக்கலாம்.

பஞ்சதந்திரக் கதைகளுக்கான மொழிபெயர்ப்புக்கள் பல தமிழில் சுருக்கமாகவும் தொகுப்பாவும் தமிழ்நாட்டில் வெளி யிடப்பட்டுள்ளன. இலங்கைக் கல்விப் பகுதியினரால் கல்விப் பொதுத்தராதர சாதாரண, உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்குரிய சம்ஸ்கிருத பாடநெறியிலும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களிற்கான கற்கைநெறியிலும் நீதி நூல்கள் பெரிதும் பயன்பட்டு வந்துள்ளதால் காலந்தோறும் நீதி நூல்களுக்கான மொழி பெயர்ப்புக்கள் பதவுரை இலக்கணக் குறிப்புக்களுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1961இல் நியாயசிரோன்மணி கி. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளால் மித்திரபேதம், இருது சம்ஹாரம், வான்மீதி ராமாயணம் என்ப வற்றின் பகுதிகளும் 1965இல் K.M செல்வரத்தினம் அவர்களால்

நளோபாக்யானம் இதோபதேசம் என்பவற்றின் பகுதிகளும் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணக் குறிப்புக்களுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும் வில்லி நல்லூர் வித்வான் தாண்டவராய முதலியார் அவர்களால் வசனநடையில் இயற்றிய பஞ்சதந்திர மொழிபெயர்ப்பினை 1923இல் யாழ் சரசாலை வீரமாகாளி அம்மன் கோவிற் திருப்பணிச்சபையினர் திருப்பணி நிதியின் பொருட்டு பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளனர். இதிலிருந்து அக்காலத்தில் நூல் பற்றிய தேவையையும் மக்களிடமிருந்த நாலுணர்ச்சியையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இந்நாலிற்கு அணிந்துரை வழங்கிச் சிறப்பித்த பேராசிரியர் கா.கெலாஸ்நாதக் குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபையின் தலைவரும் வாழ்நாட் பேராசிரியருமாகிய பிரம்மஸீ.ப.கோபால கிருஷ்ணஜயர் அவர்கட்டும், இந்நாலினைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுப் பதிப்பித்த கரிகனன் நிறுவனத்திற்கும் எமது மன மார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக.

தற்போது பதிப்பித்து வெளியிடப்படும் பஞ்சதந்திரம் காகோலுகியம் என்னும் மூன்றாவது தந்திரத்தின் மொழி பெயர்ப்பானது 1964ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பூரணதியாகராஜயரால் எழுதப்பட்டதாகும். இவர் 1961இல் சாவித்திரி உபாக்யானம், நளோபாக்யானம் இதோபதேசம், 1965இல் பஞ்சதந்திரம் -லப்தப்ரணாசம், 1968ல் ப்ரத்ரு ஹரியின் நீதி சதுகம் ஆகிய நூல்களை பதவுரை, மொழிப்புரை, இலக்கணக் குறிப்புக்கள் என்பனவற்றுடன் கூடியதாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் கணேச பஞ்சரத்தினம், சிவதாண்டவஸ் தோத்திரம் ஆகிய தோத்திரநூல்களையும் பதவுரை, பொழிப் புரையுடன் பதிப்பித்துமுள்ளார். கோண கீரிசாஷ்டகம், மற்றும் திருச்செந்தூர், திருத்தணி, பறாவாய் முதலிய தலங்களில் எழுந் தருளி அருள்பாலிக்கும் முருகப்பெருமான் மீது தோத்திரங்களையும் இயற்றிப் பதிப்பித்துள்ளார்.

1964இல் ஆசிரியர் ப. சர்வேஸ்வர ஜயரின் வேண்டு கோருக்கிணங்க எழுதப்பட்டுக் கைப்பிரதியாக பேராசிரியர் கா.

கைலாஸ்நாதக்குருக்கள் ஆய்யு நிறுவனத்தின் வசம் இருந்த பஞ்சதந்திரத்தின் மூன்றாவது தந்திரமான காகோலுகியத்தின் மொழிபெயர்ப்பானது பதவுரை, இலக்கணக் குறிப்புக்கள் என்பதைத் தவிர்த்து மூலமும் பொழிப்புரையுமாகத் தற்போது பதிப்பித்து வெளியிடப்படுகின்றது.

மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் இந்தியாவில் சம்ஸ்கிருதக் கல்வி கற்று; வியாகரண சிரோங்மணி என்னு சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் சம்ஸ்கிருத ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். இவருடைய தந்தையார் பூர்ணானந்தேஸ்வரக் குருக்கள் பல பத்திரிகைள் ஆக்கியவர். விக்னேஸ்வர பூஜாவிதி, அக்கினி கார்ய விதி (மொழி பெயர்ப்பு டன்) போன்ற நூல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டவர். சிவபூர்ணி தியாகராஜ ஐயர் அவர்கள் பேராசிரியர் கைலாசநாதக்குருக்க ளோடு மிகவும் நெருக்கமான உறவைப் பேணியவர்களுள் ஒருவராவர். முன்னேஸ்வரம் தேவஸ்தானத்தில் பேராசிரியர் குருக்கள் அவர்களால் நிகழ்த்தப் பெற்ற வசந்த நவராத்திரி - சன்மூர்சாம் முதலிய நிகழ்விற்கு உறுகுணையாக விளங்கி சர்வசாதகாசிரியாக இரு தசாப்தங்கள் பங்குபற்றிய சிறப்புக்குரி யவர். தற்போது கண்டாவில் புலம்பெயர்ந்து வசிக்கின்ற தியாகராஜ ஐயர் அவர்கள் அங்கு அந்தணச் சிறுவர்களுக்குத் தற்போதும் சம்ஸ்கிருதக் கல்வி போதித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கைப்பிரதியாக இருந்த இம்மொழி பெயர்ப்பு ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டு காலத்தின்பின் எனது சகதர்மிணியின் பெரிய தந்தையாராகிய இவர் சதாபிஷேகம் காணுகின்ற இவ்வேளை பதிப்பித்து வெளியிடப்படுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். பேராசிரியர் கா.கைலாஸ்நாதக் குருக்கள் ஞாபகார்த்துசபையின் 14ஆவது வெளியீடாக வெளியிடப்படும் இந்நாலினை சம்ஸ்கிருதம் கற்கும் மாணவர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் கற்றுப் பயனடைய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

சிவன்கோவில்  
நல்லூர்.

ஸ்ரீபதீஸ்ரமா கிருஷ்ணானந்தசும்ரா B.A(Hons) M.Phil  
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்  
சம்ஸ்கிருதத்துறை, யாழ்.பல்கலைக்கழகம்.

## முகவரை

வடமொழியினைக் கற்க விழைவோர் ஹிதோபதேச பஞ்சதந்திரம் என்ற நூல்களைத் தவறாது. விரும்பிப் படிப்பது வழக்கமாயிருந்து வருகின்றது. இவ்விரு நூல்களின் முழுப்பகுதி யினையும் பதவரை. விளக்கங்கள் எழுதினால், பலருக்கும் பயன்படும் என்ற நோக்கம். பல நாட்களின் முன்பே என்னுள்ளத்தி வெழுந்ததொன்றாகும்.

இவ்விரண்டனுள் பஞ்சதந்திரம் என்ற நூலின் மூன்றாவது தந்திரமான காகோலுகீயம் என்ற பகுதியினை இலங்கை கல்விப் பகுதியினர் கல்விப் பொதுத்தராதரப் பத்திர (யெர்தர G.C.E Adv.Level) பரீட்சைக்கும் இலங்கைப் பஸ்கலைக்கழகத்தினர் புகுமுகத்தேர்வுக்கும் பாடநூலாக ஆக்கியுள்ளனர்.

இதனை உரிய விளக்கங்களுடன் வெளியிடுதல் மாணவர்க்கு மாத்திரமின்றி, பஞ்சதந்திரக் கதைகளை மூல நூலான சமஸ்கிருத மொழியிலேயே படித்துச் சுவைக்க விரும்பும் சமஸ்கிருத அபிமானிகளுக்கும் ஓரளவு உதவி புரியும் என்ற நோக்குடன் இயன்றவு இதனை எழுதியுள்ளேன்.

இதில் கடின பகுதியான சலோகங்களுக்கு மட்டுமே பதவரை எழுதப்பட்டுள்ள போதிலும் மூலத்தைப் படிப் பவர்களுக்குப் பொருள் எளிதில் விளங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வசன பாகத்திற்குரிய மொழிபெயர்ப்பு மூலத்தையொட்டியே பதவரை நிலையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இலக்கணக் குறிப்புக்களும் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பும் இதிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் இதிற் தரப்பட்டுள்ள முக்கிய கதா பாத்திரங்களின் பெயர் அட்டவணையும், "கதைச் சுருக்கமும் உட்பொரு ஞம்" என்ற பகுதியும் படிப்பவர்க்குப் பயன்தரும் என்றே கருதுகின்றேன்.

இதிலுள்ள குறை நீக்கிக் குணங்கொள்ளுமாறு  
அறிஞர்களை வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

இப்பணி நிறைவேறுதற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகள் நல்கி வழிகாட்டியதுடன் அவ்வப்போது உற்சாகமூட்டி ஊக்கமளித்த பண்டிதர் பிரம்மஸீ ச. பஞ்சாக்ஷரசர்மா அவர்கட்டு யான் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாதென அறியேன். அவர் செய்த நன்றியை எப்போதும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வேண்டிய போதெல்லாம் தக்க ஆலோசனைகள் கூறி உதவிய எங்கள் கலாசாலை உடனாசிரியரான பண்டித வித்வான் வி.சி கந்தையா B.A. அவர்களுக்கும் எனது உளங்களிந்த நன்றி உரியது.

இந்நாலை ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் ஆதரித்து ஊக்கமளிப்பார்களென்றிருக்கிறேன்.

இதேபோன்று மேலும் பலநூல்களை ஆக்க அறிவு, ஆற்றல், உற்சாகம், ஊக்கம் முதலியவற்றை அருளும் வண்ணம் எம்பெருமான் ஷண்முகக் கடவுளை வேண்டுகின்றேன்.

ஸ. தியாகராஜ ஜயர்  
சிவாநந்த வித்தியாலயம்,  
மட்டக்களப்பு.  
30-04-64

## அனிந்துரை

சம்ஸ்கிருத இலக்கியப் பரப்பில் நீதிக்கதைகளை உள்ளடக்கிய தாக்ச் சிறப்புப்பெறும் விஷ்ணுசர்மாவின் பஞ்சதந்திரம் என்ற நூலின் மூன்றாவது தந்திரமாகிய ‘நீதிவிக்கிரகம்’ என்பதன்மூலமும், மொழி பெயர்ப்பும் பேராசிரியர் பிரம்மஸ்ரீ கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபையின் பதினாண்காவது வெளியீடாக வெளிவருவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடை கின்றேன்.

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நீண்டகாலம் கையெழுத்துப் பிரதியாகப் பேணப்பட்டுவந்த இந்நாலை எமது சபையின் பொருளாளரும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சம்ஸ்கிருதத்துறையின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளரும், எனது மாணவனும், என்மீது மிகுந்த சூருபக்தியும் கொண்ட பிரம்மஸ்ரீ ஸ்ரீ. கிருஷ்ணாநந்தசர்மா பதிப்பித்து வெளியிட முன்வந்ததையிட்டு, அவருக்கு எமது நல்லாசிகளையும், பாராட்டையும் தெரிவிக்கின்றோம். பதிப்புரையில் அவர் இந்நால் தொடர்பான பல விடயங்களையும், மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் பற்றியும் விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். எனவே, கூறியதுகற்றல் என்ற வழுவைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு எமது அனிந்துரையை மிகச் சுருக்கமாகத் தருவதே பொருத்தமாகும்.

சம்ஸ்கிருத மொழிசார்ந்த கல்வி மேலோங்கி அனைவரும் பயன்பெற வேண்டுமென்பதே எமது பேராசான், பேராசிரியர், இலக்கிய கலாநிதி அமரர் பிரம்மஸ்ரீ கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் அவர்களது இலட்சியமாகும். அவரது இலட்சியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதே எமது சபையின் பலவேறு நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். இலங்கையிற் பேராதனையிலும், கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிற் சூருபக்தியுடன் நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் எமது பேராசானிடம் சம்ஸ்கிருதத்தினைப் பட்டப்படிப்புப் பட்டப்பின் படிப்பு ஆகிய நிலைகளிற் பயின்று பயன்டைந்துள்ளனர். குருகுலத்தின் மூலமும் பெரும் எண்ணிக்கையில் மாணவர்கள் அவரிடம் சம்ஸ்கிருத மொழியைப் பயின்றனர். பல்கலைக்கழகக் கல்வியும், பாரம்பரிய

குருகுலக் கல்வியும் பெற்றும் இலங்கையிற் சம்ஸ்கிருத நல்லறிஞர்களைக் கூட, முதல்தர நிலையில் வைத்தெண்ணத்தக்க அபார புலமைத்துவம் மிக்கவராகவும் எமது பேராசான் விளங்கியவர். இவரது மொழியாற்ற வைப்பல் பெரியார்கள் பாராட்டியுள்ளனர். இவர் சம்ஸ்கிருதம் பயின்ற ஜேர்மனிய நாட்டைச் சேர்ந்த சம்ஸ்கிருதப் பேராசிரியை பெற்றி வைஹமன் (Betty Haiman) இவரை நன்கு பாராட்டியுள்ளார். இவரோடு சம்ஸ்கிருதமொழியில் உறையாடி இவரது ஆழ்ந்த மொழிப் புலமைத்து வத்தைப் பாராட்டிக் கொள்விக்கும் வகையில் காஞ்சிமாழுனிவர் ஜகத்குரு ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் தம் மைக் கொள்விக்கும் வகையிற் பெற்றபொன்னாடையைப் பேராசானுக்குப் போர்த்திப் போர்த்தி, ஆசி வழங்கிப் பாராட்டியுள்ளார். அத்தகைய பெருமைபெற்ற எமது பேராசானின் முதல்நிலை மாணாக்கன் என்ற நிலையில் அவரது பெயரில் இயங்கும் ஞாபகார்த்த சபை சார்பாக வெளிவரும் இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலிற்கு அணிந்துரை வழங்குவது எமது தார்மீகக் கடமையாகும்.

இந்துவின் மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் சிவஸ்ரீ பூரண. தியாகராஜக் குருக்கள் எமது பேராசானின் அன்பிற்குப் பாத்திரமானவர். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எழுபதுகளில் சம்ஸ்கிருதமொழியில் சிறப்புக் கலைமாணிப்பட்டம்பெற விழைந்தபோது பேராசானின் அனுசரணையுடன் என்னை நாடியபோது அப்பட்டப் பரிசீலனைக்குரிய பாடதெறிகளை என்னிடம் பயின்றவர். பின்னர் சம்ஸ்கிருதத்திற் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டதாரியானவர். மொழிபெயர்ப்பாசிரியரின் இம் முயற்சியைச் சம்ஸ்கிருதமொழி ஆர்வலர்களும், மாணவர்களும் உவந்து வரவேற்பர் என்பதில் ஜயமில்லை.

இந்தியமொழிகளிற் சம்ஸ்கிருதம் தனித்துவமிக்கது, சாஸ்திர மொழியாகவும், இலக்கிய வளங்கொண்ட மொழியாகவும் சிறப்படைந் துள்ளது. தொன்மைமிக்க இம்மொழியை இந்திய அறிஞர்கள் மட்டுமன்றி மேனாட்டு அறிஞர்களும் பாராட்டியுள்ளனர். இம்மொழியில் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்டு அதன் வளத்திற்குப் பணியாற்றியோர் வரிசையில் மக்ஸ்மூல்லர், மக்டொனால்ட், கீத் வின்டர்நிட்ஸ், பீட்டர்சன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மொழிநூல் வல்லுநர் இம்மொழியை இந்தோ ஜரோப்பிய மொழிக்

குடும்பத்தைச் சார்ந்தது என்ற கருத்தினடிப்படையில் ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஆராய்ச்சியினை முன்னெடுத்துள்ளமை இம்மொழியின் சிறப்புக்குச் சான்றாகும்.

சம்ஸ்கிருதக் கல்வியை உயர்தர வகுப்புக்களிற் பயிலும் மாணவர்களுக்கு இந்நால் உதவக்கூடியது. இந்துநாகரிகம், இந்து சமயம், தத்துவம், கலை, வரலாறு, கர்நாடகசங்கீதம், பரதநாட்டியம், இந்து அறிவியல், சைவசித்தாந்தம் ஆகிய துறைகளிற் பயிற்சிபெற விழைபவர்களுக்குச் சம்ஸ்கிருத மொழிப்புலமை பெரிதும் வேண்டற்பாலது. இத்துறைகள் சார்ந்த மூலநால்களை ஆராயப் பெரிதும் உதவக்கூடியது. இத்தகைய தேவைகளைக் கருத்திற்கொண்டே எமது சபையின் சார்பாக இந்நாலின் கையெழுத்து மொழிபெயர்ப்பைப் பதினான்காவது வெளியீடாகப் பதிப்பித்து வெளியிடப் பிரம்மஸீ கிருஷ்ணாந்த சர்மா சடுபட்டுள்ளார். இவரது இம்முயற்சி காலத்தின் தேவையாகும். அனைவராலும் வரவேற்கக்கூடியதொன்று. இவரது இப்பணி மொழி பெயர்ப்பாசிரியருக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கக்கூடியதாகும்.

இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலின் பதிப்பாசிரியருக்கும், மொழி பெயர்ப்பாசிரியருக்கும் இந்நாலின் அச்சகத்தாராகிய யாழ்ப்பாணம், காரிகணன் பிறின்னேர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும் எமது சபையின் சார்பில் நல்வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகுக.

பேராசிரியர், இலக்கிய கலாநிதி,  
கலாநிதி, பிரம்மஸீ ப. கோபாலகிருஷ்ண ஜயர்,  
வாழ்நாள் பேராசிரியர்,  
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,  
தலைவர், பேராசிரியர்,  
பிரம்மஸீ கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபை.

சிவன் கோவில்,

நல்லூர்.

06-08-2012

## நான்முகம்

பஞ்சதந்திரமென்பது ஐந்துவித தந்திரங்களைக் கூறும்நூல் என விரியும். இது உலக இலக்கியத்தின் முன் வரிசையில் முதலிடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

மகிலாரோப்பியம் என்னும் நாட்டையாண்ட அமரசக்தி என்னும் மன்னனுக்கு பஹ-சக்தி, உக்கிரசக்தி, அநந்தசக்தி என்று மூன்று புதல்வர்களிருந்தனர். செல்வத்திற்றிளைப்பவராக இருந்தபோதிலும் அவர்கள் படிப்பறிவற்றவர்களாகவும், திறமையற்றோராயும், அரசியலறிவு குறைந்தவர்களாயுமிருந்தமையால், அரசன் மிக்க கவலை கொண்டவனாய்த் தனது மந்திரிமாரையழைத்து, இது பற்றியாலோசிக்கலானான். அவர்களுள் சுமதி என்பாளின் ஆலோசனையின் படி, தனது சபையிலுள்ள ஐம்பது புலவர்களுள், பேரறிஞரும், பல்கலைப் பண்டிதரும், மாணவர்களுக்குக் கல்வியூட்டுவதிற் தேர்ச்சி பெற்ற நல்லாசிரியருமான விழுஞ்சுசர்மா என்போரை அழைத்து, "ஐயா! குறுகிய காலத்துக் குள் எனது அறிவற்ற மைந்தர்களை உலகியல் ஆட்சியியல் ஆகியவற்றில் அறிஞராக்க வேண்டும்! அவ்வாறு செய்தால், நூற்றுக்கணக்கான மாணியங்களையளிப்பேன்" என்று கூறினான். அவரும் "அரசே! ஆறு மாத காலத்துக்குள் இவர்களை நீதி சாஸ்தி ரத்திற் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் உலகஞானம் நிறைந்தவராகவும் ஆக்குவேன். அவ்வாறு செய்யாவிடின் எனது பெயரையே மாற்றிவிடுவேன் என்று சபதஞ் செய்து, அவ்வரசகுமாரர்களுக்கு நீதி புகட்டுமுகமாக மித்திரபேதம் (நண்பரைப் பிரித்தல்), மித்திர சம்ப்ராப்தி (நண்பரையடைதல்), காகோலுகியம் (காக்கைகளும், ஆந்தைகளும்), லப்தப்ரணாசம் (அடைந்ததையிழுத்தல்), அபரீஷிதகாரகம் (ஆராயாமற் செய்தல்) என்று பெயருள்ள ஐந்து வகைத் தந்திரங்களைக் கொண்ட ஒரு நூலையியற்றி அரசகுமாரர்களுக்குப் போதித்துத் தன் சபதத்தை நிறைவேற்றினார் என்று பஞ்சதந்திரகதாமுகத்தின் மூலமறியக் கிடக்கின்றது.

இந்நாலின் ஒவ்வொரு தந்திரமும் ஒவ்வொரு நீதியைப் போதிக்கின்றது. முதன்மையாக ஒரு பெருங்கதையிருக்க; அதைச் சுற்றிப் பல்வேறு கிளைக் கதைகள் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. அடுக்குப் பெட்டிபோல் ஒரு பெருங் கதைக்குள்ளே பல கிளைக்கதைகள் உள்ளமைந்திருப்பதே இந்நாலின் அமைப்பு முறையாகும். கதையில் வரும் சந்தர்ப்பங்களுக் கெல்லாம் காரணம் கூறுமுகமாக ஒவ்வொரு புதுக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவை பொதுவாக வசனநடையிலேயே உள்ளன. ஆயினும் இடையிடையே பொதுவிதிகள் சுலோகங்களாகவும் அமைந்து விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு தருமம், நீதி, அரசியற்தந்திரம், நடைமுறை விதிகள் ஆகியவற்றை அறிவுறுத்துதற்காகவே இயற்றப்பட்ட இந்நால் அவற்றின் சாராம்சத்தை இனியமுறையிற் புகட்டுவதாய், கவர்ச்சி பொருந்தியதாய் அதிமுக்கியத்துவம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. மேலும், சிறுவரும், முதியோரும், கற்றோரும், மற்றோரும், ஆடவரும், பெண்டிரும் ஆகிய பலதரப்பட்ட மக்களும் கேட்டுப் படித்து அனுபவித்து இன்புறத்தக்கதாய், நீதியின் சாரத்தையறிந்து அனைவரும் நல்வாழ்க்கை வாழ வழிகாட்டியாக இந்நால் அமைந்துள்ள தென்னாம்.

இதில் ஆண்கள், பெண்கள், தெய்வங்கள், பேய்கள் மட்டுமன்றி விலங்குகள், பறவைகள், தவளை முதலிய நீர்வாழும் பிராணிகள் ஆகியன யாவும் மனித சக்தியேற்றப்பட்டனவாய், கதாபாத்திரங்களாக வருகின்றன.

சம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட மூலநால் (ஆரம்ப நூல்) எவ்வாறு இருந்ததென்றும், எப்போது தோற்றியதென்றும் திட்டவட்டமாகத் தெரியவில்லை. இதன் முதன் மூலநால்களில், காஷ்மீர தேசத்தைய "தந்த்ராக்யாயிகா" என்பதே மிக மிகப் பழமையானதாம். எனினும், பஞ்சதந்திர முன்னுரையின்படி விஷ்ணுசர்மா, அரசனுடைய வேண்டுதலின்பேரில் அர்த்த சாஸ்திரத்தையும் கற்பித்தாரென்று தெரிகின்றது. அவர் தமது காப்புச் செய்யினில், அர்த்த சாஸ்த்திர ஆசிரியரும், சாணக்கியர் என்று மறுபெயருள்ளவரும், கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில்

வாழ்ந்தவரும், சந்திர குப்த மன்னரின் மந்திரியுமான கெளடில் யருக்கு வணக்கங்கு செலுத்துவதால் இந்நாலின் ஆசிரியர் கி.மு. முன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே வாழ்ந்திருக்கலாம் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

மேலும் புத்தசமயச் செல்வாக்கு இருப்பதையும், பல விடங்களில் மகாபாரதம் பற்றிய குறிப்புகள் விரைவில் வருவதையும் கவனிக்குமிடத்து பஞ்சதந்திரம் கி.பி. முன்றாம் நூற்றாண்டாளில் தோன்றியிருக்கலாம் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்.

பின்னர் பஞ்சதந்திர மூலநூல் பண்டைக்கால "பாஹ்லவி" (பாரசீக) மொழியிற்றான் முதல்முதல் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட தென் அறிகிறோம். அதைத் தொடர்ந்து சிரியன் மொழி யிலும், பின் வேறு பல மொழிகளிலும் இது பெயர்க்கப்பட்டு உலகெங்கும் பராவி வழங்கி வருகின்றது.

கி.பி. பண்ணிரண்டாம் நூற்றாண்டில், சமண முனிவரான பூர்ணபத்திரர் என்பார் பலநூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இதனைத் திருத்தப் பதிப்பாகவும் இயற்றியுள்ளார்.

கிறிஸ்தவமத நூலான "பைபில்" ஒன்று நீங்கலாக பஞ்சதந்திரக் கதையைப் போல் எல்லா மொழிகளிலும் பெயர்க்கப் பட்டதால் வேறு ஒன்றில்லை என்றே கூறி விடலாம்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்ததும் சுருங்கிய அளவில், இனிய, எளியநடையில் பொருட்செறிவுடன் எழுதப்பட்டது மாயுள்ள பஞ்சதந்திரத்தின் நால்நடை சம்ஸ்கிருதம் பேசப் படுக்கவிழைவோருக்குச் சிறந்த சாதனமென்பதிற் சிறிதளவும் ஜயமில்லை.

## கதைச் சுருக்கமும் உடபொருஙும்

**ஸ்ரீதான கதை (MAIN STORY):** அரிமர்த்தனன் என்னும் ஆந்தையரசனால் மேகவர்ணன் எனும் காக்கையரசு தனது ஜெந்து மந்திரிகளுடனும் ஆலோசித்து முடிவில், கல்வியிலும் வயதிலும் முதிர்ந்த மற்றோர் மந்திரியான ஸ்திரஜீவியின் உபாயப்படி, ஸ்திரஜீவியுடன் பொய்ச்சண்டை செய்து, அதனைக் காயமுற்றது போலாக்கி, அவ்விடத்திலேயே போட்டுவிட்டுத்தன் பரிவாரங்களுடன் அருகிலுள்ள மலைக்குச்சென்றுவிட்டது. அதனைக் கண்ணுற்ற ஆந்தையரசு "ஸ்திரஜீவியைத் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்வதா? இல்லையா?" என்று தனது ஜெந்து மந்திரிகளையும் வினவ, அவர்களுள் ரக்தாக்ஷன் என்னும் ஆந்தை மாத்திரமே "எதிரியைச் சேர்த்துக் கொள்ளல் கூடாது" என்று கூறியது. அரசு அதனைச் செவிமடுக்காததால் அது வெறுப்புற்று வேற்றிடம் சென்றுவிட்டது. ஆந்தைகளது கோட்டை வாசலிலேயே (தந்திரமாக) வசிப்பிடம் பெற்றுக் கொண்ட ஸ்திரஜீவி, எதிரிகளது கோட்டையை ஏரிக்கவேண்டும் என்ற நோக்குடன் நாடோறும் விறகுச் சள்ளிகளைச் சேர்த்து வந்தது. ஒருநாள், காலையில் ஆந்தைகள் குருட்டு நிலையைய்திய வேளையினில் அது காக்கையரசிடம் சென்று தெரிவிக்க, அதுவும் பரிவாரங்களுடன் வந்து சள்ளி ஓவ்வொன்றையும் பற்றவைத்து ஆந்தைகளின் கோட்டைமீது ஏறிந்தது. தீப்பிடித்த கோட்டையிலிருந்து வெளியேற முடியாத ஆந்தைகளெல்லாம் உள்ளேயே அகப்பட்டு இறந்தொழிந்தன. எதிரிகள் அழிந்துவிட்டமையால், காக்கையரசு பரிவாரங்களுடன் பழையபடி இனிது வாழ்ந்து வந்தது.

**கதை - 1** இதில் ஆந்தைகளுக்கும் காக்கைகளுக்கும் ஏற் பட்ட பகைமையின் காரணம் கூறப்படுகின்றது.

**கதை - 2** ஒரு குளக்கரையில் வாழ்ந்த முயல்களை அழித்து வந்த யானைக் கூட்டத்தைச் சந்திரனின் பெயரை அவற்றிடம் கூறி (சந்திரனது ஏரியென்று கூறி) முயல்கள்

ஏமாற்றிய கதை. இதன் மூலம் "பெரியோர்களின் பெயரைக் கூறினாலும் பெரும் பலன் பெறலாம்" என்பது விளக்கப்படுகின்றது.

**கதை - 3** நியாயம் பெற விரும்பிய முயலும் கரிக்குருவியும் வஞ்சகப் பூணையுடம் தீர்ப்புக் கேட்கவிழைந்து இறந்தொழிந்தன என்னும் கதைமூலம் "கீழ்த் தரமான தலைவனையடைந்தால் அழிவே ஏற்படும்" என்ற நீதி புகட்டப்படுகின்றது.

**கதை - 4** இதில் மூன்று போக்கிரிகள், யாகஞ்செய்வதற்காக ஆடு ஒன்றினைச் சுமந்து கொண்டு வழியிற் சென்ற பிராமணனைப் பொய்யுரை மொழிந்து ஏமாற்றி ஆட்டைக் கவர்ந்த கதை கூறப்படுகின்றது. இதன் மூலம் "ஏமாற்றுவதிற் கைதேர்ந்தவர்கள் எத்தகைய அறிஞனையும் ஏமாற்றி விடலாம் என்னும் படிப் பண விளக்கப்படுகின்றது.

**கதை - 5** ஒரு புற்றில் வாழ்ந்த பெரிய கருநாகமொன்று உடலிற் காயமேற்பட்டதாய், பின்னர் எறும்புகளினாற் கொல்லப்பட்டது என்பதன் மூலம் "ஒருவன் தான் பலசாலியாயினும் பெருங்கூட்டத்தைப் பகைத்துக் கொள்ளக்கூடாது" என்ற நீதியைப் போதிக்கின்றது.

**கதை - 6** ஒரு வயலிலுள்ள பாம்பிற்குப் பால் வார்த்து, நாடோறும் பொற்காசொன்றைப் பெற்று வந்த பிராமணன். ஒருநாள் தள் மைந்தனையனுப்ப, அவன் பேராசை காரணமாக அதை அடித்தனன். அது அவனைக் கடிக்க அவனிறந்து விடுகின்றான். மறுநாட்காலையில் அங்கு சென்ற பிராமணனிடம் "இனிமேல் அங்கு வரக்கூடாது' என மொழிந்து நாகரத்தின மொன்றை அளித்தது. இதன் மூலம் "பிரிந்த சிநேகிதம் ஒரு போதும் மீண்டும் வளர்ச்சியுறாது" என்பது விளங்குகின்றது.

- கதை - 7** ஓர் அரசன், தங்க இறகுகளை ஆறு மாதத்திற் கொரு முறையளித்து வந்த அன்னப்பறவைகளை, வேறோரு பறவையின் பேச்சினை நம்பிக் கொல்லக் கட்டளையிட்டமையினால் (உயிர்களிடம் அன்பு காட்டாமையால்) அவனது செல்வங்கள் அழி வந்றன. என்ற கதையின் மூலம் "அடைக்கல மடைந்த உயிர் களிடம் அன்பு காட்டாதவன் பெருந் துயரடைவான்" என்பதையறிகின்றோம்.
- கதை - 8** ஒரு மரத்தில் வாழ்ந்துவந்த புறா தன் மனைவி யைப் பிடித்த வேடன்டமும் அன்புகாட்டி, உபசரித்து அவன் பசியைத் தீர்க்கத் தன் உடலையே அர்ப்பணித்த கதை இது. இதன் மூலம் எதிரியாயினும் தன் வீட்டிற்கு வந்தால் அவனைத் தக்கபடி உபசரிக்க வேண்டு மென்று அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.
- கதை - 9** ஒரு வயோதிபன், திருடனைக் கண்டு பயமடைந்த மனைவியால் தழுவப்பட்டான். இதன் மூலம் "தன் மன விருப்பினை நிறைவேற்றுதற்காகத் தீயவனைக் கூடச் சிலர் வரவேற்பர்" என்பது தெளிவாகின்றது.
- கதை - 10** ஒரு பிராமணனிடம் பசுக்களைக் களவெடுக்கச் சென்ற திருடனும், பிராமணனைப் புசிப்பதற்காகச் சென்ற ஓர் அரக்கனும் ஒரே நேரத்தில் அங்கு சென்றபோதிலும், அவர்களிருவரும் தங்களுக்குள் சச்சரவிடவாரம் பித்தமையால், பிராமணனால் விரட்டப்பட்டனர் என்பதன் மூலம் "இருவர் எதிரிகளாயினும், அவ்விருவரும் தங்களுக்கு நன்மையே விளைவிப்பார்" இடுவாராகில், மற்றவருக்கு நன்மையே விளைவிப்பார் என்பது கூறப்படுகின்றது.

**கதை - 11** புற்றில் வாழ்ந்த பாம்பும், அரசுகுமாரனின் வயிற்றில் வாழ்ந்த பாம்பும் ஒன்றுக்கொண்று தங்கள் மர்மங்களை வெளியிட்டு முடிவில் இறந்தொழிந்தன என்ற கதை மூலம் எவர்கள் தங்களது மர்மங்களை (இரகசியங்களை) மறைத்துப் பாதுகாக்கவில்லையோ அவர்கள் அழிவினையே அடைவர் என்பதைக் கூறுகின்றது.

**கதை - 12** தச்சனும் அவன் மனைவியும் என்ற இக்கதையின் மூலம், கண்ணொதிரே தீயசெயல் புரிந்த போதிலும் மூடன் (அதனையறியாமல்) பொய்யுரையினால் அமைதி பெற்றுவிடுவான் என்பதைக் கூறும்.

**கதை - 13** முனிவரால், பெண்ணாக உருமாறிய எலி, சூரியன், மேகம், வாயு, மலையரசு ஆகியவற்றையெல்லாம் கணவனாக வரித்துக் கொள்ளாமல், முடிவில் தன்னினமான எலியையே கணவனாக விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டது என்ற கதையின் மூலம் "தனது சாதி வெறுத்தொதுக்க முடியாததே" என்பதைக் கூறுகின்றது.

**கதை - 14** பொன் எச்சமிட்டு வந்த பறவையொன்றைப் பிடித்த வேடன் அதனைக் கூட்டிலடைத்து அரசனிடம் ஒப்படைக்க வேடனது வார்த்தையினை நம்பாத மந்திரிகளின் சொற்படி அரசன் அதனைக் கூட்டிலி ருந்து விடுவித்தான். அது அவர்கள் முன்னிலையிலேயே பொன் எச்சமிட்டுக் கொண்டு பறந்து போயிற்று. இதனால் "அறிவற்றவர் நல்லதையும் கெட்டதாகவே மதிப்பார்" என்பது புலனாகின்றது.

**கதை - 15** ஒரு குகையில் வசித்து வந்த நரி. தானில்லாத சமயத்தில் ஒரு சிங்கம் குகையினுள் நுழைந்திருப்பதையறிந்து,

குகையுடன் பேசுவதுபோல் நடிக்க, அதனையறியாத சிங்கம் தானும் பதிலுக்குக் கர்ஜித்தது. நரி "பேசுங் குகையினை இதுவரை கண்டதோ கேட்டதே இல்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆபத்தையுணர்ந்ததாய், குகையுட் புகாது சென்றுவிட்டது. இதன் மூலம் "வருமுன் அறிந்து செய்வோன்துள்பமடையான்" என்ற நீதி போதிக்கப்படுகின்றது.

- கதை - 16** தவளைகளைத் தின்ன விரும்பிய கருநாகமொன்று அவைகளிடம் பசப்பு வார்த்தை கூறி ஏமாற்றி நம்பிக்கையுட்டி சுமந்து திரிந்தது. அதனாற் சந் தோஷமடைந்த தவளையரசின் அனுமதியுடன் சிறு தவளைகளைத் தின்னத் தொடங்கி முடிவினில் தவளையரசையுமே தின்றுவிட்டது என்பதன் மூலம் "தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றுதற்கு அவாவுகின்ற வன் எதிரியைத் தோளிற் சுமத்தற்கும் தயங்கான்" என்ற அறிவுரையினையறிகின்றோம்.
- கதை - 17** ஓரு பிராமணன் நெய்யினாற் குருடன் போல் நடித்து நடைபிறழ்ந்த தனது மனவியைத் தணித்தான். இதனால் "எவ்வாறு நடித்தாயினும் உண்மையினையறியத்தக்க தருணத்தை எதிர் பார்த்துப் பொறுத்திருக்க வேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

## अथ काकोलूकीयम् ३

अथेदमारभ्यते काकोलूकीयं नाम वृतीयं तत्रम्, यस्यायमाद्यः  
श्लोकः—

न विश्वसेत् पूर्वविरोधितस्य  
शत्रोश्च मित्रत्वमुपागतस्य ।  
दग्धां गुहां पद्य उलूकपूर्णा  
काकप्रणीतेन हुताशनेन ॥ १ ॥

तद्यथानुश्रूयते—अस्ति दाक्षिणात्ये जनपदे महिलारोप्यं नाम  
नगरम् । तस्य समीपस्थोऽनेकशाखासनाथोऽतिघनतरपत्रच्छन्नो न्यग्रोध-  
पादपोऽस्ति । तत्र च मेघवर्णो नाम वायसराजोऽनेककाकपरिवारः  
प्रतिवसति स्म । स तत्र विहितदुर्गरचनः सपरिजनः कालं नयति स्म ।  
तथान्योऽरिमर्दनो नामोलूकराजोऽसंस्थोलूकपरिवारो गिरिगुहादुर्गश्रयः  
प्रतिवसति स्म । स च रात्रावभ्येत्य सदैव तस्य न्यग्रोधस्य समन्ता-  
त्परिभ्रमति । अथोलूकराजः पूर्वविरोधवशाद्यं कंचिद्वायसं समासादयति  
तं व्यापाद्य गच्छति । एवं नित्याभिगमनाच्छन्नैः शैनैस्तत्त्वग्रोधपादपदुर्गं  
तेन समन्तान्निर्वायसं कृतम् । अथवा भवत्येवम् । उक्तं च,—

காகோலூகியம் என்னும் மூன்றாவது தந்திரம் தொடங்கப்படுகின்றது. அதன் முதற் செலாகமிதுவாகும்:

விரோதியாக இருந்து பின்னர் நண்பனாகி எதிரியிடம் நம்பிக்கை வைத்தல் கூடாது. காகம் வைத்த நெருப்பினால் ஆந்தைகள் நிறைந்த குகை எரிக்கப்பட்டதைப்பார்!

தென்தேசமொன்றில் மக்ளாரோப்பியம் என்ற பெயருள்ள ஒரு நகரம் இருக்கின்றது. அதன் அருகில் பலகிளைகளோடு கூடியதும், அடர்ந்த இலைகளினால் மூடப்பட்டதுமான ஆலமரமொன்றிருந்தது. அதில் மேகவர்ணன் எனும் காக்கையரசு ஒன்று, பல காகங்களைப் பரிவாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தது. அது அங்கே கோட்டையினையமைத்துப் பரிசனங்களோடு காலங்கழித்து வந்தது. அவ்வாறே அரிமாந்தனன் என்னும் பெயருள்ள ஆந்தையரசொன்றும் எண்ணற் ஆந்தைகளைப் பரிவாரமாகக்கொண்டு, ஒரு மலைக் குகையைக் கோட்டையாக்கி வசித்து வந்தது. அது எப்போதும், இரவில் அந்த ஆலமரத்தைச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டேவந்தது. பின் ஆந்தையரசு பழமையான விரோதங் காரணமாக, ஏதாவது ஒரு காக்த்தைக் கண்டாலும் அதனைக் கொன்று விட்டே சென்றது. இவ்வாறு தினந்தோறும், நடைபெற்று வந்ததால், மெல்ல மெல்ல, அந்த ஆந்தையினால் ஆலமரத்திலுள்ள கோட்டை, காகங்களற்றதாகச் செய்யப்பட்டுவிட்டது. இங்கு உண்மையே! (இவ்வாறும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது):

य उपेक्षेत शशुं स्वं प्रसरन्तं यद्वच्छया ।  
रोगं चालस्यसंयुक्तः स शानैस्तेन हन्यते ॥ २ ॥

तथा च,—

जातमात्रं न यः शशुं व्यार्थं च प्रशामं नयेत् ।  
अतिपुष्टाङ्गयुक्तोऽपि स पश्चात्तेन हन्यते ॥ ३ ॥

अथान्येवुः स वायसराजः सर्वान्वायससचिवानाहूय प्रोवाच—  
मोः ! उत्कटस्तावदसाकं शशुरुद्धमसंपन्नः कालवशान्नित्यमेव निशा-  
गमे समेत्यास्तप्यक्षकदनं करोति; तत्कथमस्य प्रतिविधानम् ? । वयं  
तावद्रात्रौ न पश्यामः, न च तस्य दिवा दुर्गं विजानीमः, येन  
गत्वा प्रहरामः । तदत्र विषये किं युज्यते—संधि-विग्रह-यान-आसन-  
संश्रय-द्वैषीभावानामेकतमस्य क्रियमाणस्य ? तद्विचार्य शीघ्रं कथयन्तु  
भवन्तः ।' अथ ते प्रोक्षुः—‘युक्तमभिहितं देवेन, यदेष प्रश्नः कृतः ।  
उक्तं च,—

अपृष्ठेनापि वक्तव्यं सचिवेनात्र किञ्चन ।  
पृष्ठेन तु क्रतं पश्यं वाच्यं च प्रियमप्रियम् ॥ ४ ॥  
यो न शृणो हितं ब्रूते परिणामे सुखावहम् ।  
सुमन्त्री प्रियवक्ता च केवलं स रिपुः स्मृतः ॥ ५ ॥

எவன் தன்னிஷ்டப்படி வளர்கின்ற எதிரியையும், வியாதியையும் உதாசீனம் செய்கின்றானோ, அந்தச் சோம்பேறி அதனாலேயே மெல்ல மெல்லக் கொல்லப்படுவான்.

மேலும்,

எவன் தோன்றியவுடனேயே எதிரியையும், வியாதியையும், அடக்கவில்லையோ! அவன் நன்கு கொழுத்த உறுப்புக்களை யுடையவனாயினும் அதனாலேயே பின்னர், கொல்லப்படுவான். பின்மறுநாள் அந்தக் காக்கையரக தனது மந்திரிகள் எல்லோரையும் அழைத்துக்கூறியது "ஓ! நண்பர்களே! எங்களது பலம் வாய்ந்த எதிரி, முயற்சியோடு கூடியதாய்ச் சமயமற்று ஒவ்வொருநாளும் இரவுவேளை களில் வந்து எங்கள் வர்க்கத்தினது அழிவினைச் செய்கின்றது. ஆகையினால் எவ்வாறு இதற்கு எதிர்ப்புக்காட்டலாம். நாங்களோ இரவில் (ஒன்றையும்) காணமாட்டோம். பகலிலும் (எதிரியின்) கோட்டையை (எங்குள்ளதென) அறியோம். தெரிந்தாலாவது அங்கு சென்று தாக்கலாம்!. எனவே இவ்விஷயத்தில் என்ன செய்யலாம்? சந்தி (சமாதானம்), விக்கிரஹம் (போர்), யாநம் (ஆக்கிரமிக்கச்செல்லல்), ஆசனம் (எதிரியின் கோட்டையை முற்றுக்கையிடல்), சம்சிரயம் (உறவு கொள்வது) துவைத்தோலம் (ஏமாற்றிப் பிரித்தல்) ஆகிய இவ்வாறு உபாயங்களில் எதனைக் கைக்கொள்ளலாம்? ஆகையினால் ஆலோசித்து நீங்கள் விரைவில் கூறுவீர்களாக" என்று சொல்லிற்று. பின் அவை கூறின்: "தாங்கள் இவ்வாறு வினவியது தக்கதேயாம்!

மேலும் (பெரியோர்களாற்) கூறப்பட்டுள்ளது:

கேட்கப்படாவிடினும், மந்திரி இது விஷயத்தில் ஏதாவது மொழிந்தேயாகவேண்டும். அரசனால் வினவப்பட்டவிடத்து பிரியமாவினும், பிரியமற்றாவினும் நன்மையை விளைவிக்கும் உண்மையை மொழிதல் வேண்டும்.

எவன் வினவப்பட்டவிடத்து, முடிவினில் இன்பழுத்தக்கடிய நன்மையைக் கூறவில்லையோ! அந்த நன்மந்திரி - பிரியமாகப் பேசுபவனாயினும் எதிரியாகவே கொள்ளப்படுவன்.

तस्मादेकान्तमासाद्य कार्यो मन्त्रो महीपते ॥  
येन तस्य वर्यं कुर्मो निर्णयं कारणं तथा ॥ ६ ॥

अथ स मेघवर्णोऽन्वयागतानुजीवि-संजीव्यनुजीवि-अजीवि-चिर-  
जीविनामः पञ्च सचिवान्प्रत्येकं प्रष्टुमारब्धवान् । तत्रैतेषामादौ तावदु-  
जीविनं पृष्ठवान्—‘भद्र ! एवं स्थिते किं मन्यते भवान् ?’ स आह—  
राजन् ! बलवता सह विश्रहो न कार्यः । यथा स बलवान्कालप्रहर्ता  
च । उक्तं च यतः—

बलीयसे प्रणमतां काले प्रहरतामपि ।  
संपदो नापगच्छन्ति प्रतीपमिव निष्प्रगाः ॥ ७ ॥

यथा च,—

संत्याज्यो धार्मिकश्चाढ्यो भ्रातुरसंघातवान्बली ।  
अनेकविजयी चैव संघेयः स रिपुभर्वेत् ॥ ८ ॥  
संधिः कार्योऽन्यनार्येण विश्वाय प्राणसंशयम् ।  
प्राणैः संरक्षितैः सर्वे यतो भवति रक्षितम् ॥ ९ ॥

येनानेकयुद्धविजयी स तेन विशेषात्संघेयः । उक्तं च,—

अनेकयुद्धविजयी संघानं यस्य गच्छति ।  
तत्प्रभावेण तस्याशु वशं गच्छन्त्यरातयः ॥ १० ॥

ஆகையினால் அரசே! தனிமையையடைந்து ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். அதனால் தீர்மானத்தையும், அதற்கான காரணத்தை யும் நாங்கள் செய்வோம் என்றன. அதன்பின் அந்த மேகவர்ணன் பரம்பரையாக வந்த உண்மீவி, சஞ்ஜீவி, அலூஷீவி, பிராஷீவி, சிராஷீவி என்று பெயருள்ள ஐந்து மந்திரிகளையும் அழைத்துத் தனித்தனி வினவ ஆரம்பித்தது. முதலில் அவைகளில் உண்மீவை நோக்கி "நல்லவனே! இந்தச் சமயத்தில், தாங்கள் என்ன நினைக்கின்றிர்கள்?" என்று வினவிற்று. அது 'அரசே! பலமுள்ளவனோடு கூட யுத்தஞ்செய்தல் தக்கதல்ல. ஏனெனில் அவன் பலம் வாய்ந்தவன். நேரமறிந்து தாக்கக்கூடியவன். அவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது:

பலவாளைக்கண்டு தலைவனங்குகின்றவனும், தக்கசமயத்தில் தாக்குகின்றவனுமான அரசனது செல்வங்கள், ஆறு (ஒருபோதும்) பின்னோக்கிச் செல்லாததைப்போல் நீங்காத்தன்மை வாய்ந்தன வாம். மேலும், தார்மீகனும், பலம் வாய்ந்தவனும், இனசன முள்ளவனும் பல வெற்றிகள் பெற்றவனுமான எதிரி, சமாதானஞ்ச செய்யத் தக்கவனாவான்.

தனது உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுமென அறிந்தால், கெட்டவ னோடாயினும், சமாதானஞ்ச செய்தல்தக்கதாம். ஏனெனில் உயிரை (முதலில்) காப்பாற்றி விட்டால் எல்லாமே காவலிடப் பட்டதாகும்.

எவன் பலயுத்தங்களில் வெற்றிபெற்றானோ அவைனக் கட்டாயம் சமாதானஞ்ச செய்து கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது.

பல போர்களில் வெற்றி பெற்றவன் எவனுடைய சமாதானத்தைப் பெறுகின்றானோ, அவனுடைய பெருமையினால் மற்றைய எதிரிகளும்கூட அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்ஆவர்.

संघिमिच्छेत्समेनापि संदिग्धो विजयो युधि ।  
 न हि सांशयिकं कुर्यादित्युवाच वृहस्पतिः ॥ ११ ॥  
 संदिग्धो विजयो युद्धे जनानामिह युज्यताम् ।  
 उपायत्रितयादूर्ध्वं तस्माद्युद्धं समाचरेत् ॥ १२ ॥  
 असंदधानो मानान्धः समेनापि हतो भृशम् ।  
 आमकुम्भं इवान्येन करोत्युभयसंक्षयम् ॥ १३ ॥  
 समं शक्तिमता युद्धमशक्तस्य हि मृत्यवे ।  
 द्वषत् कुम्भमिवाभित्त्वा नावतिष्ठेत शक्तिभान् ॥ १४ ॥

अन्यच—

भूमिर्मित्रं हिरण्णयं वा विश्रहस्य फलत्रयम् ।  
 नास्त्येकमपि यद्येषां विश्रहं न समाचरेत् ॥ १५ ॥  
 खनन्नाखुविलं सिंहः पाषाणशकलाकुलम् ।  
 प्राप्नोति नखभङ्गं वा फलं धा मूषको भवेत् ॥ १६ ॥  
 तस्मान्न स्यात्फलं यत्र दृष्टं युद्धं तु केवलम् ।  
 न तत्खयं समुत्पाद्यं कर्तव्यं न कथंचन ॥ १७ ॥  
 बलीयसा समाक्रान्तो वैतसीं वृत्तिमाचरेत् ।  
 वाञ्छब्धभंशिर्णीं लक्ष्मीं न भौजङ्गीं कदाचन ॥ १८ ॥  
 कुर्वन् हि वैतसीं वृत्तिं प्राप्नोति महतीं श्रियम् ।  
 भुजङ्गवृत्तिमापन्नो वधमर्हति केवलम् ॥ १९ ॥

உனக்குச் சமமானவனோடும் சமாதானத்தையே விரும்ப வேண்டும். போரில் வெற்றியென்பது நிலையற்றதே. சந்தேகத்திற் கிடமான யுத்தத்தைச் செய்யவே கூடாது என்று பிருக்ஸ்பதி கூறியுள்ளார்.

இங்கு யுத்தஞ் செய்யும் சனங்களின் வெற்றி சந்தேகத்திற்கிடமானதே. ஆகையால் (முதலில்) மூன்று உபாயங்களைச் (சாம், பேத, தானம்) செய்து பார்க்கவேண்டும். அதன் பின்னரேயே (நான்காவது உபாயமான) யுத்தஞ் செய்யவேண்டும்.

மானத்தினாற் குருடாகிச் சமமானவனோடு சமாதானஞ் செய்யாத மனிதன் கொல்லப்படுவான். பக்குவமடையாத (நன்கு குளையிடப்படாத) குடம்போல் (தனக்கும், சேர்ந்தோர்க்கும்) அழிவை ஏற்படுத்தும்.

பலசாலியோடுகூடப் பலமற்றவன் புரியும் போர் மரணத்தையே ஏற்படுத்தும். எறியப்பட்ட கல், மட்குடத்தை உடைக்குமாப்போல், பலவான் எதிரியை அழிக்காமல் ஆறுதலடையான்.

நிலம், நண்பன், செல்வம் இம்முன்றுமே போரின் பலனாகும். இவற்றில் ஒன்றாயினும் இல்லாதுபோனால் போரிடக்கூடாது.

கற்கள் நிறைந்த எவிப்பொந்தைத் தோண்டுகின்ற சிங்கம் தனது நகம் உடைதலை அல்லது ஒரேயொரு எவியைத் தான் பலனாகப் பெறும்.

ஆகையினால் எதில் வேறு ஒரு பலனும் கிடைக்காது. யுத்தஞ் செய்தல் மட்டுமே பலனாகத் தோன்றுமேயானால் அங்கு யுத்தத் தைக் கிளறி எவ்வாறாயினும் போர் செய்யமுயற்சிக்கக்கூடாது.

பலசாலியினாற் குழப்படின் (தாக்கப்படின்) நீர்நொச்சியின் நிலையை (ஆற்றின் கண்ணுள்ள நீர்நொச்சி பிரவாகத்தைக் கண்டதும் தலைவணங்குவதுபோல்) கடைப்பிடிக்கவேண்டும். அழியாத செல்வத்தை விரும்பினால் பாம்பின் நிலையை (படமெடுத்தாடிச் சீறுதலை) ஒருபோதும் கடைப்பிடிக்கக் கூடாது.

நாணற்புல்லைப்போற்றலைவணங்குபவன் (காலக்கிரமத்தில்) பெருஞ்செல்வத்தையடைவான். பாம்பின் நிலையினை (சீற்றத் தை) அடைகின்றவன் கொலையினை மட்டுமே அடைவான்.

कौर्मं संकोचमास्थाय प्रहारानपि मर्षयेत् ।  
 ग्रासे काले च मतिमानुचिष्टेत् कृष्णसर्पवत् ॥ २० ॥  
 आग्रह विश्रां मत्वा सुसास्ना प्रशमं नयेत् ।  
 विजयस्य ह्यनित्यत्वाद्रभसं च समुत्सृजेत् ॥ २१ ॥

तथा च,—

बलिना सह योद्धव्यमिति नास्ति निदर्शनम् ।  
 प्रतिवातं नहि घनः कदाचिदुपसर्पति' ॥ २२ ॥  
 एवमुज्जीवी साममन्नं संधिकारं कल्पत्वान् ।

अथ तच्छ्रुत्वा संजीविनमाह—‘भद्र ! तवाभिप्रायमपि श्रोतुमि-  
 च्छामि ।’ स आह—‘देव । न ममैतत्प्रतिभाति यच्छ्रुणा सह संधिः  
 क्रियते । उक्तं च यतः—

श्रुणा न हि संदध्यात् सुश्रुष्टिष्ठेनापि संधिना ।  
 सुत्समपि पानीयं शमयत्येव पावकम् ॥ २३ ॥  
 अपरं च,—स क्रूरोऽत्यन्तलुब्धो धर्मरहितः; तत्त्वया विशेषान् संधे-  
 यः । उक्तं च यतः—

सत्यधर्मविहीनेन न संदध्यात् कथंचन ।  
 सुसंधितोऽप्यसाधुत्वादचिराद्याति विक्रियाम् ॥ २४ ॥  
 तस्मात्तेन सह योद्धव्यमिति मे मतिः । उक्तं च यतः—

क्रूरो लुब्धोऽलसोऽसत्यः प्रमादी भीरुरस्थिरः ।  
 मूढो युद्धावमन्ता च सुखोच्छेद्यो भवेद्रिपः ॥ २५ ॥

ஆமை (ஓட்டுக்குட்புகுந்து கொள்வது போல்) சுருங்கும் நிலையை அடைந்து (எதிரியின்) தாக்குதலைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தக்கசமயம் கிடைத்தவிடத்து அறிவாளி கரும்பாம்பு போல் (தலைதூக்கி) எழவேண்டும்.

அடக்கமுடியாத போரினைச் 'சாம' உபாயத்தினால் அமைதியறு மாறு செய்யவேண்டும். வெற்றி அநித்தியமாகையால் பர பரப்பை நீக்கிவிடவேண்டும். பலவாணோடுகூடப் போர்செய்ய வேண்டுமென்பது உதாரணமல்ல. மேகம் ஒருபோதும் காற்றினை எதிர்த்துச் செல்வதில்லையல்லவா!"

இவ்வாறு உஜ்ஜீவி சமாதானத்தை வலியுறுத்தியது.

பின் அதைக்கேட்டு (அரசன்) சுஞ்ஜீவி என்பானைப் பார்த்து 'உன்னுடைய என்னத்தையும் கேட்க விரும்புகின்றேன்' என்றான். அவன் கொன்னான் "அரசே! எதிரியோடு கூடச் சமாதானஞ் செய்வது என்ற இவ்விஷயம் எனக்கு (நல்லதாகத் தோன்றவில்லை). ஏனெனில், பின்வருமாறு பெரியோர்களாற் கூறப்பட்டுள்ளது

சமாதானத்தின் மூலமாயினும் நன்கு இணைந்த எதிரியோடு சமாதானம் கொள்ளக்கூடாது. நன்கு காய்ச்சியபோதும் நீர் நெருப்பினை அணைத்தே விடும்.

மேலும் அந்த எதிரி கொடுமையாளனாய் - பேராசைக்காரனாய் - தருமயில்லாதவனாய் இருக்கிறான். ஆகையால் அவனோடு சமாதானஞ் செய்யக்கூடாது. அவ்வாறே (பெரியோர்களால்) கூறப்பட்டுள்ளது. உண்மை, தருமம் அற்றவனோடு ஒருபோதும் சமாதானமாகக் கூடாது. (அப்படியே) நன்கு சேர்ந்தபோதிலும் கெட்ட குணத்தினால் விரை விலேயே மாற்றத்தை அடைந்துவிடுவான்.

ஆகையால் அவனோடுகூட யுத்தஞ் செய்யவேண்டும் என்றே நினைக்கின்றேன்.

ஏனெனில் :

குருரன், பேராசைக்காரன், சோம்பேறி, பொய்யன், அவதானமற்றோன், பயந்தவன், உறுதிநிலையற்றவன், யுத்தத்தினை வெறுப்பவன், மூடனாகிய எதிரிகள் கூகமாக அழிக்கத்தக்கவராவர்.

अपरं, तेन पराभूता वयम् । तद्यदि संधानकीर्तनं करिष्यामः स  
भूयोऽत्यन्तं कोपं करिष्यति । उक्तं च,—

चतुर्थोपायसाध्ये तु रिपौ सान्त्वमपक्रिया ।  
खेद्यमामज्वरं प्राङ्मः कोऽभ्यसा परिविश्वति ? ॥ २६ ॥  
सामवादाः सकोपस्य शत्रोः प्रत्युत दीपकाः ।  
प्रतसस्येव सहसा सर्पिषस्तोयविन्दवः ॥ २७ ॥

यच्चैष वदति रिपुर्वलवानिति, तदप्यकारणम् । उक्तं च यतः—

सोत्साहशक्तिसंपन्नो हन्याच्छत्रुं लघुर्गुरुम् ।  
यथा कण्ठीरबो नागे सुसाम्राज्यं प्रपद्यते ॥ २८ ॥  
मायया शत्रबो वध्या अवध्याः स्युर्बलेन ये ।  
यथा खीरुपमास्थाय हतो भीमेन कीचकः ॥ २९ ॥

तथा च,—

मृत्योरिवोग्रदण्डस्य राहो यान्ति वशं द्विषः ।  
शश्पतुल्यं हि मन्यन्ते दयालुं रिपबो नृपम् ॥ ३० ॥  
न याति शमनं यस्य तेजस्तेजस्तितेजसा ।  
वृथा जातेन किं तेन मातुर्यौवनद्वारिणा ? ॥ ३१ ॥  
या लक्ष्मीर्नानुलिपाङ्गी धैरिशोणितकुङ्कुमैः ।  
कान्तापि मनसः प्रीतिं न सा धत्ते मनस्तिनाम् ॥ ३२ ॥  
रिपुरकेन संसिक्तारिखीनेत्राम्बुभिस्तथा ।  
न भूमिर्यस्य भूपस्य, का श्लाघा तस्य जीवने ?' ॥ ३३ ॥

மேலும் அவனால் நாங்கள் அவமதிக்கப்பட்டோம். ஆகையால் சமாதானம் பற்றிப் பேசுவோமாகில் அவன் மீண்டும் அதிக கோபத்தை அடைவான்.

நாலாவது உபாயத்தினால் (சன்னடையால்) எதிரியை அடக்கவேண்டிய நிலையில் (அவனிடம்) சமாதானங்கூறல் பலன்றறதே. எந்த அறிஞன் தான் வியர்க்க வைத்து தணிக்கக்கூடிய காய்ச்சலைத் தண்ணிரினால் நனைப்பான்?

போபமடைந்த எதிரியிடம் (கூறப்படும்) 'சாம' உபாயங்கள் (உபதேச மொழிகள் காய்ச்சிய நெய்யில் நீர்வார்த்தல் போல் (அவனுக்கு) கோபத்தையேதூண்டிவிடும்.

இவர் எதிரி பலம்வாய்ந்தவன் என்று கூறுவதும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதல்ல, ஏனெனில்:

இங்கம் யானையைக்கொன்று அரசபதவியைப் பெறுவது போல், உற்சாகமும், திறமையும் வாய்ந்த எதிரி சிறியவனாயினும் பெரிய எதிரியையுங் கொன்று சக்கரவர்த்தி நிலையினையும் எய்துவான்.

பலத்தினாற் கொல்லமுடியாத எதிரிகளை மாயையினால் (ஷமார்த்துவதால்) கொல்லலாம். வீமன் பெண்ணுருவம் தாங்கிக் கிச்களைக் கொன்றதுபோல.

(உயிர்கள்) யமனிடம் கட்டுப்படல் போல, கடுமையான தண்டனையையுடைய அரசனிடம் எதிரிகள் வசப்படுவர். எதிரிகள் இரக்க சிந்தனையுள்ள அரசனைப் புல்லுக்குச் சமமாகவே மதிப்பர்.

எவனது ஒளி, பலம் வாய்ந்த எதிரியின் ஒளியை மங்கச் செய்யவில்லையோ! அப்படிப்பட்டவன் பிறந்தமையால் தாயின் இளைமை வீணாகியதைத் தவிர வேறுபயன்யாது?

எந்த வீரலட்சுமி, எதிரிகளது இரத்தம் என்னுங் குங்குமத்தினால் உறுப்புக்கள் முழுவதும் பூசப்பட்டவள் ஆகவில்லையோ, அவன் மனதைக் கவருபவளாயினும் மாணமுள்ளவர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியை ஊட்டாள்.

"எவ்வரசனது பூமி எதிரிகளின் இரத்தத்தினாலும், பகைவரினது பெண்களின் கண்ணீராலும் நனைக்கப்படவில்லையோ அவனது வாழ்க்கையிற் சிறப்பு ஏது"

एवं संजीवी विग्रहमन्त्रं विज्ञापयामास ।

अथ तच्छ्रुत्वाऽनुजीविनमपृच्छत्—‘भद्र ! त्वमपि स्वाभिप्रायं  
निवेदय ।’ सोऽब्रवीत्—‘देव ! दुष्टः स बलाधिको निर्मर्यादश्च ।  
तरेन सह संधिविग्रहौ न युक्तौ, केवलं यानर्महं स्यात् । उक्तं च,—

बलोत्कटेन दुष्टेन मर्यादारहितेन च ।  
न संधिविग्रहौ नैव विना यानं प्रशस्यते ॥ ३४ ॥  
द्विधाकारं भवेद्यानं भयत्रस्तप्ररक्षणम् ।  
एकमन्यज्जिगीषोश्च यात्रालक्षणमुच्यते ॥ ३५ ॥  
कार्तिके वाथ चैत्रे वा विजिगीषोः प्रशस्यते ।  
यानमुत्कृष्टवीर्यस्य शत्रुदेशो न चान्यदा ॥ ३६ ॥  
अवस्कन्दप्रदानस्य सर्वे कालाः प्रकीर्तिताः ।  
व्यसने वर्तमानस्य शत्रोश्चिद्रान्वितस्य च ॥ ३७ ॥  
स्वस्थानं सुदृढं कृत्वा शूरैश्चासैर्महाबलैः ।  
परदेशं ततो गच्छेत् प्रणिधिव्याप्तमग्रतः ॥ ३८ ॥  
अज्ञातवीवधासारतोयशस्यो व्रजेत्तु यः ।  
परराष्ट्रं स नो भूयः स्वराष्ट्रमधिगच्छति ॥ ३९ ॥

ततो युक्तं कर्तुमपसरणम् । अन्यच्च,—

இவ்வாறு சுஞ்ஜிவி என்னும் ஆந்தை போரைக் குறித்த தனது ஆலோசனையைத் தெரிவித்தது.

பின்னர் அதனைக்கேட்ட அரசன் அநுச்சிவி என்பானை நோக்கி விளங்காண்மையினான் "நன்பா! நீயும் உனது எண்ணத்தைத் தெரிவிப் பாயாக" என்றது. அதுவும் (அனுஜ்ஜிவியும்) பின்வருமாறு கூறியது. "அரசே! அந்தக்கெட்டவன் பலர் வாய்ந்தவன். வரைமுறையற்றவன். ஆகையால் அந்த எதிரியோடுகூட சமாதானமும் போரும் தக்கதல்ல. முற்றுகையிட்டு, ஆக்கிரமித்தலே சிறந்ததாகும். ஏனெனில்

பலத்தினால் திமிர்கொண்டவனும் துஷ்டனும், மரியாதையற்ற வனுமான எதிரியோடு, சமாதானமும் போரும் தக்கவையல்ல. ஆக்கிரமித்தலைத்தவிர போற்றத்தக்க (வேறுசெயல்) ஒன்றில்லை. (ஆகவே ஆக்கிரமிப்புச் செய்தலே சிறந்தது.)

பயமடைந்தவனைக் காப்பாற்றுதல், மேலும் வெற்றியை விழைப்பவனை எதிர்த்து நிற்றல் என்று ஆக்கிரமித்தலை இரண்டுவிதமாகக் கூறுவர். அதிகம் பலம்வாய்ந்தவனாய், வெற்றியையும் விரும்புவன் கார்த்திகை மாதத்திலோ, சித்திரை மாதத்திலோ எதிரியின் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லுதலே போற்றத்தக்கது. வேறுவிதமாக அல்ல. (சிறந்ததல்ல) (மற்றைய மாதங்களில் படையெடுத்தலாகாது.

ஆபத்தில் சிக்கியுள்ளவனும், பலவீனனுமான எதிரியைத் திடமிருந்து ஆக்கிரமிப்பதற்கு (படையெடுத்துச் செல்ல) எல்லாக் காலமும் தகுந்தனவே! (இதில் ஒரு கட்டுப்பாடுமில்லை.)

பெரும்பலம் வாய்ந்தவர்களாலும், சூராக்களினாலும், வேண்டி யவர்களாலும் தனது தளத்தை முதலில், பலப்படுத்தி, எதிரியின் நாட்டில் ஒற்றர்களைப் பரப்பிவிட்டு, அதன் பின்னரே எதிரியின் தேசத்தை நோக்கிப்படையெடுக்க வேண்டும்.

எவன், ஆக்கிரமிக்கும் வழிகளை அறியாதவனாகவும், பலமற்ற சிநேகிதர், படை, நீர் தானியம் ஆகியவைகளுடன் எதிரியின் இராசசியத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றானோ, அவன் மீண்டும், தனது இராச்சியத்தைப் பெற்மாட்டான்.

ஆகையினால் ஆக்கிரமிக்கச் செல்லுதலே சிறந்ததாகும்.

மேலும்,

न विग्रहं न संधानं बलिना तेन पापिना ।  
कार्यलाभमपेक्ष्यापसरणं कियते बुधैः ॥ ४० ॥

उक्तं च यतः—

यदपसरति मेषः कारणं तत्प्रहर्तुं  
मृगपतिरपि कोपात्संकुचत्युत्पतिष्णुः ।  
हृदयनिहितवैरा गृदमन्त्रोपचाराः  
किमपि विगणयन्तो बुद्धिमन्तः सहन्ते ॥ ४१ ॥

अन्यच्,—

बलवन्तं रिपुं दृष्ट्वा देशत्यागं करोति यः ।  
युधिष्ठिरं इवामोति पुनर्जीवन्स मेदिनीम् ॥ ४२ ॥  
युध्यते ऽहं कृत्वा दुर्बलो यो बलीयसा ।  
स तस्य वाञ्छितं कुर्यादात्मनश्च कुलक्षयम् ॥ ४३ ॥  
तद्बलवताभियुक्तस्यापसरणसमयोऽयं, न संघेर्विग्रहस्य च ।' एवमनुजी-  
विमन्त्रोऽपसरणस्य ।

अथ तस्य वाक्यं समाकर्ण्य प्रजीविनमाह—‘भद्र ! त्वमप्यात्मनोऽ-  
भिप्रायं वद ।’ सोऽब्रवीत्—‘देव ! मम संधि-विग्रह-यानानि त्रीष्यमि  
न प्रतिभान्ति; विशेषतश्चासनं प्रतिभाति । उक्तं च यतः—

नक्तः स्वस्थानमासाद्य गजेन्द्रमपि कर्षति ।  
स एव प्रच्युतः स्थानाच्छुनापि परिभूयते ॥ ४४ ॥

अन्यच्,—

अभियुक्तो बलवता दुर्गं तिष्ठेत्प्रथलवान् ।  
तत्रस्थः सुहृदाह्नानं प्रकुर्वात्तात्ममुक्तये ॥ ४५ ॥

பலம் வாய்ந்த பாவியோடு, போகும் செய்யப்படாது. சமாதானமும் செய்யக்கூடாது. தன் காரியத்தின் லாபத்தினையே விரும்பினால், அறிஞர்கள் ஆக்கிரமித்தலையே சிறந்ததெனக் கருதி அதனையே செய்வார்.

மேலும், ஆடு பின் வாங்குவது (பலமாக) முட்டுத்தங்காகவே. பாய்வதற்கு விரும்பிய சிங்கமும் கோபத்தினோடு பதுங்குவதும், அக்காரணம் பற்றியே. மனத்தினில் விரோதமுள்ளவர்களும், இரகசியமான ஆலோசனை, உபசாரங்களையுடையவர்களுமான அறிஞர்கள் எதனையோ நினைத்துக்கொண்டுதான் எல்லாவற் றையும் தாங்குகின்றனர்.

மேலும், எவன் பலம் வாய்ந்த எதிரியைக் கண்டு, தனது தேசத்தை நீங்கிச் செல்லுகின்றானோ! அவன் உயிர் வாழ்வானேயாகில், யுதிஷ்டிரரைப்போல் மீண்டும் பூமியைப் பெறுவான்.

'பலம் குறைந்தவன், பலம் வாய்ந்தவனோடுகூட அகங்காரம் காரணமாக, யுத்தம் செய்வானாகில், அவன் எதிரியின் விருப் பினையே நிறைவேற்றுவான். தனது குலநாசத்தினையும் செய்வான்'.

ஆகையினால் "பலம்வாய்ந்த எதிரியினாற் குழப்பட்ட எமக்கு இது (பின்வாங்க), ஆக்கிரமித்தற்குரிய காலமேயாம். சமாதானத்துக்கும் போகுக்கும் உரியகாலமல்ல". இவ்வாறு ஆக்கிரமிக்கச் செல்லுதலைப் பற்றி அனுச்சிவி கூறியது.

பின்னர், அவனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரசன் பிரசீவி எனும் மந்திரியை நோக்கி, "நன்பனே! நீ உனது எண்ணத்தையும் தெரிவிப் பாயாக" என்றது.

அப்போது அவன் "அரசே! எனக்குச் சமாதானம், சண்டை, ஆக்கிரமிக்கச் செல்லல், ஆகிய மூன்றுமே நல்லதாகத் தோன்றவில்லை. ஆசனமே (எதிரியின் கோட்டையை முற்றுகையிடுதற்காகத் தனதிருப்பிடத்திலிருத்தலே) சிறந்தென என்னுடையிரேன்.

ஏனெனில்,

முதலை, தன்னிருப்பிடத்திலிருக்கும்போது பெரிய யானையைக்கூட இழுத்து (வென்று)விடும். அதே முதலை, தன் இருப்பிடத்திலிருந்து நீங்கிவிட்டால் நாய்கூட அதனைத் தோற் கடித்துவிடும்.

மேலும், முயற்சியுள்ள ஒருவன் பலம் வாய்ந்த எதிரியினால் ஆக்கிரமிக்கப்படுவானாகில், கோட்டைக்குள்ளேயே இருந்து கொள்ளவேண்டும். அங்கிருந்து கொண்டே தன் விடுதலைக்காகச் சிநேகிதர்களை அழைக்க (முயலுதல்) வேண்டும்.

यो रिपोरागमं श्रुत्वा भयसंत्रस्तमानसः ।  
 सं स्थानं संत्यजेत्तत्र न स भूयो वसेन्नरः ॥ ४६ ॥  
 दंश्वाविरहितः सपौ मदहीनो यथा गजः ।  
 स्थानहीनस्तथा राजा गम्यः स्यात्सर्वजन्तुषु ॥ ४७ ॥  
 निजस्थानस्थितोऽप्येकः शतं योद्धुं सहेन्नरः ।  
 शक्तानामपि शत्रूणां, तस्मात्स्थानं न संत्यजेत् ॥ ४८ ॥  
 तस्माद्दुर्गं दृढं कृत्वा सुभटासारसंयुतम् ।  
 प्राकारपरिखायुक्तं शख्वादिभिरलङ्कृतम् ॥ ४९ ॥  
 तिष्ठ मध्यगतो नित्यं युद्धाय कृतनिश्चयः ।  
 जीवन्संप्राप्यसि क्षमान्तं, मृतो वा स्वर्गमेष्यसि ॥ ५० ॥

अन्यत्र,—

वलिनापि न वाध्यन्ते लघवोऽप्येकसंश्रयाः ।  
 विपक्षेणापि मरुता यथैकस्थानवीरुद्धः ॥ ५१ ॥  
 महानप्येकको वृक्षो वलवान्सुप्रतिष्ठितः ।  
 प्रसद्यैव हि वातेन शक्यो धर्वयितुं यतः ॥ ५२ ॥  
 अथ ये संहता वृक्षाः सर्वतः सुप्रतिष्ठिताः ।  
 न ते शीघ्रेण वातेन हन्यन्ते ह्येकसंश्रयात् ॥ ५३ ॥  
 एवं मनुष्यमेकं च शौर्येणापि समन्वितम् ।  
 शक्यं द्विष्टन्तो मन्यन्ते हिं सन्ति च ततः परम्' ॥ ५४ ॥  
 एवं प्रजीविमन्त्रः । इदमासनसंज्ञकम् ।

एतत्समाकर्ण्य चिरंजीविनं प्राह—‘भद्र ! त्वमपि स्वाभिप्रायं वद’ । सोऽब्रवीत्—‘देव ! पाद्मुष्यमध्ये मम संश्रयः सम्यकप्रतिभाति; तत्स्थानुष्ठानं कार्यम् । उक्तं च,—

எவன் எதிரி வருவதைக் கேள்வியுற்றுப் பயத்தினால் உள்ளம் கலங்கியவனாய் தன்னிடத்தைவிட்டு நீங்கிச் செல்லுகின்றானோ! அவன் அவ்விடத்தில் மீண்டும் சிகிக்கமுடியாது.

பற்களையிழந்த பாம்பு, மதமற் யானை ஆகியன எவ்வாறு எல்லாருக்கும் கட்டுப்படுகின்றதோ, அதேபோன்றே இருப்பிடமிழந்த அரசனும் (ஆவான்).

தன்னிடத்திலேயே உள்ள ஒருவன் பலமுள்ள நூறு எதிரிகளையும், எதிர்க்கமுடியும். ஆகவே, சொந்த இடத்தை விட்டுப் பெயர்ந்து செல்லக்கூடாது.

எனவே, கோட்டையினைப் பலமுள்ளதாகவும், நல்ல போள்வீரர், நண்பர் குழாம், மதிற்சவர், அகழி ஆகியவற்றுடன் கூடியதாகவும், ஆயுதங்களினால் திகழுமாறும் செய்தல் வேண்டும்.

யுத்தம் செய்யத் தீர்மானித்த ஒருவன் எப்போதுமுறுதியுடனிருக்க வேண்டும். அவ்வாறிருந்தால், போரிலும் உயிர்பிழைத்து இருந்தால், பூமியினைப் பெறுவான். அல்லது இறக்கநேரிடின் கவர்க்கத்தினையடைவான்.

மேலும்,

இளைத்தவர்களாயினும், ஒன்றுசேர்வாரேயாகில் அவர்களைப் பலசாலிகளாலும், துன்புறுத்தமுடியாது. ஓரிடத்திலேயே வளர்ந்த (அடர்த்தியான) செடிகொடிகளைப் பெரும் காற்றும் பெயர்க்காதல்லவா!

பெரிதாக, நன்றாக, வேறுஞ்சிப் பலம் வாய்ந்ததாக இருப்பினும், தனியாக உள்ளமரம், காற்றினால், பலவந்தமாகப் பெயர்ந்து விடமுடியுமல்லவா!

அனால் மரங்கள், நன்குநிலைப்பற்றவைகளாய் ஒன்றுசேர்ந்து இருக்குமேயாகில் அவை புயற்காற்றினாற் கூடப் பெயர்க்க முடியாதனவாகும்.

இவ்வாறே தனி மனிதன் வீரம் பொருந்தியவனாக இருந்த போதிலும், (அவனை) தோற்கடிக்க முடியுமென்றே எதிரிகள் எண்ணுவர். எனவே அவனைத் துன்றுத்துகின்றனர்".

இவ்வாறு பிரஜீவியின் ஆலோசனையாகும். இதுவே ஆசனம் (எதிரியின் கோட்டையைத் தாக்குதற்குக் காலம் பார்த்து தன் இருப்பிடத்திலிருத் தல்) ஆகும்.

இதனைச் செவிமடுத்த அரசன், சீஞ்சீவியைப் பார்த்துக் கூறியது - 'நன்பு! நீயும் உனது என்னத்தைக்கூறு'. அது கூறிற்று "தேவ! ஆறுவிதமான குணங்களுள் சம்சிரயமே (உறவுகொண்டு அடைதல்) சிறந்ததென எனக்குத் தோன்றுகின்றது. அதனையே செயற்படுத்த வேண்டும். ஏனெனில்

असहायः समर्थोऽपि तेजस्वी किं करिष्यति ? ।  
निर्वाते ज्वलितो बद्धिः स्वयमेव प्रशास्यति ॥ ५५ ॥

संगतिः श्रेयसी पुंसां स्वपक्षे च विशेषतः ।  
तुषैरपि परिभ्रष्टा न प्ररोहन्ति तण्डुलाः ॥ ५६ ॥

तदत्रैव स्थितेन त्वया कश्चित्समर्थः समाश्रयणीयः, यो विपत्तिकारं  
करोति । यदि पुनस्त्वं स्थानं त्यक्त्वाऽन्यत्र यास्यसि, तत्कोऽपि  
ते वाञ्छात्रेणापि सहायत्वं न करिष्यति । उक्तं च यतः—  
वनानि दहतो वह्ने: सखा भवति मारुतः ।

स एव दीपनाशाय, कृशो कस्यास्ति सौहृदम् ? ॥ ५७ ॥

अथवा नैतदेकान्तं, यद्विलिनमेकं समाश्रयेत् । लघुनामपि संश्रयोः  
रक्षायै एव भवति । उक्तं च यतः—

संघातवान् यथा वेणुर्निर्बिडो वेणुभिर्वृतः ।

न शक्यः स समुच्छेत्तुं दुर्बलोऽपि तथा नृपः ॥ ५८ ॥

यदि पुनरुचमसंश्रयो भवति, तत्किमुच्यते ? । उक्तं च,—

महाजनस्य संपर्कः कस्य नोन्नतिकारकः ? ।

पद्मपत्रस्थितं तोयं धचे मुक्ताफलध्रियम् ॥ ५९ ॥

तदेवं संश्रयं विना न कश्चित्प्रतीकारो भवति । तसात्संश्रयः  
कार्य इति मेऽमिप्रायः । एवं चिरंजीविमन्त्रः ।

अथैवमभिहिते स मेघवर्णो राजा चिरतनं पितृसचिवं दीर्घायुषं

சாமர்த்தியமும், தெரியமும், இருந்தாலும், சகாயமின்றேல் என்ன செய்ய முடியும்? காற்று (சிறிதேனும்) இல்லாதவிடத்தில் மூட்டப்பெற்ற நெருப்புதானாகவே அணைந்து விடுமல்லவா!

விசேஷமாக, தன்னினத்தவர்களுடன் சேர்ந்திருக்தலே மக்களுக்கு நன்மைதரக்கூடியது. உமிநீங்கியபின் அரிசி முளைப்பதில்லை யல்லவா!

ஆகவே, நீங்கள் இங்கிருந்துகொண்டே ஒருபலசாலியை உறவு கொள்ள வேண்டும். அதனால் அவன் மூலம் (எதிரியனால் உண்டாகும்) ஆபத்துக்கு ஈடுகொடுக்கலாம். நீங்கள் சொந்த இடத்தைவிட்டு வேறி டம் சென்றால் யாரும் உங்களுக்கு வாய்ப்பேச்சினாற்கூட உதவிசெய்ய மாட்டார்கள். ஏனெனில்

காட்டினை எரிக்கின்ற நெருப்புக்குக் காற்று நன்பனாக (உதவியாக) இருக்கின்றது. அதேகாற்று விளக்கை அணைத்துவிடு கின்றது. இளைத்தவளிடம் யார்தான்நட்புக்கொள்வர்?

மேலும், பலசாலியைத்தான் உறவு கொள்ளவேண்டும் என்பதும் அவசியமில்லை. பலவீர்களது உறவும் (தம்மைக்) காத்துக் கொள்ளவே உதவும். ஏனெனில்:

பலமில்லாததாயினும், மூங்கில், பலழுங்கில் மரங்களாற் குழப்பட்டதாய் கூட்டமாக இருக்குமேயானால் (அதனை) வீழ்த்துவதற்கு முடியாது. அதுபோலவே பலமற்ற அரசர்களும் (ஆவர்).

அப்படியிருக்க, உத்தமர்களுடன் சேருவதாயிருந்தால் (அதன் பெருமையினைப்) புகழுவும் வேண்டுமோ.

ஏனெனில்:- பெரியோர்களின் சேர்க்கையாருக்குத்தான் உயர்வைக் கொடுக்காது? தாமரை இலைமீது இருக்கும் நீர்த்துளி முத்துப் போல் ஒளிவிடுகின்றதல்லவா?

ஆகையினால் "அரசே! உறவு கொள்வதின்றி வேறுவிதத்தில் எதிர்ப்புக்காட்ட முடியாது. ஆகையால் "சம்சிரயமே" (உறவுகொண்டு சேர்த்தலே) சிறந்தது" என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம்". இவ்வாறு சிரஞ்சிலி ஆலோசனை கூறியது. பின்னர் இவ்வபிப்பிராயங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டதும் அந்த மேகவர்ணன் என்னும் அரசன் நீண்டகாலமாகத் தந்தையிடம் மந்திரியாக இருந்தும்

सकल्नीतिशास्त्रपरंगतं स्थिरजीविनाभानं प्रणम्य प्रोवाच—‘तात !  
यदेते मया पृष्ठाः सचिवास्तावदत्रस्थितस्यापि तव, तत्परीक्षार्थम् ,  
येन तं सकलं श्रुत्वा यदुचितं तन्मे समादिशसि । तद्युक्तं  
भवति तत्समादेश्यम् ।’ स आह—‘वत्स ! सर्वैरप्येतौर्नीतिशास्त्रा-  
श्रयमुक्तं सचिवैः, तदुपयुज्यते स्वकालोचितं सर्वमेव । परमेष द्वैधी-  
भावस्य कालः । उक्तं च,—

अविश्वासं सदा तिष्ठेत् संधिना विग्रहेण च ।  
द्वैधीभावं समाश्रित्य नैव शत्रौ बलीयसि ॥ ६० ॥  
तच्छत्रुं विश्वास्याविश्वस्तैर्लोभं दर्शयद्द्विः सुखेनोच्छिद्यते रिपुः ।  
उक्तं च,—

उच्छेद्यमपि विद्वांसो वर्धयन्त्यरिमेकदा ।  
गुडेन वर्धितः श्लेष्मा सुखं वृज्या निपात्यते ॥ ६१ ॥

तथा च,—

खीणां शत्रोः कुमित्रस्य पण्यखीणां विशेषतः ।  
यो भवेदेकभावेन न स जीवति मानवः ॥ ६२ ॥  
कृत्यं देवद्विजातीनाभात्मनश्च गुरोस्तथा ।  
एकभावेन कर्तव्यं शेषं द्वैधं समाश्रितम् ॥ ६३ ॥  
एको भावः सदा शस्तो यतीनां भावितात्मनाम् ।  
खीलुभ्यानां न लोकानां विशेषेण महीभृताम् ॥ ६४ ॥

तद्वैधीभावं संश्रितस्य तव स्वस्थाने वासो भविष्यति । लोभाश्रयाच्च  
शशुभुच्चाटयिष्यसि । अपरं, यदि किंचिच्छिद्रं तस्य पश्यसि तद्वत्ता

எல்லாவிதமான நீதிசாஸ்திரங்களையுங் கரைகண்டதுமான ஸ்திரஜீவியை வணங்கிக் கற்றானது. "பெரியவரே! தாங்கள் இங்கு இருக்கும்போதே இவர்களெல்லோரையும் நான்வினியது பரிசிப் பதற்காகவும், நீங்கள் அது எல்லாவற்றையுங்கேட்டு, எதுதக்கதோ அதனைக் கட்டளையிடுவீர் என்பதற்காகவுமேயாம். ஆகையினால் எது தக்கதோ, அதனைக்கட்டளையிடுங்கள்" என்று கூறியது. அதற்குச் சிரஞ்ஜீவி "குழந்தாய் இந்த மந்திரிகள் எல்லோராலும் நீதிசாஸ்திரத்தி லுள்ளதே கூறப்பட்டது. ஒவ்வொன்றும் அவ்வக்காலத்திற்கு உபயோகமானது. ஆனால் தற்சமயம் நயவஞ்சகமாக (முதலில் சமாதானங் செய்து நம்பிக்கை யூட்டி தக்க நேரத்தில் ஆக்கிரமித்து) நடத்தலேதக்கது. ஏனெனில்

சமாதானத்திலும் போரிலும் நம்பிக்கையின்மையே உண்டு. பலம் வாய்ந்த எதிரியை நயவஞ்சகத்தைக் கொண்டே கொல்ல வேண்டும்.

ஆகையால் சத்துருவை நம்பச்செய்து தான் யாரையும் நம்பாது, ஆசைகாட்டி (அதன்மூலம்) சுகமாக எதிரியை வீழ்த்திவிடலாம். ஏனெனில்:

"அறிஞர்கள் அழிக்கத்தக்க எதிரியையுங்கூட (முதலில்) வளர்க் கின்றனர். சர்க்கரையினால் வளர்க்கப்பட்ட சலியைப் (சிலேஷ் மத்தை) பின்னர் அச்சர்க்கரையேநீக்கிவிடும்.

மேலும், எதிரி, கெட்ட நன்பர், பெண்கள், குறிப்பாக விலைமாதர் ஆகியோரிடம் எவன் ஒரு நிலையாக (நேரமையாக) நடக்கின்றானோ அம்மனிதன் வாழுமாட்டான்.

கடவுள், பிராமணர், குரு ஆகியோரிடமும், தன்னிடமும் (ஒருவன்) ஒரே நிலையாகவே நடந்து கொள்ளல் வேண்டும். மற்றவர்களிடம் இருவிதமாக (கபடமாக) நடக்கவேண்டும். மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திய சந்தியாசிகளுக்கு ஒரேநிலையே எப்பொழுதும் உண்டு. பெண்ணாகை கொண்ட மக்களுக்கும் விஷேஷமாக அரசர்களுக்கும் ஒரேமாதிரி நடத்தல் என்பது கிடையாது.

ஆகையினால் கபட எண்ணத்தினைக்கொண்ட உனக்கு உனது இடத்திலேயே வசிக்கும் நிலை ஏற்படும். பேராசையுள்ள பகைவனையும் அழிப்பாய். மேலும் எதிரியிடம் எப்போதாவது ஏதாவது பலயீனத்தைக் காணுவாயாகில் அக்கணமே

व्यापादयिष्यसि ।' मेघवर्ण आह—‘तात ! मया सोऽविदितसंश्रयः ।  
तत्कथं तस्य छिद्रं ज्ञास्यामि ? ।’ स्थिरजीव्याह—‘वत्स ! न  
केवलं स्थानम्, छिद्राण्यपि तस्य प्रकटीकरिष्यामि प्रणिधिभिः ।  
उक्तं च,—

गावो गन्धेन पश्यन्ति वेदैः पश्यन्ति वै द्विजाः ।  
चारैः पश्यन्ति, राजानश्चकुर्भ्यामितरे जनाः ॥ ६५ ॥

उक्तं चात्र विषये—

यस्तीर्थानि निजे पक्षे परपक्षे विशेषतः ।  
गुस्तीक्ष्वारैर्नृपो वेच्चि न स दुर्गतिमामुयात् ॥ ६६ ॥

मेघवर्ण आह—‘तात ! कानि तीर्थान्युच्यन्ते, कतिसंख्यानि च,  
कीदृशा गुप्तचराः ? तत्सर्वं निवेदताम्’ इति । स आह—‘अत्र विषये  
भगवता नारदेन युधिष्ठिरः प्रोक्तः; यच्छत्रुपक्षेऽष्टादश तीर्थानि,  
खपक्षे पञ्चदश; त्रिभिस्त्रिभिर्गुप्तचरैस्तानि ज्ञेयानि,—तैर्ज्ञातैः खपक्षः  
परपक्षश्च वश्यो भवति । उक्तं च नारदेन युधिष्ठिरं प्रति—

कञ्चिदष्टावशान्येष खपक्षे दश पञ्च च ।  
त्रिभिस्त्रिभिरविज्ञातैर्वेंतिस तीर्थानि चारकैः ॥ ६७ ॥

तीर्थशब्देनात्रायुक्तकर्माभिधीयते । तद्यदि तेषां कुसितं भवति, तत्खा-

அவனைக் கொல்லல் வேண்டும்" என்று ஸ்திரஜீவி கூறியது. மேகவர்ணன் "ஐயா! அவனு இருப்பிடமே எனக்குத்தெரியாது. ஆகையால் எவ்வாறு அதன் பலவீனத்தை அறிவேன்?" என்று கேட்டது.

ஸ்திரஜீவி "குழந்தாய்! அதன் இடத்தை மாத்திரமல்ல பலவீனங்களைக்கூட ஒற்றர்கள் மூலம் நான் வெளிப்படுத்துவேன். இவ்வாறே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பசுக்கள் வாசனையைக் கொண்டு பார்க்கின்றன. பிராமணர்கள் வேதங்கள் மூலம் காண்கின்றனர். அரசர் ஒற்றர்கள் மூலம் அறிகின்றனர். மற்றைய மக்கள் கண்களாற் பார்க்கின்றனர்.

மேலும், எவன் தன்பக்கத்திலுள்ள உதவியாளர்களையும், குறிப்பாக எதிரி தரப்பினரையும் இரகசிய ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்து வைத்திருக்கின்றானோ, அவ்வரசன் (ஒரு போதும்) கீழ்நிலையை அடையமாட்டான்.

மேகவர்ணன் "ஐயா! உதவியாளர் எத்தகையவர்? எத்தனைபேர் இருக்கவேண்டும்? இரகசிய ஒற்றர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? இவை எல்லாவற்றையும் விரித்துரைப்பீராக" என்று கூறியது. அப்போது அம்மந்திரி கூறியது" இவ்விஷயங்களைப் பற்றி நாரதமுனிவரால் தருமபுத்திரரிடங் கூறப்பட்டுள்ளது. அது பின்வருமாறு:- எதிரி பக்கத்தில் பதினெட்டு வகையான உதவியாளரும், தன்பக்கத்தில் பதினைந்து வகை யான உதவியாளரும் இருக்கவேண்டும். ஓவ்வொரு உதவியாளருக்கும் மூன்று இரகசிய ஒற்றர்களும் இருக்கவேண்டும். அவர்களைக் கொண்டு உளவற்றிது தன்பக்கத்தினையும், எதிரி பக்கத்தினையும் வசப்படுத்த வேண்டும். நாரதமுனிவரால் யுதிஷ்டிரரை நோக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளது யாதெனில்:

எதிரி தரப்பில் பதினெட்டு உதவியாளர், தன்பக்கத்தில் பதினைந்து பேர், இவர்கள் ஓவ்வொருவரையும் (கண்காணித்து) முழுங்கு ஒற்றர்கள்மூலம் அறியவேண்டும்.

'தீர்த்தம்' என்ற சொல்லினால் இங்கு செயல்புரிய நியமிக்கப்பட்ட மந்திரிகளது காரியமே குறிக்கப்படுகின்றது. ஆகையினால் இதனைச் சரியாகச் செய்யமுடியாது போனால்,

मिनोऽभिधाताय भवति । प्रधानं भवति, तद्वद्द्ये स्यादिति । तथा—  
 मन्त्री, पुरोहितः, सेनापतिः, युवराजः, दौवारिकः, अन्तर्बशिकः,  
 प्रशासकः, समाहर्तु-संनिधातु-प्रदेष्टज्ञापकाः, साधनाध्यक्षः, गजा-  
 ध्यक्षः, कोशाध्यक्षः, दुर्गपाल-करपाल-सीमापाल-प्रोत्कटभूत्याः ।  
 एषां मेदेन द्वाग्रिपुः साध्यते । स्वपक्षे च—देवी, जननी, कञ्जुकी,  
 मालिकः, शश्यापालकः, स्पशाध्यक्षः, सांवत्सरिकः, भिषक्, जल-  
 वाहकः, ताम्बूलवाहकः, आचार्यः, अङ्गरक्षकः, स्थानचिन्तकः, छत्र-  
 घरः, विलासिनी, एषां वैरद्वारेण स्वपक्षे विधातः । तथा च,—

वैद्यसांवत्सरिकाचार्याः स्वपक्षेऽधिकृताश्चराः ।

तथाऽहितुण्डिकोन्मत्ताः सर्वे जानन्ति शत्रुषु ॥ ६८ ॥

तथा च,—

कृत्याकृत्यविदस्तीर्थेष्वन्तः प्रणिधयः पदम् ।

विदांकुर्वन्तु महतस्तलं विद्विषदम्भसः' ॥ ६९ ॥

एवं मन्त्रिवाक्यमाकर्ण्यत्रान्तरे मेधवर्णं आह—‘तात ! अथ किनि-  
 मित्तमेवंविधं प्राणान्तिकं सदैव वायसोल्कानां वैरम् ? । स आह—

### [ कथा १ ]

‘वत्स ! कदाचिद्दंस-शुक-बक-कोकिल-चातक-उल्लक-मयूर-कपोत-  
 पारावत-विष्किरप्रभृतयः सर्वेऽपि पक्षिणः समेत्य सोद्देशं मन्त्रियितुमा-  
 रव्वाः—‘अहो, असाकं तावद्वैनतेयो राजा । स च वासुदेव-

அரசனுக்கு அழிவே ஏற்படும். சரிவரச் செய்து முடித்தால் வளர்ச்சி ஏற்படும். அது எவ்வாறெனில் (எதிரி பக்கத்தில்) மந்திரி, புரோதிதன், சேனாதிபதி, வாயிற்காப்போன், அந்தப்புரக்காவலன், ஆணையாளர், வரிவசூலிப்போன், கட்டியங்காரன், சடங்குகளைக் கவனிப்பவன், சேனைத்தலைவன், யானைப் படைத்தலைவன், பொக்கிஷாதிகாரி, கோட்டைகாப்போன், கப்பம் வசூலித்துக்காப்ப வன், எல்லைக்காவலன், வேலைக்காரன் ஆகியோர் உதவியாளர்களாக இருப்பர். இவர்களைப் பிரிந்துவிட்டோமானால் எதிரியை விரைவில் வென்றுவிடலாம்.

தன்பக்கத்தில்,

பட்டத்தரசி, தாயார், செயலாளன், பூக்காரன், படுக்கையறைக்காவலன், ஒற்றர்ப்படைத்தலைவன், வானசாஸ்திரி, வைத்தியன், குடிநீர் சேர்ப்பவன், தாம்புலம் ஏந்துபவன், குரு, மெய்க்காப்பாளன், சமையலதிகாரி, குடைபிடிப்போன், நடனமாது ஆகிய பதினைந்து உதவியாளர் இருக்க வேண்டும். இவர்கள் மூலந்தான் தன்தரப்பில் வீழ்ச்சியும் ஏற்படும். மேலும்

வைத்தியன், சோதிடன், குரு ஆகியோர் தன்கட்சியிலேயே உளவு வேலை செய்வோர் ஆவார்கள். அவ்வாறே பாம்பாட்டியும், ஸைத்தியக்காரனும் எதிரிகளிடமுள்ள எல்லாவற்றையும் அறிவர். மேலும்

மேலே கூறப்பட்ட உதவியாட்களுள், செய்யத்தக்கது - தகாத வற்றை நன்கு அறியும் சக்திவாய்ந்த உள்ளிருந்தே உளவு வேலை செய்வர். (ஒற்றர்) ஆழமான, எதிரியினது உள்ளத்தையுமறிந்து (இரகசியத்தையறிந்து) கொள்வர்".

இவ்வாறு மந்திரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மேகவர்ணன் "ஜயா! உயிர் போக்குமளவிற்கு இவ்வாறு காக்கைகளுக்கும், ஆந்தைகளுக்கும் பகையேற்பட்டதன் காரணம் யாது?" என வினவிற்று. உடனே ஸ்திரஜீவி கூறத்தொடங்கியது.

காக்கைகளுக்கும் ஆந்தைகளுக்கும் பகையேற்பட்ட ரௌலாறு

கதை - 1

குழந்தாம்! ஒரு சமயம் அன்னப்பறவை, கிளி, கொக்கு, மயில், சாதகப்பறவை, மணிப்புறா, மாடப்புறா, மரங்கொத்தி முதலிய பறவைகளைல்லாஞ் சேர்ந்து பரபரப்போடு யோசனை செய்யத் தொடங்கின - "ஜயகோ! எங்களுக்குக் கருடனே அரசன். ஆனால் அவனோ மகா விள்ளனுவின்

भक्तः, न कामपि चिन्तामसाकं करोति, तर्किं तेन वृथाखा-  
मिना ? यो लुभ्यकपाशैर्नित्यं निबध्यमानानां न रक्षां विधत्ते ।

उक्तं च,—

यो न रक्षति वित्रस्तान्पीड्यमानान्परः सदा ।  
जन्तून्पार्थिवरूपेण स कृतान्तो न संशयः ॥ ७० ॥  
यदि न स्यान्नरपतिः सम्यङ्गेता ततः प्रजा ।  
अकर्णधारा जलधौ विप्लवेतेह नौरिव ॥ ७१ ॥  
षडिमान्पुरुषो जहांद्विन्नां नावमिवार्णवे ।  
अप्रवक्तारमाचार्यमनधीयानमृत्विजम् ॥ ७२ ॥  
अरक्षितारं राजानं, भार्यां चाप्रियवादिनीम् ।  
ग्रामकामं च गोपालं, वनकामं च नापितम् ॥ ७३ ॥

तत्संचिन्त्यान्यः कश्चिद्राजा विहंगमानां क्रियताम्' इति । अथ तैमद्रा-  
कारमुखमवलोक्य सर्वैरभित्तम्—‘यदेष उल्को राजाऽसाकं भवि-  
त्यति, तदानीयन्तां नृपाभिषेकसंबन्धिनः संभारा’ इति । अथ साधिते  
विविधतीर्थोदके, प्रगुणीकृतेऽष्टोत्तरशतमूलिकासंघाते, प्रदत्ते सिंहा-  
सने, वर्तिते सप्तद्वीपसमुद्रमूधरविचित्रे घरित्रीमण्डले, प्रसारिते  
व्याप्रचर्मणि, आपूरितेषु हेमकुम्भेषु, दीपेषु वाद्येषु च, सज्जीकृतेषु  
दर्पणादिषु माङ्गल्यवस्तुषु, पठेषु बन्दिमुख्येषु, वेदोचारणपरेषु समु-  
दितमुखेषु ब्राह्मणेषु, गीतपरे युवतिजने, आनीतायामग्रमहिष्यां

பக்தனாகி எங்களைப்பற்றி ஒரு சிந்தனையுமே செய்யாதிருக்கின்றது. அதனால் அத்தகைய பிரயோசனமற்ற தலைவனால் யாது பயன்? வேடர்களின் வலையில் நாள்தோறுஞ் சிக்குகின்ற எமக்கு அக்கருடன் ஒருபோதும் காவல் செய்வதேயில்லை! மேலும்:

எப்பொழுதும் துயரப்பட்டு எதிரிகளாற் துன்புறுத்தப்படும் மக்களைக் காப்பாற்றாத அரசன், அரசு உருவெடுத்த யமனே ஆவான். சந்தேகமேயில்லை.

அரசன் குடிகளை நன்கு வழிநடத்தாவிட்டால் குடிகள் கடவின் மத்தியில் தலைவன் இல்லாத (மாலுமியற்ற) படகுபோல் தத்தளிப்பர்.

அறிவற்றவன் வேதம் கற்காத குரு, மக்களைக் காவல் செய்யாத அரசன், பிரியமாகப் பேசாத மனைவி ஊரைவிரும்பும் இடையன், பணத்திலாசை கொள்ளும் நாவிதன் ஆகிய இவ்வறுவரையும் கடவில் உடைந்த கப்பலை நீக்கிவிடுவது போல் நீக்கிவிடல் வேண்டும்.

ஆகையால் நன்கு ஆலோசித்து வேறொன்றைப் பறவைகளுக்கு அரசாக நியமிக்க வேண்டும்' என்று நினைத்தன.

பின்னர் பெரிய உருவமுடைய ஆந்தையை நோக்கி மற்றுப் பறவைகள் 'இவ்வாந்தையே எங்களுக்கு அரசனாகட்டும். பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய பொருட்களைக் கொண்டு வாருங்கள்' என்று கூறின.

பின்னர் பல நதிகளிலிருந்தும் நீர் கொண்டு வந்து 'நூற்றெட்டு' எண்ணிக்கையுடைய மாலை தயாரிக்கப்பட்டு, சிம்மாசனம் அமைக்கப் பட்டது. ஏழு தீவுகளும் ஏழு சமுத்திரங்களும், ஏழு குலபார்வதங்களும் வரையப்பட்டதும், புலித்தோல் போர்க்கப்பட்டதுமான சிங்காசனத்தில் பொற்கலசங்கள் நிறைக்கப்பட்டன. தீபங்களும், வாத்தியங்களும், கண்ணாடி முதலிய மங்களப் பொருள்களும் ஆயத்தமாயின. துதி பாடகர் தோத்திரம்பாடினர்; பிராமணர் வேதம் ஓதினர்; யுவதிகள் மங்கள கீதங்கள் பாடினர்.

कृकालिकायाम्, उल्लकोऽभिषेकार्थं यावत्सिंहासन उपविशति, ताव-  
त्कुतोऽपि वायसः समायातः । सोऽचिन्तयत्—‘अहो, किमेष सकल-  
पक्षिसमागमो महोत्सवश्च ? । अथ ते पक्षिणसं दृष्टा मिथः प्रोचुः—  
‘पक्षिणां मध्ये वायसश्चतुरः श्रूयते । उक्तं च,—

नराणां नापितो धूर्तः, पक्षिणां चैव वायसः ।  
दंष्ट्रिणां च शृगालस्तु, श्वेतभिक्षुस्तपस्विनाम् ॥ ७४ ॥

तदस्यापि वचनं ग्राह्यम् । उक्तं च,—

बहुधा बहुभिः सार्थं चिन्तिताः सुनिरूपिताः ।  
कथंचिन्न विलीयन्ते विद्वद्विश्चिन्तिता नयाः’ ॥ ७५ ॥

अथ वायसः समेत्य तानाह—‘अहो ! किं महाजनसमागमोऽयं  
परममहोत्सवश्च ? ।’ ते प्रोचुः—‘भोः ! नास्ति कथिद्विज्ञमानां राजा,  
तदस्योल्लकस्य विहज्ञमराज्याभिषेको निरूपितस्तिष्ठति समस्तपक्षिभिः,  
तत्त्वमपि खमतं देहि; प्रस्तावे समागतोऽसि । अथासौ काको  
विहस्याह—‘अहो ! न युक्तमेतत्; यन्मयूर-हंस-कोकिल-चक्र-वाक-  
शुक-कारण्डव-हारीत-सारसादिषु पक्षिप्रधानेषु विद्यमानेषु दिवान्धस्यास्य  
करालवक्त्रस्याभिषेकः क्रियते । तत्त्वेतन्मम मतम् । यतः,—

घक्कनासं सुजिह्वाक्षं क्रूरमप्रियदर्शनम् ।  
अकुद्धस्येवशं वक्त्रं, भवेत्कुद्धस्य कीदर्शम् ? ॥ ७६ ॥

இவ்வாறு 'கிருகாளிகை' என்பாளைப் பட்டத்து இராணியாகக் கொண்டு ஆந்தை பட்டாபிஷேகத்ததுக்காகச் சிங்காசனத்தில் அமரலாயிற்று. அவ்வேளையில் எங்கிருந்தோ ஒரு காகம் வந்து சேர்ந்தது. அது "ஓகோ! இது என்ன? எல்லாப் பறவைகளும் ஒன்று கூடியுள்ளனவே! திருவிழாவோ" என்று எண்ணியது.

பின் பறவைகளைல்லாம் அதனைக் கண்டு தங்களுக்குட் பேசிக் கொண்டன. "பறவைகளுக்குள் காகமே சாமர்த்தியசாலி" என்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். ஏனெனில்:

மனிதர்களுள் நாவிதனும், பறவைகளுட் காகமும் மிருகங்களுள் நரியும், தபசிகளுள் வெள்ளை உடையனிந்த பிக்குவும், கெட்டவராவர். (மாற்றும் தன்மையுடையவர்) ஆயினும் இதனுடைய வார்த்தையையுங் கேட்போம்.

மேலும்,

பல அறிவாளிகளோடு கூட பலவாறு சிந்தித்து அத்தாட்சி களைக் கொண்டு நிருபிக்கப்பட்ட அறிஞர்களது எண்ணங்கள் ஒருபோதும் வீணாவதில்லை.

பின் காகம் வந்து அவைகளை நோக்கிக் கூறியது "இஃது என்ன? பெரிய மக்களின் கூட்டமா? அல்லது உற்சவம் நிகழ்கின்றதா?" என்றது.

அப்போது பறவைகள் "காக்கையே! பறவைகளுக்கு அரசன் ஒருவருமில்லை. எனவே எல்லாப் பறவைகளினாலும் இந்த ஆந்தைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் நீயும் உன்னுடைய ஆலோசனையைத் தெரிவி. நல்ல வேளையில் நீயும் வந்திருக்கின்றாய்" என்றன.

பின் அக்காகம் சிரித்துப் "பெரியோர்களே! இது சரியல்ல. ஏனெனில் மயில், அன்னம், குயில், சக்கரவாகம், புறா, கிளி, கொக்கு, சாரசம் ஆகியன பறவைகளுள் முக்கியமானவையாக (சிறந்தவையாக) இருக்கும்போது, பகற்குருடான - பயங்கரமான முகத்தினையுடைய இவ்வாந்தைக்கு அபிஷேகஞ் செய்வது எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏனெனில்

வளைந்த மூக்கு, அரைக்கண் பார்வை, கொட்டுமூம் அழுகுமில்லாத முகங்கொண்டது ஆந்தை. கோபமில்லா திருக்கும் போதே இதன் முகம் இவ்வாறு இருக்குமேயானால் கோபம் வந்தபோது எவ்வாறு இருக்கும்'

तथा च,—

स्वभावरौद्रमत्युग्रं क्रूरमप्रियवादिनम् ।

उल्लूकं नृपार्ति कृत्वा का नः सिद्धिर्भविष्यति ? ॥ ७७ ॥

अपरं,—वैनतेये स्वामिनि स्थिते किमेष दिवान्धः क्रियते राजा ? तद्यदपि  
गुणवान्भवति तथाऽप्येकस्मिन्स्वामिनि स्थिते नान्यो भूपः प्रशस्यते ।

एक एव हितार्थ्य तेजस्वी पार्थिवो भुवः ।

युगान्त इव भास्वन्तो बहवोऽत्र विपत्तये ॥ ७८ ॥

तत्रस्य नाम्नापि यूयं परेषामगम्या भविष्यथ । उक्तं च,—

गुरुणां नाममात्रेऽपि गृहीते स्वामिसंभवे ।

दुष्टानां पुरतः क्षेमं तत्क्षणादेव जायते ॥ ७९ ॥

तथा च,—

व्यपदेशेन महतां सिद्धिः संजायते परा ।

शशिनो व्यपदेशेन वसन्ति शशकाः सुखम् ॥ ८० ॥

पक्षिण ऊचुः—‘कथमेतत् ?’ स आह—

[ महापदेशो शशकमहागजकथा २ ]

‘कस्मिंश्चिद्ध्रने चतुर्दन्तो नाम महागजो यूथाधिपः प्रतिवस्ति स ।  
तत्र कदाचिन्महल्यनावृष्टिः संजाता प्रभूतवर्षाणि यावत् । तया तडा-  
गहदपल्वलसरांसि शोषमुपगतानि । अथ तैः समस्तगजैः स गज-  
राजः प्रोक्तः—‘देव ! पिपासाकुला गजकलभा मृतप्रायाः, अपरे

மேலும் இயற்கையிலேயே கோபமுள்ளதும், பயங்கரமானதும், கொடுரோமானதும், வெறுப்பாகப் பேசுவதுமான ஆந்தையை அரசனாகச் செய்வதனால் எங்களுக்கு என்ன சித்தி ஏற்படும்? மேலும்,

கருடன் அரசனாக இருக்கும்போது இப்பகற்குருடை அரசனாக ஆக்குவானேன்? ஒருவேளை இது குணமுள்ளதாக இருந்தபோதிலும் (முன்னரேயே) ஒரு தலைவனிருக்கும் போது மற்றதை அரசனாக்குவது நல்லதல்ல.

ஒளிநிறைந்த அரசன் ஒருவனே பூமிக்கு நன்மை பயப்பான். பல அரசர்களிலிருந்தால் பிரளாயகாலத்திற்கிரோன்றும் பலகுரியர்கள் போல் நாசத்தையே விளைவிப்பார்.

ஆகையினாற் கருடனின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நீங்கள் எதிரிகளினால் அனுகப்பட (தாக்கப்பட) மாட்டார்கள். கெட்டவர்களது முன்னிலையில் பெரிய அரசனின் பெயரைச் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே நன்மை அக்கணமே உண்டாகும்.

மேலும்,

பெரியோர்களது பெயரைக் கூறுவதாலேயே மேலான சித்தியேற்படும். சந்திரனின் பெயரைச் சொன்னமையால் முயல்கள் கக்மாக வாழ்ந்தன" என்றது.

பறவைகள் "அஃது எவ்வாறென்று வினவக் காக்கை சொல்லத் தொடங்கியது.

கதை 2

முயலும் யானையும்

ஒரு காட்டில் சதுர்தந்தன் என்று பெயருடைய பெரியயானை யொன்று அரசனாக வசித்து வந்தது. அங்கொரு சமயம் பல வருடங்கள் மழையில்லாமல் போய்விட்டது. அதனால் குளம், குட்டை, ஏரி எல்லாம் வற்றிவிட்டன. பின்னர் எல்லா யானைகளும் தங்கள் அரசனை அடைந்து பின்வருமாறு கூறின. "அரசே! விடாயுள்ள யானைக்குட்டிக எல்லாம் சாகும் நிலையிலுள்ளன; சில

मृताश्च; तदन्विष्यतां कश्चिज्जलाशयो यत्र जलपानेन स्वस्थतां ब्रजन्ति' ।  
 ततश्चिरं ध्यात्वा तेनाभिहितम्—‘अस्ति महाहदो विविक्ते प्रदेशे  
 स्थलमध्यगतः पातालगङ्गाजलेन सदैव पूर्णः, तत्र गम्यताम्’ इति ।  
 तथानुष्ठिते पञ्चरात्रमुपसर्पद्धिः समासादितस्तैः स हदः । तत्र स्वेच्छया  
 जलभवगाद्यास्तमनवेलायां निष्कान्ताः । तस्य च हृदस्य समन्ता-  
 च्छशकविला असंख्याः सुकोमलभूमौ तिष्ठन्ति । तेऽपि समस्तैरपि  
 तैर्गजैरितस्ततो ऋमद्धिः परिममाः, बहवः शशका भग्नपादशि-  
 रोग्रीवा विहिताः; केचिन्मृताः, केचिज्जीवशेषा जाताः । अथ  
 गते तस्मिन्नाजयूथे शशकाः सोद्रेगा गजपादक्षुण्णसमावासाः केचि-  
 द्धभग्नाः, अन्ये जर्जरितकलेवरा रुधिरषुताः, अन्ये हतशिशबो बाष-  
 पिहितलोचनाः समेत्य मिथो मन्त्रं चक्रुः—‘अहो विनष्टा वयम् ।  
 नित्यमेवैतद्वजयूथमागमिष्यति, यतो नान्यत्र जलमस्ति । तत्सर्वेषां  
 नाशो भविष्यति । उक्तं च,—

स्पृशन्नपि गजो हन्ति, जिघन्नपि भुजंगमः ।  
 हसन्नपि नृपो हन्ति, मानयन्नपि दुर्जनः ॥ ८१ ॥

तच्चिन्त्यतां कश्चिदुपायः ।’ तत्रैकः प्रोवाच—‘गम्यतां देशत्यागेन ।  
 किमन्यत्? । उक्तं च मनुना व्यासेन च—

त्यजेदेकं कुलस्यार्थे ग्रामस्यार्थे कुलं त्यजेत् ।  
 ग्रामं जनपदस्यार्थे आत्मार्थे पृथिवीं त्यजेत् ॥ ८२ ॥

இறந்தும்விட்டன. ஆகவே எங்கு நீர்குடித்தலால் சுகம் அடையலாமோ, அத்தகைய குளமொன்றைத் தேடுங்கள்' என்றன. பின்பு நீண்ட நேரம் யோசித்து அந்த யானை அரசு, இங்குத் தனிமையான இடத்தில் பாதான கங்கையின் நீரினால் எப்போதும் நிறைக்கப்படும் பெருங்குளமொன்றுள்ளது. அங்கேயே செல்லுவோம்" என்று கூறியது. அதன்படியே ஐந்து இரவுகள் பிரயாணங்கு செய்து அந்த யானைகள் அக்குளத்தையடைந்தன. அங்கு தங்களிஷ்டப்படி நீரினில் மூழ்கி, குரியன்மறையும் வேளையில், திரும்பிச்சென்றன. அக்குளத்தைச் சுற்றியுள்ள மென்மையான பிரதேசத்தில் எண்ணற்ற முயற்பொந்துகள் இருந்தன. அப்பொந்துகளும் இங்குமங்கும் சுற்றித்திரிந்த யானைகளாற் தகர்க்கப்பட்டன. பல முயல்கள் கால், தலை, கழுத்து ஆகியவை நகக்கப்பட்டவைகள் ஆகின; சில இறந்தன; சில குற்றுயிராக்கப்பட்டன.

பின் அந்த யானைக்கூட்டஞ் சென்றதும் யானையின் பாதங்களாற் சிதைக்கப்பட்ட வசிப்பிடத்தையடையவைகள் சில, கால் உடைந்தவை பல; புண்ணாகிய உடலை உடையவைகளாய்; இரத்தம் தோய்ந்தவைகள் வேறு; குட்டிகளை இழந்து (இறந்ததனால்) கண்ணீர் மல்கிய கண்களையடையவை சில; இவ்வாறு துன்ப நிலையடைந்த முயல்களைலாம் பரபரப்புடன் ஒன்றுக்கு ஆலோசனை செய்தன. "ஐயோ! நாங்கள் அழிந்தோம்! ஓவ்வொரு நாளும் இந்த யானைக்கூட்டம் இங்கேவரும். ஏனெனில் வேறு இடத்திற்றான் தண்ணீரே இல்லையே! ஆகையினால் எல்லோருக்கும் அழிவேற்படும்.

ஏனெனில்

யானை தொட்டாலுங்கொல்லும்; உச்சிமுகர்ந்த போதிலும் பாம்புகொல்லும்; அரசன் சிரித்தபோதும்; கெட்டவன் போற்றியபோதும் அழிவினையே செய்வர். ஆகையினால் ஓர் உபாயத்தைச் சிந்தனை செய்ய வேண்டும்' என்று கூறின.

அவைகளுள் ஒன்று "இத்தேசத்தை விட்டுச் செல்வோம். வேறு என்ன செய்வது. மனுவாலும், வியாசராலும் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

"குலத்திற்காக ஒருவனைக் கைவிடலாம். ஒரு தேசத்தின் பொருட்டு கிராமத்தைக் கைவிடலாம். தனது ஆன்மாவின் பொருட்டு பூமியினையே விட்டுவிடலாம்.

क्षेम्यां शस्यप्रदां नित्यं पशुवृद्धिकरीमपि ।  
 परित्यजेन्वपो भूमिमात्मार्थमविचारयन् ॥ ८३ ॥  
 आपदये धनं रक्षेद्वारान् रक्षेद्वनैरपि ।  
 आत्मानं सततं रक्षेद्वारैरपि धनैरपि' ॥ ८४ ॥

ततश्चान्ये प्रोचुः—‘भोः! पितृपैतामहं स्थानं न शक्यते सहसा  
 त्यक्तुम्; तल्कियतां तेषां कृते काचिद्विभीषिका, यत्कथमपि दैवान्न  
 समाधान्ति । उक्तं च—

निर्विषेणापि सर्वेण कर्तव्या महती फटा ।

विषं भवतु मा वाऽस्तु फटाटोपो भयंकरः’ ॥ ८५ ॥

अथान्ये प्रोचुः—‘यद्येवं ततस्तेषां महद्विभीषिकास्थानमस्ति, येन  
 नागमिष्यन्ति । सा च चतुरदूतायत्ता विभीषिका । यतो विजयदत्तो  
 नाम राजाऽसत्स्वामी शशकश्चन्द्रमण्डले निवसति; तत्प्रेष्यतां कश्चि-  
 न्मिथ्यादूतो यूथाधिपसकाशं ‘यच्चन्द्रस्त्वामत्र हृद आगच्छन्तं निषे-  
 धयति, यतोऽसत्परिग्रहोऽस्य समन्ताद्वसति’ । एवमभिहिते श्रद्धे-  
 यवचनात्कदाचिन्निवर्तते ।’ अथान्ये प्रोचुः—‘यद्येवं तदस्ति लम्ब-  
 कर्णो नाम शशकः । स च वचनरचनाचतुरो दूतकर्मजः । स तत्र  
 प्रेष्यतामिति । उक्तं च,—

साकारो निःस्पृहो वाग्मी नानाशास्त्रविचक्षणः ।

परचित्तावगन्ता च राज्ञो दूतः स इष्यते ॥ ८६ ॥

தனது நன்மையை ஆராயும் அரசன் நன்மை பயப்படும் பயிர்கள் உள்ளதும், பசுக்களின் வளர்ச்சியை ஊட்டுவதுமான பூமியையும் நீக்கிவிடலாம். ஆபத்துக்காகச் செல்வத்தைக் காக்கவேண்டும்; செல்வங்களால் மனவியைக் காக்க வேண்டும். மனவியாலும் செல்வத்தாலும் தன்னை எப்போதும் காக்கவேண்டும்"

பின்னர் மற்றவை கூறின "என்னே! பரம்பரையாக வசித்து வந்த இடத்தை உடனே நீக்கிவிடுவதென்பது முடியாதது. ஆகையினால் அவைகளுக்கு ஏதாவதோரு பயமுட்டுஞ் செயலைச் செய்வோம். அதிர்ஷ்டவசமாக (அதற்குப் பயந்து) அவைவராமல் விடலாம். ஏனெனில் விஷமற்றதாயினும் பாம்பு பெரும்படமெடுத்தாட வேண்டும். விஷம் இருக்கலாம் அல்லது இல்லாது போகலாம். படாடோபமே (படமெடுத்தாடலே) பயத்தைத் தருவதாகும்"

பின் மற்றவை கூறின : - "அவ்வாறாயின் பயமுட்டுஞ் செயலான்றுள்ளது. அதனைச் செய்தால் அவை இங்கு வராமற்போகலாம். அந்தப் பயமுறுத்தலும் கெட்டித்தனமுள்ள தூதனின் கையிலேயே தங்கியுள்ளது. ஏனெனில் எங்கள் தலைவனாகிய 'ஞெயத்தென்' என்னும் முயல் அரசன் சந்திரமண்டலத்தில் வாழுகின்றது. ஆகையால் பொய்த்துதனோருவனை 'எங்களரசனாகிய சந்திரன் நீ இக்குளத்துக்கு வருவதைத் தடுக்கின்றார். அவரது பரிசனங்கள் இக்குளத்தைச் சுற்றி வாழ்கின்றன' என்று கூறும்படி யானை அரசனிடம் அனுப்புவோம். இவ்வாறு கூறினால் ஒருவேளை அவ்வார்த்தையை நம்பி அவை திரும்பிப் போய்விடலாம்" என்றன. மேலும் இவ்வாறாயின் லம்பகர்ணன் என்ற பெயருள்ள முயலொன்றுள்ளது. அது சொற்களை அமைத்துப் பேசுவதில் வல்லது. தூதன் செய்ய வேண்டிய செயலையும் அறிந்துள்ளது. அதனையே ஆங்கனுப்புவோம்" என்றும் கூறின. ஏனெனில்;

"நல்லுரு அமைந்தவன்; ஆசையற்றவன், பேச்சாளன், பலசாத்திரங்கள் கற்றவன், பிறர் மனத்தை அறியக்கூடியவன் ஆகிய தன்மையுள்ளவனே அரசனது தூதனாக விரும்பப்படுவான்

अन्यच,—

यो मूर्खं लौल्यसंपन्नं राजद्वारिकमाचरेत् ।

मिथ्यावादं विशेषेण तस्य कार्यं न सिद्ध्यति ॥ ८७ ॥

तदन्विष्यतां यद्यसाद्यसनादात्मनां सुनिर्मुक्तिः । अथान्ये प्रोचुः—  
‘अहो, युक्तमेतत्; नान्यः कश्चिदुपायोऽस्माकं जीवितस्य । तथैव  
क्रियताम् ।’ अथ लम्बकर्णो गजयूथाधिपसमीपे निखणितो गतश्च ।  
तथानुष्ठिते लम्बकर्णोऽपि गजमार्गमासाद्यागम्यं स्थलमारुद्ध्य तं गजमु-  
वाच—‘भो भो दृष्ट गज ! किमेवं लीलया निःशङ्कतयोऽत्र चन्द्रहृद  
आगच्छसि ? तत्रागन्तव्यम्, निवर्त्यताम्’ इति । तदाकर्ण्य विस्मित-  
मना गज आह—‘भोः ! कस्त्वम् ?’ स आह—‘अहं लम्बकर्णो  
नाम शशकश्चन्द्रमण्डले वसामि; सांप्रतं भगवता चन्द्रमसा तव पार्श्वे  
प्रहितो दूतः । जानात्येव भवान्,—यथार्थवादिनो दूतस्य न दोषः  
करणीयः । दूतमुख्या हि राजानः सर्वे एव । उक्तं च,—

उद्यतेष्वपि शशेषु बन्धुवर्गवधेष्वपि ।

परुषाण्यपि जल्पन्तो वध्या दूता न भूमुजा’ ॥ ८८ ॥

तच्छ्रुत्वा स आह—‘भोः शशक ! तत्कथय भगवतश्चन्द्रमसः  
संदेशम्, येन सत्वरं क्रियते ।’ स आह—‘भवताऽतीतदिवसे  
यूथेन सहागच्छता प्रभूताः शशका निपातिनाः; तर्कि न  
वेति भवान्, यन्मम परिग्रहोऽयम् ? । तद्यदि जीवितेन ते प्रयो-  
जनम्, तदा केनापि प्रयोजनेनात्र हृदे नागन्तव्यमिति संदेशः ।’

மேலும்;

எவன் பண ஆசை கொண்டவனும், மூர்க்கனும், குறிப்பாகப் பொய்பேசுவோனும் ஆகிய ஒருவளை அரசுகாரியத்தில் நியமிக்கின்றானோ அவனுடைய காரியம் சித்திபெறாது.

ஆகையினால் இத்துண்பத்திலிருந்து எங்கள்விடுதலையைத் தேடுவோம் என்றன. வேறுசில முயல்கள் "ஆகா இது தக்கதே! எங்கள் சீவியத்திற்கு வேறொரு உபாயமுமில்லை. அவ்வாறே செய்வோம்" என்றன. பின்னர் லம்பகர்ணன் யானைக் கூட்டத்தலைவனிடம் சென்றது.

அப்பொழுது லம்பகர்ணன் யானையின் வழியிற் சென்று யானைகள் ஏற்றுமதியாத ஓரிடத்தில் ஏறி அந்த யானையை நோக்கி "ஓ! ஓ! கெட்ட யானையே! பயமின்றி விளையாட்டாக நினைத்து சந்திரனைச் சேர்ந்த இக்குளத்திற்கு ஏன் வருகின்றாய்? இங்கு வரக்கூடாது. திரும்பிச்செல்!" என்றது.

அதனைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்த யானை "ஓ! நீ யார்?" என்றது. அது "நான் லம்பகர்ணன் என்னும் பெயருள்ள முயல்; சந்திரமண்டலத்தில் வசிக்கின்றேன். இப்போது கடவுளான சந்திரனால் உண்ணிடம் தூதுவனாக அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றேன். உண்மையை மொழிகின்ற தூதுவனுக்கு ஒரு கெடுதியையுஞ் செய்யக்கூடாது என்பதைத் தாங்களும் அறிவீர்கள்! அல்லா அரசர்களுக்கும் தூதுவர்களே வாய்போலிருக்கின்றனர்.

கத்திகளை உருவிக் கொண்டு வெருட்டியபோதிலும், இனசனங்களைக் கொண்று கொண்டிருக்கும் வேளையிலும்கூட கடுஞ்சொற்கள் பேசும் தூதுவர்களை அரசர்கள் கொல்லவே கூடாது" என்றது.

அதனைக்கேட்டு யானை ஓ! முயலே! அவ்வாறயின் சந்திரனின் செய்தியைக்கறு! அதனை விரைவிற் செயற்படுத்துவேன்" என்றது. (அப்போது) முயல் "நேற்றைய தினம் பரிவாரங்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த உம்மால் பல முயல்கள் கொல்லப்பட்டுவிட்டன. அவை எனது பரிவாரங்கள் என்பதை நீர் அறியோரா! ஆகையால் உமக்கு வாழ்க்கையிற் பயன் ஏற்படவேண்டுமாயின் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் இக்குளத்திற்கு வரவேகூடாது என்பதே செய்தி' என்று கூறியது.

गज आह—‘अथ क वर्तते भगवान्सामी चन्द्रः ?’ स आह—  
 ‘अत्र हृदे सांप्रतं शशकानां भवद्यूथमथितानां हतशेषाणां समाधा-  
 सनाय समायातस्तिष्ठति, अहं पुनस्तवान्तिकं प्रेषितः ।’ गज आह—  
 ‘यदेवं तदर्थय मे तं स्वामिनं येन प्रणम्यान्यत्र गच्छामि ।’ शशक  
 आह—‘भोः ! आगच्छ मया सहैकाकी येन दर्शयामि । तथानुष्ठिते  
 शशको निशासमये तं गजं हृदतीरे नीत्वा, जलमध्ये स्थितं चन्द्र-  
 विम्बमदर्शयत् । आह च—‘भोः ! एष नः स्वामी जलमध्ये समाधि-  
 स्थस्तिष्ठति, तत्रिभृतं प्रणम्य सत्वरं व्रजेति; नो चेत्समाधिभङ्गाद्भू-  
 योऽपि प्रभृतं कोपं करिष्यति ।’ अथ गजोऽपि त्रस्तमनासं प्रणम्य  
 पुनरागमनाय प्रस्थितः । शशकाश्च तद्विनादारभ्य सपरिवाराः सुखेन  
 स्वेषु स्थानेषु तिष्ठन्ति स्म । अतोऽहं ब्रवीमि—“व्यपदेशेन महताम्”  
 इति ॥ अपि च,—क्षुद्रमलसं कापुरुषं व्यसनिनमकृतज्ञं पृष्ठपलपन-  
 शीलं स्वामित्वेन नाभियोजयेज्जीवितकामः । उक्तं च,—

क्षुद्रमर्थपर्ति प्राप्य न्यायान्वेषणतत्परौ ।

उभावपि क्षयं प्राप्तौ पुरा शशकपिञ्जलौ” ॥ ८९ ॥  
 ते प्रोक्तुः—‘कथमेतत् ?’ स आह—

### [ क्षुद्रस्वामित्वे चटक-शशककथा ३ ]

कस्मिश्चिद्दृक्षे पुराऽहमवसम् । तत्राघस्तात्कोटे कपिञ्जलो नाम  
 चटकः प्रतिवसति स्म । अथ सदैवास्तमनवेलायामागतयोर्द्वयोरनेक-  
 सुभाषितगोष्ठ्या देवर्धिब्रह्मर्धिपुराणचरितकीर्तनेन च पर्यटनदृष्टानेक-  
 कौतूहलप्रकथनेन च परमसुखमनुभवतोः कालो व्रजति । अथ

யானையும் 'அப்படியாயின் கடவுளான சந்திரன் எங்கே யுள்ளார்' என்றது. முயல் 'உனது கூட்டத்தாற் பொடியாக்கப்பட்டபின் மீதியாயுள்ள முயல்களுக்குத் தேறுதல் கூறுமுகமாக இப்போது இக்குளத்திற்கு வந்திருக்கின்றார். நானும் உன்னிடம் அனுப்பட்டேன்' என்றது. (அப்போது) யானை அவ்வாறாயின் அக்கடவுள்ள எனக்குக் காட்டுவாயாக! நான் அவரை வணங்கிவிட்டு வேறிடஞ் செல்வேன்' என்றது. முயலும் 'என்னோடு கூடத்தனித்தே வருக! காட்டுகிறேன்' என்றது. அவ்வாறு செய்யப்பட்டதும் முயல் இரவுவேளையில் அந்த யானையைக் குளக்கரைக்கு அழைத்துச் சென்று தண்ணீரின் நடுவேயுள்ள சந்திரனது நிழலைக்காட்டி 'எங்கள் தலைவனாகிய சந்திரன் நீரின் மத்தியிற் சமாதி நிலையனைடந்துள்ளார். ஆகையால் மௌனமாக வணங்கி விரைந்து செல்! சமாதிகுலைவற்றால் மேலும் அதிகங் கோபமடைவார்' என்றது. யானையும் பயந்த உள்ளத்துடன் சந்திரனை வணங்கிவிடைபெற்றுச் சென்றது. முயல்களும் அன்று முதல் தங்கள் தங்களிடங்களிற் தங்கள் பரிவாரங்களுடன் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தன. ஆகையினால் நான் கூறுகிறேன் பெரியோர்களின் பெயரினைக் கூறுதலால்... என்று.

மேலும் கீழானவனும், சோம்பேறியும், கெட்டவனும், துக்கமுடையவனும் செய்ந்றி மறந்தவனும் கண்காணாத இடத்திற் தூற்றக்கூடியவனுமான ஒருவனைத் தலைவனாக நியமிக்கக்கூடாது. ஏனெனில்,

முன்னொரு சமயம் நியாயத்தைப் பெற விரும்பிய முயலும் ,கரிக்குருவியும், கீழ்த்தரமான தலைவனிடஞ் சென்று இரண்டுமே அழிவையடைந்தன" என்று கூறியது. அவைகள் அஃதெப்படி? என்று வினவக்காக்கை சொல்லத் தொடங்கியது.

கதை - 3

### சிட்டுக்குருவியும் முயலும்

முன்னார் நான் ஒரு மரத்தில் வசித்து வந்தேன். அதன்கீழ் 'கப்ஞ்சலன்' என்னுங் கரிக்குருவியும் வசித்து வந்தது. (பின்) நான் தோறும் அது, மாலை வேளையில் அங்கு வந்துசேர்ந்து, பலவிதமான நீதிமொழிகளைப்பேசி, தேவரிசி, பிரமரிசி ஆகியோரது புராணக்கதை களைக் கூறுவதாலும் (பகல் ஆகாரந்தேடி) சுற்றும் போது கண்ணுற்ற, ஆவலூட்டக்கூடிய பலகதைகளைக் கதைப்பதாலும், மேலான இன்பத்தை அனுபவித்து வருகின்ற எங்களுக்கு இவ்விதமாகக் காலம் கழிந்து வந்தது.

कदाचित्कपिञ्जलः प्राणयात्रार्थमन्यैश्चटकैः सहान्यं पक्षालिप्रायं  
देशं गतः । ततो यावन्निशासमयेऽपि नायातस्तावदहं सोद्देगमनास्त-  
द्वियोगदुःखितश्चन्तितवान्—‘अहो, किमद्य कपिञ्जलो नायातः? किं  
केनापि पाशेन बद्धः, आहोस्तिकेनापि व्यापादितः? । सर्वथा यदि  
कुशली भवति तन्मां विना न तिष्ठति’ एवं मे चिन्तयतो बहून्यहानि  
व्यतिक्रान्तानि । ततश्च तत्र कोटरे कदाचिच्छीप्रगो नाम शशकोऽस्त-  
मनवेलायामागत्य प्रविष्टः, मयापि कपिञ्जलनिराशत्वेन न निवारितः ।  
अथान्यसिन्नहानि कपिञ्जलः शालिभक्षणादतीव पीवरतनुः स्वमाश्रयं  
स्मृत्वा भूयोऽपि तत्रैव समायातः । अथवा साधिवदमुच्यते,—

न तादृगजायते सौख्यमपि स्वर्गे शरीरिणाम् ।

दारिद्र्येऽपि हि यादक् स्यात् स्वदेशो स्वपुरे गृहे ॥ ९० ॥

अथासौ कोटरान्तर्गतं शशकं दृष्ट्वा साक्षेपमाह—‘भोः शशक! न त्वया  
सुन्दरं कृतं,—यन्ममावसथस्थाने प्रविष्टोऽसि, तच्छीम्नि निष्कम्यताम् ।’  
शशक आह—‘न तवेदं गृहम्, किंतु ममैव; तत्कि मिथ्या परुषाणि  
जल्पसि? । उक्तं च,—

वापीकूपतडागानां देवालयकुञ्जन्मनाम् ।

उत्सर्गात्परतः स्वाम्यमपि कर्तुं न शक्यते ॥ ९१ ॥

तथा च,—

प्रत्यक्षं यस्य यद्गुर्कं क्षेत्राद्यं दश वत्सरान् ।

तत्र भुक्तिः प्रमाणं स्यात् साक्षी नाक्षराणि वा ॥ ९२ ॥

பின்னொரு நாள் கபிஞ்சலன் மற்றுப் பறவைகளுடன் இரரதேடுவதற்குப் பக்கத்திலுள்ள விளைந்த நெல்வயலொன்றுக்குச் சென்றது. பின்னர் இரவுவேளையாகியும் அது திரும்பி வரவேயில்லை. அதனாற் பரபரப்படைந்த நான் அதன் பிரிவால் வருத்தமுற்றுப் பின்வருமாறு சிந்தித்தேன் - "ஏன் இன்று கரிக்குருவிப் பறவை திரும்பி வரவில்லை? யாராவது வலையிற் பிடித்திருப்பரோ? அல்லது எவராலா வது கொல்லப்பட்டிருக்குமோ? சுகமாக (ஆபத்தின்றி) இருக்குமோயா னால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து (ஒருகணமும்) இருக்காதே' என்று நான் சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே பலநாட்கள் கழிந்தன. பின் னொருநாள் அந்தப் பொந்தில் 'சீக்கிரன்' என்று பெயருடைய முயல் ஒன்று மாலைநேரத்தில் வந்து நுழைந்தது. நானும் (பறவை வருமென்ற) நம்பிகையிழந்து விட்டமையால் முயலைத் தடுக்கவில்லை. பின்மறு நாள் கபிஞ்சலன் நெல்லுணவினால் உடல் பருத்தாய்த் தனது பழைய இருப்பிடத்தை நினைத்து மீண்டும் அங்கேயே வந்து சேர்ந்தது. பின்வருமாறு கூறப்படல் உண்மையே:

"வறுமை குடிகொண்டதாயினும் தன்நாட்டில், தன் ஊரில், தன் வீட்டில் எத்தகைய சுகம் அடைவரோ, அத்தகையினபம் உயிர்களுக்குச் சொர்க்கத்திலும் உண்டாகாது.

பின் அது பொந்தினுள்ளிருந்த முயலைப்பார்த்து (அதட்டிக் கொண்டு) ஒ முயலே! உண்ணாற் செய்யப்பட்ட செயல் அழகானதல்ல. என் வீட்டினுள் நுழைந்து இருக்கின்றனன்யே! ஆகையினால் விரைந்து வெளியேறு என்றது" முயல் "இது உனது வீட்ல்ல. என்னுடையதுதான். ஆகையால் என் வீணாகக் கொடிய வார்த்தைகளைப் பிதற்றுகின்றாய்?

குளம், கிணறு, தடாகம், தேவாலயம், மரம் ஆகியனவற்றைத் தானமாகக் கொடுத்தபின் சொந்தம் கொண்டாடமுடியாதே! மேலும், வயல் முதலியன ஒருவனின் கண்ணெதிரே பத்து வருடங்கள் அனுபவிக்கப்படுமேயாகில் அவன் விவகாரத்தில் அனுபவித்தமையே சாட்சி. கண்ணாற் கண்டவனோ! எழுத் தோ தேவையில்லை.

मानुषाणामयं न्यायो मुनिभिः परिकीर्तिः ।  
तिरश्चां च विहङ्गानां यावदेव समाश्रयः ॥ ९३ ॥

तन्मैतद्वृहम्, न तव' इति । कपिष्ठल आह—‘भोः! यदि स्मृतिं  
प्रमाणीकरोषि तदागच्छ मया सह, येन स्मृतिपाठकं पृष्ठा स यस्य  
ददाति स गृह्णातु’ । तथाऽनुष्ठिते मयापि चिन्तितम्—‘किमत्र भवि-  
ष्यति? मया द्रष्टव्योऽयं न्यायः’ । ततः कौतुकादहमपि तावदनु-  
प्रस्थितः । अत्रान्तरे तीक्ष्णदंष्ट्रो नामारण्यमार्जारस्तयोर्विवादं श्रुत्वा  
मार्गासनं नदीतटमासाद्य कृतकुशोपग्रहो निमीलितनयनं ऊर्ध्वबाहु-  
रध्पादस्पृष्टभूमिः श्रीसूर्याभिमुख इमां धर्मेष्टदेशनामकरोत्—  
‘अहो, असारोऽयं संसारः, क्षणमङ्गुराः प्राणाः, स्वमसद्वशः प्रिय-  
समागमः । इन्द्रजालवत्कुदुम्बपरिग्रहोऽयम्, तद्वर्म मुक्त्वा नान्या  
गतिरस्ति । उक्तं च,—

अनित्यानि शरीराणि, विभवो नैव शाश्वतः ।  
नित्यं संनिहितो मृत्युः, कर्तव्यो धर्मसंग्रहः ॥ ९४ ॥  
यस्य धर्मविहीनानि दिनान्यायान्ति यान्ति च ।  
स लोहकारभख्येव श्वसन्नपि न जीवति ॥ ९५ ॥  
नाच्छादयति कौपीनं न दंशमशकापहम् ।  
शुनः पुच्छमिव व्यर्थं पाणिडत्यं धर्मवर्जितम् ॥ ९६ ॥

இந்த நியாயம் முனிவர்களால் மனிதர்களுக்காகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பறவைகள் மிருகங்களுக்கு அங்கு வசித்தாலே போதும் (அதுவே சொந்தம்).

ஆகையால் இது எனதுவீடு, உன்னுடையதல்ல" என்றது. கபிஞ்சலன் "ஆகா! தருமசாத்திரத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுவாயானால் என்னோடுகூடவா. தருமசாத்திரம் படிப்பவரைக் கேட்டு அவர் எவருக்குக் கொடுக்கின்றாரோ? அவனே இவ்வீட்டை அடையட்டும் என்று. அப்போது நானும் இதில் யாது நிகழும்? நானும் இதனைக் காண்பேன்" என்று யோசித்துக் குதாகலத்துடன் அவைகளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றேன்.

இச்சமயத்தில் தீக்ணை தம் மீறாற் என்ற காட்டுப்பூனை அவைகளின் விவாதத்தைக் கேட்டு வழியின் பக்கத்திலுள்ள நதிக் கரையை அடைந்து தருப்பையினைக் கையிலேந்திக் கணகளை மூடிக்கொண்டு கைகளைத் தூக்கி, பின்கால்களினாற் பூமியைத் தொட்டுச் சூரியனை நோக்கியவாறு பின்வருமாறு தருமோபதேசஞ் செய்தது - "இவ்வுலகு சாரமற்றது. உயிர்கணப்பொழுதில் நீங்கக்கூடியது. நண்பர்களது சேர்க்கை கணவுபோன்றது; குடும்பப்பற்று இந்திர ஜாலம்போல் ஒரு மாவித்தை. ஆகையால் அறவழியினைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

உடம்பு நிலையற்றது; செல்வம் சாக்வதமல்ல; எப்போதும் யமன் அருகிலேயே உள்ளான் ஆகையால் தருமத்தைச் சேர்க்கவேண்டும். எவன்து நாட்கள் தருமமற்றவைகளாக வந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றனவோ, அவன் கொல்லலின் துருத்தி போல் மூச்ச விடுகின்றானேதவிர (உண்மையில்) வாழுவே யில்லை. மானத்தை மறைக்காமலும், ச கொசுக்களை விரட்டாமலும் உள்ள நாய்வால் போல் அறமற்ற அறிவு வீணானதேயாம்.

अन्यच,—

पुलाका इव धान्येषु, पूतिका इव पक्षिषु ।

मशाका इव मर्त्येषु, येषां धर्मो न कारणम् ॥ ९७ ॥

थ्रेयः पुष्पं फलं वृक्षाहृष्टः थ्रेयो वृतं स्मृतम् ।

थ्रेयस्तैलं च पिण्याकान्द्रेयान्धर्मस्तु मानुषात् ॥ ९८ ॥

सृष्टा मूत्रपुरीषार्थमाहाराय च क्रेवलम् ।

धर्महीनाः परार्थाय पुरुषाः पश्चावो यथा ॥ ९९ ॥

स्थैर्यं सर्वेषु कृत्येषु शंसन्ति नयपण्डिताः ।

बहून्तराययुक्तस्य धर्मस्य त्वरिता गतिः ॥ १०० ॥

संक्षेपात्कथयते धर्मो जनाः । किं विस्तरेण वः ।

परोपकारः पुण्याय पापाय परपीडनम् ॥ १०१ ॥

श्रूयतां धर्मसर्वस्वं श्रुत्वा चैवावधार्यताम् ।

आत्मनः प्रतिकूलानि परेषां न समाचरेत् ॥ १०२ ॥

अथ तस्य तां धर्मोपदेशनां श्रुत्वा शशक आह—‘भो भोः कपि-  
ञ्जल ! एष नदीतरि तपसी धर्मवादी तिष्ठति, तदेन पृच्छावः ।’  
कपिञ्जल आह—‘ननु स्वभावतोऽसाकं शत्रुभूतोऽयमस्ति, तद्वरे  
स्थितौ पृच्छावः । कदाचिदस्य ब्रतवैकर्यं संपद्येत ।’ ततो दूरस्थि-  
तावृचतुः—‘भो भोस्तपस्त्रिन्धर्मोपदेशक ! आवयोर्विवादो वर्तते;  
तद्वर्मेशास्त्रद्वारेणासाकं निर्णयं कुरु । यो हीनवादी स ते भक्ष्यः’  
इति । स आह—‘भद्रौ ! मा मैवं वदुतम्, निवृत्तोऽहं नरकपातक-  
मार्गात् । अहिंसैव धर्ममार्गः । उक्तं च,—

अहिंसापूर्वको धर्मो यस्सात्सद्विरुद्धाहृतः ।

यूका-मत्कुण-दंशादींस्तस्मात्तानपि रक्षयेत ॥ १०३ ॥

தானியங்களிற் பதர், பறவைகளில் வெளவால், பூச்சிகளுள் கொசு ஆகியவற்றிற்குத் தருமம் என்பதே கிடையாது. மரத்தைவிடப் பூவும் பழமுஞ் சிறந்தவை; தயிரவிட நெய் சிறந்தது; பின்னாக்கைவிட என்னென்சிறந்தது; மனிதனைக் காட்டிலும் தருமமே மேலானது. அறமற் மனிதர்கள், மூத்திரம், மலம் ஆகியவற்றிற்காகவும் உணவுக்காகவும் மட்டுமே படைக்கப்பட்டுள்ளனர். (ஆகையால்) பிராணிகளுக்கே அவர்கள் சமம்.

நீதியிற் சிறந்தவர்கள் எல்லாக்காரியங்களிலும் திட சித்தமே சிறந்ததென மொழிவர். (ஆதலால்) பலதரப்பட்ட இடையூறுகளை உடைய தருமத்தை விரைந்து செயலாற்ற வேண்டும். சனங்களோ! விரித்துரைப்பதனால் யாது யான்? சருக்கியே கூறப்படுகின்றது. "பரோபகாரமே புன்னிய மாகும்" பிறரைத்துன்றுத்தல் பாபத்தினையேதரும். தருமத்தின் சாரத்தைக் கேளுங்கள்! கேட்டுவிட்டு அதனைக் கடைப்பிடியுங்கள். தனக்கும் பிறருக்கும் எதிரிடையான வற்றை ஒருபோதுஞ் செய்யக்கூடாது.

பின்னர் தனது தருமோபதேக்கதைக் கேட்ட முயல் "ஓ கபிஞ்சல! இது ஆற்றங்கரையினில் தபஸ்வியாகவும், தருமம் கூறுவதாயுமிருக்கின்றது. ஆதலால் இதனிடமே கேட்போம் என்றது. கபிஞ்சலன்" இயற்கையிலேயே இது எமது விரோதி ஆகையால், தூரத்தில் நின்றே இதனை வினவுவோம். ஒருவேளை இதற்கு தருமத்திற் குறைவேந்படலாம்' என்றது.

பின்னர் இரண்டும் தூரத்தில் நின்றவாறே பூணையைக் கேட்கத் தொடங்கின. 'ஓ தபஸ்வியே! தருமம் போதிப்பவரே! எங்களுக் கிடையில் ஒருவிவாதமுண்டு; தருமசாத்திர மூலம் அதனைத் தீர்த்துவை; எது பொய்மொழிகின்றதோ அதனை நீர் சாப்பிடலாம்" என்றன. அப்புணை 'நன்பர்களோ! அப்படிக் கூறாதீர்! நரகத்திற்கு வழிகாட்டும் பலவழியினின்றும் நான் நீங்கிவிட்டேன். "அகிம்சையே மேலான அறவழியாகும்". ஏனெனில்,

பெரியோர்கள் தருமம், அகிம்சையினையே முன்னிட்டது' என மொழிவர். ஆகையால் பேன், முட்டை, கொசு ஆகியவற்றைக் கூடக் காக்கவே வேண்டும். (கொல்லக்கூடாது)

हिंसकान्यपि भूतानि यो हिंसति स निर्घृणः ।  
स याति नरकं घोरं, किं पुनर्यः शुभानि च? ॥ १०४ ॥

एतेऽपि ये यज्ञिका यज्ञकर्मणि पशून्यापादयन्ति, ते मूर्खाः  
परमार्थं श्रुतेर्न जानन्ति । तत्र किलैतदुक्तम्—अजैर्यष्टव्यमिति । अजा  
त्रीहयस्तावत्सप्तवार्षिकाः कथ्यन्ते, न पुनः पशुविशेषाः । उक्तं च,—

वृक्षांश्चित्त्वा पशून्हत्वा कृत्वा रुधिरकर्दमम् ।  
यद्येवं गम्यते स्वर्गं, नरकं केन गम्यते? ॥ १०५ ॥

तत्राहं भक्षयिष्यामि । परं जयपराजयनिर्णयं करिष्यामि । किंत्वहं  
वृद्धो दूराद्युवयोर्भावान्तरं सम्यङ् शृणोमि; एवं ज्ञात्वा मम समी-  
पवर्तिनौ भूत्वा ममाग्रे न्यायं वदतम् । येन विज्ञाय विवादपरमार्थं  
वचो वदतो मे परलोकबाधो न भवति । उक्तं च यतः—

मानाद्वा यदि वा लोभात्कोशाद्वा यदि वा भयात् ।  
यो न्यायमन्यथा ब्रूते स याति नरकं नरः ॥ १०६ ॥

पञ्च पश्वन्तुते हन्ति, दश हन्ति गवान्तुते ।  
शतं कन्यान्तुते हन्ति, सहस्रं पुरुषान्तुते ॥ १०७ ॥

उपविष्टः सभामध्ये यो न वक्ति स्फुटं वचः ।  
तस्माद्वृणे स त्याज्यो न्यायो वा कीर्तयेद्वतम् ॥ १०८ ॥

तस्माद्विश्रब्धौ मम कर्णोपान्तिके स्फुटं निवेदयतम् ।’ किं बहुना, तेन  
शुद्रेण तथा तौ तूर्णं विश्वासितौ यथा तस्योत्सङ्गवर्तिनौ संजातौ । ततश्च  
तेनापि समकालमेवैकः पादान्तेनाक्रान्तः, अन्यो दंष्ट्राक्रकचेन च । ततो  
गतप्राणौ भक्षिताविति । अतोऽहं ब्रवीमि—“क्षुद्रमर्थपर्ति प्राप्य” इति ॥  
भवन्तोऽप्येन दिवान्धं क्षुद्रमर्थपतिमासाद्य राज्यन्धाः सन्तः शश-  
कपिञ्जलमार्गेण यास्यन्ति । एवं ज्ञात्वा यदुचितं तद्विधेयमतः परम्

இம்செ செய்யும் மிருகங்களை இரக்கமில்லாது கொல்பவன் கொடுரமான நரகத்தையடைவான். அவ்வாறு இருக்கும்போது ஒரு பாபமுறியாத நல்ல பிராணிகளைத் துன்புறுத்துபவனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

மேலும் எவர் யாகங்களுக்காகப் பிராணிகளைக் கொல்லுகின்ற னரோ? அவர்களும் மூடர்களே. வேதத்தின் உண்மைப் பொருளை உணராதவரே அங்கு (வேதத்தில், ஆடுகளை (அஜம்களை) கொண்டு யாகஞ் செய்ய வேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருந்தால் அவ்விடத்தில் 'அஜ்' என்னுஞ் சொல்லால் ஏழு வருடங்கள் பழக்கத்திலுள்ள தானியங்களே கூறப்படுகின்றன. பிராணிகளுள் ஒன்று (ஆடு) அல்ல, ஏனெனில் மரங்களை வெட்டி, பசுக்களைக் கொன்று, போர்ப்புரிந்து, இரத்தக் களி ஏற்படுத்தியும் சுவர்க்கத்தையடையலாமெனில் நரகத்துக்குப் போகக்கிடியவர் யார்?

ஆகையால் நான் உண்ணமாட்டேன். ஆனால் வெற்றி தோல்லி பற்றிய தீர்மானத்தைக் கூறுவேன். நானோ கிழவன். தூரத்திலிருந்து உங்கள் சம்பாஷணையை நன்றாகக் கேட்கமுடியவில்லை. ஆகையால் நீங்கள் என்பக்கத்திற்கு வந்து நியாயகத்தைக் கூறுங்கள். அதனை ஆராய்ந்து உண்மையான தீர்ப்பைக் கூறினால் நான் மறு உலகை அடைவதற்கு ஒரு தடையும் ஏற்படாது. ஏனெனில் கர்வத்தாலோ பேராசையாலோ கோபத்தினாலோ அல்லது பயத்தினாலோ நியாயத்தை மாற்றிக் (வேறாக) கூறுபவன் நரகத்தினையே அடைவான்.

ஒருபிராணியைப் பற்றிய வழக்கில் பொய்யுரைத்தால். ஐந்து பிராணிகளைக் கொன்ற பாவுமேற்படும். பசுவைப்பற்றிய (வழக்கில்) பொய் சொன்னால் பத்துப் பசுக்களைக் கொன்ற பாவத்திற்குச் சமம். மகள் பொருட்டு பொய் சொன்னால் நூறு பெண்களைக் கொன்ற பாவத்தை (தந்தை) அடைவான். மனிதனைப் பற்றி ஒருவன் பொய் சொன்னால் ஆயிரம் மனிதர்களைக் கொன்ற பாவம் அவளைச் சாரும். எவன் சபைநடுவமர்ந்துதெளிவான வார்த்தையினைப் பேசவில்லையோ அவனைத் தூரத்திலேயே நீக்கிவிடவேண்டும் அல்லது அவன் தகுதியற்றவனென்னும் உண்மையைக் கூறிவிடவேண்டும்.

ஆகையால் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாய்ப் பக்கத்தில் வந்து என்காதினிற் தெளிவாகக் கூறுங்கள்' என்றது. அதிகம் கறுவானேன். அவ்விரண்டும் அருகிலிருக்கத்தக்கவாறு விரைவில் அக்கெட்டவனால் ஆக்கப்பட்டன. பின்னர் அக்கொடியவன் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றைக் காலினாலும், மற்றதை வாள் போன்ற பற்களினாலும் ஆக்கிரிமித்தது. பின் உயிரிழந்த அவ்விரண்டும் பூணையால், தின்னப்பட்டன. ஆகையால் நான் கறுகிறேன். "கீழான தலைவனை...." என்று கூறியது காக்கை.

மேலும், பகற்குருடனும், கீழானதுமான இவ்வாந்தையினைத் தலைவனாக்கி இரவிற் கண்தெரியாத நீங்கள். கபிஞ்சலன், முயல் ஆகியவை அடைந்த நிலையினையே (மரணத்தையே) பெறப் போகின்றீர்கள். ஆகையால் நன்கு அறிந்து எது தக்கதோ அதைக் கடைப்பிடியுங்கள்" என்றது.

अथ तस्य तद्वचनमाकर्ण्य 'साध्वनेनाभिहितम्' इत्युक्त्वा 'भूयोऽपि पार्थिवार्थं समेत्य मन्त्रविष्यामहे' इति श्रुवाणाः सर्वे पक्षिणो यथा-भिमतं जग्मुः । केवलमवशिष्टो भद्रासनोपविष्टोऽभिषेकाभिमुखो दिवान्धः कृकालिकया सहास्ते । आह च—'कः कोऽत्र भोः ? । किमद्यापि न कियते ममाभिषेकः ? ।' इति श्रुत्वा कृकालिकयाभिहितम्—'भद्र ! तवाभिषेके कृतोऽयं विन्नो वायसेन । गताश्च सर्वेऽपि विहगा यथेष्पितासु दिक्षु; केवलमेकोऽयं वायसोऽवशिष्टः केनापि हेतुना तिष्ठति, तत्त्वरितमुचिष्ठ येन त्वां स्वाश्रयं प्राप्यामि ।' तच्छ्रुत्वा सविषादमुखको वायसमाह—'भो भो दुष्टात्मन् ! किं मया तेऽपकृतम्,—यद्राज्याभिषेको मे विघ्नितः ? तदद्यप्रभृति सान्वयमा-वयोर्वैरं संजातम् । उक्तं च,—

रोहति सायकैर्विद्धं, छिन्नं रोहति चासिना ।

वाचा दुरुक्तं बीभत्सं न प्ररोहति वाक्क्षतम् ॥ १०९ ॥

इत्येवमधिदाय कृकालिकया सह स्वाश्रयं गतः । अथ भयव्याकुलो वायसो व्यचिन्तयत्—'अहो, अकारणं वैरमासादितम् । मया किमिदं व्याहृतम् ? । उक्तं च,—

अदेशकालज्ञमनायतिक्षमं  
यदप्रियं लाघवकारि चात्मनः ।  
योऽन्नाब्रवीत्कारणवर्जितं वचो  
न तद्वचः स्याद्विषमेव तद्वचः ॥ ११० ॥

அந்தக் காக்கையின் வார்த்தையைக் கேட்டு "இது கூறியது உண்மையே" என்று கூறி மீண்டும் அரசனுக்காக ஒன்று கூடி ஆலோசிப்போம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே எல்லாப் பறவைகளும் தாங்கள் விரும்பிய இடத்துக்குப் பறந்து போயின. பகற்குருடான் ஆந்தை மட்டுமே சிம்மாசனத்தில் பட்டாபிஷேகத்தை எதிர்நோக்கிய வாறு மனையாளுடன் அமர்ந்திருந்தது. பின்னர் "ஏய்! யாரங்கே? ஏன் இன்னும் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறவில்லை"? அதனைக்கேட்ட ஆந்தையின் மனைவி "அன்பரே! பட்டாபிஷேகத்தில் ஒரு காக்கை தடங்கல் ஏற்படுத்திவிட்டது. பறவைகளொல்லாம் தாங்கள் விரும்பிய திசைகளுக்குப் பறந்து போய்விட்டன. அந்தக்காக்கை மட்டுமே தனித்து இவ்விடத்திலுள்ளது. என்ன காரியமோ தெரியவில்லை. ஆகையால் விரைவில் எழுந்திருங்கள் உம்மை வசிப்பிடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வேன்" என்று. அது கேட்டுக் கவலையற்ற ஆந்தை காக்கையை நோக்கி "ஓ! கெட்டவனே! நான் உனக்கு என்ன குற்றஞ் செய்தேன்? ஏன் பட்டாபிஷேகத்திற் தடைஏற்படுத்தினாய்? ஆகையால் இன்று முதல் ணங்களிருவருக்கும் பரம்பரை தோறும் விரோதம் உண்டாகிவிட்டது.

(உடல் அல்லது மரம்) அம்புகளாற் துளைக்கப்படினும் வளருகின்றது. கத்தியால் வெட்டப்படினும் முளைக்கின்றது. ஆனால் வெறுக்கத்தக்க சுடுசொல்லால் ஏற்படும் சொற்காயம் (நாவினாற்கூட்டவடு) ஆறுவதேயில்லை"

இவ்வாறு கூறி மனைவியோடு கூடத் தன்னிருப்பிடஞ் சென்றது. பின்னர் பயமடைந்தகாகம் தனக்குள் யோசிக்கத் தொடங்கியது. "ஐயோ! ஒரு காரணமுமின்றி விரோதத்தைப் பெற்றுவிட்டேனே. ஏன் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

சமய சந்தர்ப்பம் அறியாததும், பிற்காலத்தில் நன்மை விளைவிக்காததும், வெறுப்பூட்டுவதும், தனக்குக் கீழ்மை தரக்கூடியதும், காரணமற்றதுமான வார்த்தையை எவன் கூறுகின்றானோ, அவ்வார்த்தை உண்மையில் வார்த்தையே யில்லை. அது விஷமேயாகும்.

बलोपपन्नोऽपि हि बुद्धिमान्नरः

परं नयेन्न स्वयमेव वैरिताम् ।

भिषज्ञमास्तीति विचिन्त्य भक्षये-

दकारणात्को हि विचक्षणो विषम् ॥ १११ ॥

परपरिवादः परिपदि न कथंचित्पण्डितेन वक्तव्यः ।

सत्यमपि तत्र वाच्यं यदुक्तमसुखावहं भवति ॥ ११२ ॥

सुहृद्दिरासैरसङ्गद्विचारितं

स्वयं च बुद्ध्या प्रविचारिताश्रयम् ।

करोति कार्यं खलु यः स बुद्धिमान्

स एव लक्ष्या यशसां च भाजनम् ॥ ११३ ॥

एवं विचिन्त्य काकोऽपि प्रयातः । तदा प्रभृत्यसामिः सह  
कौशिकानामन्वयगतं वैरमस्ति ।' मेघवर्ण आह—‘तात ! एवं गतेऽ-  
सामिः किं कृतमस्ति ?' स आह—‘वत्स ! एवं गतेऽपि षाङ्कु-  
ण्यादपरः स्थूलोऽभिप्रायोऽस्ति । तमङ्गीकृत्य स्वयमेवाहं तद्विजयाय  
यास्यामि । रिपूनवच्चयित्वा वधिष्यामि । उक्तं च यतः—

बहुबुद्धिसमायुक्ताः सुविज्ञाना बलोत्कटान् ।

शक्ता वञ्चयितुं धूर्ता ब्राह्मणं छागलादिव' ॥ ११४ ॥

मेघवर्ण आह—‘कथमेतत् ?' सोऽब्रवीत्—

பலம் வாய்ந்தவனாகவும், புத்திசாலியாகவும் இருந்தபோதி ஒரும் ஒருவன் (மனிதன்) தானாகவே விரோதத்தை உண்டு பண்ணக்கூடாது. தன்னிடம் வைத்தியன் இருக்கிறான் என்பதற் காக எந்த அறிஞர்தான் விஷத்தைக் குடிப்பான்?

சபையின்கண், அறிஞர்னால் ஒருபோதும், பிறநின்தை செய்யத் தக்கதல்ல. கூறுவது உண்மையாயிருப்பினும் அது பிறர் மனத் தை நோக்க செய்யுமானால் (அத்தகைய) பேச்சைமொழிதல் கூடாது.

எவன் ஆப்த நன்பர்க்கஞ்சன் பலதடவை ஆராய்ந்து தனது அறிவினாலும் நன்கு அலசிப்பார்த்துக் காரியத்தைச் செய்கின் நானோ அவனே அறிஞன். அவனே செல்வத்திற்கும் புகழுக்கும் பாத்திரனாவான்.

இவ்வாறு யோசித்துக் காக்கையும் (பறந்து) சென்றது. அது முதல் எங்களோடுகூட ஆத்தைக்களுக்குப் பரம்பரையாகப் பகைமை ஏற்பட்டது" என்று ஸ்திரஜீவி கூறியது.

அப்போது மேகவர்ணன் "தந்தையே! இந்த நிலையில் எங்களாற் செய்க்கூடியது யாது? என்று கேட்டது. ஸ்திரஜீவி "குழந்தாய்! இச்சமயத்தில் (முன்புமொழியப்பட்ட) ஆறு உபாயங்களைத்தவிர மேலான ஓரெண்ணாம் உள்ளது. அதனை அங்கீகரித்து நானே அதனை (ஆந்தையரசனை) வெற்றி கொள்ளப் புறப்படப் போகிறேன். எதிரிகளை ஏமாற்றியே கொல்லுவேன்.

அதிக அறிவையுடையவர்களும், உண்மையையுணர்ந்தவர்களுமான மக்கள் மிகக் பலம் கொண்டவர்களையும் ஏமாற்றிவிட வாம். கெட்டவர்கள் (போக்கிரிகள்) ஆட்டைப் பெறுதற் காகப் பிராமணனை ஏமாற்றியவாறு போல்" என்றது.

மேகவர்ணன் "இஃது எவ்வாறு" என்று வினவ அது (ஸ்திரஜீவி) கூறத்தொடந்கியது.

[ छले त्रयाणां धूर्तानां ब्राह्मणस्य च कथा ४ ]

‘कस्मिंश्चिदधिष्ठाने मित्रशर्मा नाम ब्राह्मणः कृताभिहोत्रपरिग्रहः प्रतिवसति स्म । तेन कदाचिन्माघमासे सौम्यानिले प्रवाति, मेघाच्छादिते गगने मन्दं मन्दं प्रवर्षति पर्जन्ये, पशुप्रार्थनाय कंचिद्ग्रामान्तरं गत्वा कथिद्यजमानो याचितः—‘भो यजमान ! आगामिन्याममावस्यामहं यक्ष्यामि यज्ञम्, तदेहि मे पशुमेकम् ।’ अथ तेन तस्य शास्त्रोक्तः पीवरः पशुः प्रदत्तः । सोऽपि तं सर्मर्थमितश्चेतश्च गच्छन्तं विज्ञाय स्कन्धे कृत्वा सत्वरं स्वपुराभिमुखः प्रतस्थे । अथ तस्य गच्छतो मार्गे त्रयो धूर्ताः क्षुत्क्षामकण्ठाः संमुखा बभूवुः । तैश्च ताहृशं पीवरपशुं स्कन्ध आरुदमवलोक्य मिथोऽभिहितम्—‘अहो, अस्य पशोर्भक्षणादद्यतनीयो हिमपातो व्यर्थतां नीयते । तदेनं वच्चयित्वा पशुमादाय शीतत्राणं कुर्मः । अथ तेषामेकतमो वेषपरिवर्तनं विधाय संमुखो भूत्वापमार्गेण तम्हाहिताभिमूच्ये—‘भो भो अभिहोत्रिन् ! किमेवं जनविसुद्धं हास्यकार्यमनुष्टीयते,—यदेष सारमेयोऽपवित्रः स्कन्धाधिरूढो नीयते ? । उक्तं च यतः—

श्वान-कुकुट-चाणडालाः समस्पर्शाः प्रकीर्तिताः ।

रासभोष्ट्रौ विशेषेण, तस्मात्ताच्चैव संस्पृशेत् ॥ ११५ ॥

ततश्च तेन कोपाभिभूतेनाभिहितम्—‘अहो, किमन्धो भवान् ?

கதை 4

### முன்று போக்கிரிகளும் பிராமணனும்

ஒரு நகரத்தில் அக்கினிகோத்திரம் (வேள்வி) என்னும் யாகங்கள் செய்த மத்திரசம்பாளன்னும் பிராமணன் வித்து வந்தான். தை மாதத்தில் ஒரு நாள், இளங்காற்று (தென்றல்) விசி மேகங்கள் குழந்துள்ள ஆகாயம் மெல்ல மெல்ல மழை தூறிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், அப்பிராமணன் பகுதானம் பெறுவதற்காக வேறு ஓர் நகரம் சென்று யாகம் செய்யும் ஓர் அந்தண்ணே நோக்கி "ஓ பிராமணனே! எதிர்வரும் அமாவாசை தினத்தில் நான் ஒரு யாகம் செய்யப்போகின்றேன். ஆகையால் எனக்கு ஓர் ஆட்டைத்தருவாயா" என்றான். பின் அவனும் சாத்திரத்திற்கூறியபடி கொழுத்த ஆடு ஒன்றைக் கொடுத்தான். அவன் பலமுன்னதும், இங்குமங்கும் ஓடிச் செல்வதுமான அவ்வாட்டைத் தோளின் மீது சமந்து விரைவாகத் தன் நகரம் நோக்கிச் சென்றான். அவன் செல்லுகின்ற வழியில் மூன்று போக்கிரிகள் பசியினால் வாடியவர்களாய் எதிரே வந்தனர். அவர்களும் அத்தகைய கொழுத்த ஆடு தோளின் மீதிருப்பதைக் கண்டு தங்களுக்குள் "ஆகா இவ்வாட்டைத்தின்னுவ தனால் இன்றைய குளிரைப் போக்குவோம். இவரை ஏமாற்றி ஆட்டைப் பெற்றுக் குளிரிலிருந்து தப்பிவோம்" என்று பேசிக் கொண்டனர். பின் அவர்களில் ஒருவன் வேஷத்தை மாற்றிக் கொண்டு அவர் முன்னிலையிற் சென்று மித்திரசர்மாவை நோக்கி "ஓ வேள்வி செய்பவரே! ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமாகப் பரிகாசத்திற்கிடமளிக்கும் செய்கையை ஏன் செய்கின்றீர்? அழுக்குப்பிடித்த நாயை ஏன் தோளிற் சுமந்து செல்லுகிறீர்?

நாய், கோழி, சண்டாளன், கழுதை, ஒட்டகம் இவற்றினை எல்லாம் தொட்டாலே தோழும் ஏற்படும். இவையெல்லாம் ஒரே குற்றமுள்ளன) ஆகையால் அவைகளைத் தொடக்கூடாது" என்றான்.

பின்னர் கோபமடைந்த பிராமணன் "ஐயோ! நீ என்ன குருடனா?

यत्पशुं सारमेयं प्रतिपादयसि ? ।' सोऽब्रवीत्—‘ब्रह्मन् ! कोपस्त्वया न कार्यः, यथेच्छया गम्यताम्’ इति । अथ यावत्किञ्चिदध्वनोऽन्तरं गच्छति, तावद्वितीयो धूर्तः संमुखे समुपेत्य तमुवाच—‘भो ब्रह्मन् ! कष्टं कष्टम् ; यदपि वल्लभोऽयं ते मृतवत्सः, तथाऽपि स्कन्धमारोप-यितुमयुक्तम् । उक्तं च यतः—

तिर्यञ्च मानुषं वापि यो मृतं संस्पृशेत्कुर्वीः ।

पञ्चगव्येन शुद्धिः स्यात्तस्य चान्द्रायणेन वा’ ॥ ११६ ॥

अथासौ सकोपमिदमाह—‘भोः ! किमन्धो भवान् यत्पशुं मृतवत्सं वदसि ? ।’ सोऽब्रवीत्—‘भगवन् ! मा कोपं कुरु, अज्ञानान्मयाभिहितम्, तत्त्वमात्मरुचिं समाचर’ इति । अथ यावत्स्तोकमध्वान्तरं गच्छति तावत्तीयोऽन्यवेषधारी धूर्तः संमुखः समुपेत्य तमुवाच—‘भोः ! अयुक्तमेतत्,—यत्वं रासमं स्कन्धाधिरूढं नयसि । तर्हयज्यत्वैषः । उक्तं च,—

यः स्पृशेद्रासभं मर्त्यैः ज्ञानादज्ञानतोऽपि वा ।

सचैलं स्नानमुद्दिष्टं तस्य पापप्रशान्तये ॥ ११७ ॥

तत्त्यजैनं यावदन्यः कथित्वा पश्यति’ । अथासौ तं पशुं रासमं मन्यमानो भयाद्भूमौ प्रक्षिप्य स्वगृहमुद्दिश्य प्रपलायितः । ततस्ते त्रयोऽपि मिलित्वा तं पशुमादाय यथेच्छया भक्षितुमारब्धाः । अतोऽहं ब्रवीमि—“बहुबुद्धिसमायुक्ताः” इति ॥ अथवा साध्विदमुच्यते—

"ஆட்டை நாயாகக் கூறுகின்றாயே?" என்றான். அப்போது அவன் "பிராமணரே! நீர் கோபமடையக்கூடாது. உன்னிஷ்டம் போலச் செல்லும்" என்றான்.

பின்னர் மித்திரசர்மா சிறிது தூரம் சென்றிருக்கும் போது இரண்டாவது போக்கிரி அவர் முன்போய் "ஓ பிராமணனே கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இவ்வளவுதான் பிரியமானதாயிருந்தாலும் இறந்து போன இக்கன்றுக்குட்டியைத் தோளிற் சுமந்து செல்லல்தக்கதல்ல. ஏனெனில், இறந்த மிருகத்தையும், இறந்த மனிதனையும் புத்தியற்ற எவ்வள ஒருவன் தொடுகின்றானே அவனுக்குப் பஞ்சகவ்யத்தினாலும் சாந்திராயன விரதத்தினாலுமே கத்தியேற்படும்.

பின் அவன் (பிராமணன்) கோபத்துடன் "ஓ! நீ என்ன குருடனா? ஆட்டை இறந்த கள்ளெனக் கூறுகின்றயே" என்றான். அவனும் "கவாமி! கோபம் கொள்ளாதீர். தெரியாத்தனமாக இவ்வார்த்தை என்னால் கூறப்பட்டது. உங்களிஷ்டப்படி செய்யுங்கள்" என்றான். அதன்பின் சிறிது தூரம் சென்றதும் மூன்றாவது போக்கிரி, வேறு வேஷம் தரித்தவனாய் எதிரில் வந்து "ஓ! நீர் செய்வது சரியல்ல. நீர் கழுதையைச் சுமந்து கொண்டு செல்கின்றே! இதனைவிட்டுவிடுவீர். ஏனெனில்;

எவ்வளாருவன் அறிந்தோ அறியாமலோ கழுதையைத் தொடு வானாகில் அப்பாவத்தைப் போக்குவதற்குத் துணிகளைத் துவைத்துக்குளிப்பதே செய்யத்தக்கது. ஆகையால் வேறொருவரும் பார்க்குமுன்னர் இதை இறக்கி விடும்" என்றான். பின் மித்திரசர்மா அவ்வாட்டைக் கழுதை என நினைப்பவராய் பயத்தினால், பூமியிற் போட்டுவிட்டுத் தன் வீடு நோக்கி ஒடினார். அம்முன்று கெட்டவர்களும் ஒன்றுகூடி அவ்வாட்டைக் கொண்டு போய்த் தங்களிஷ்டப்படி உண்ணவாரம்பித்தனர். ஆகையினால் நான் கூறுகின்றேன் - "அதிக அறிவுடன் கூடியவர்கள்.... என்று. இப்படிச் செய்வதிலும் ஞாயமுண்டு.

अभिनवसेवकविनयैः प्राण्युणकोक्तर्विलासिनीरुदितैः ।  
धूर्तजनवचननिकरैरिह कश्चिद्वश्चितो नास्ति ॥ ११८ ॥

किंच दुर्बलैरपि वहुभिः सह विरोधो न युक्तः । उक्तं च,—

बहवो न विरोद्धव्या दुर्जया हि महाजनाः ।

स्फुरन्तमपि नागेन्द्रं भक्षयन्ति पिपीलिकाः ॥ ११९ ॥

मेघवर्ण आह—‘कथमेतत्? । स्थिरजीवी कथयति—

[ महाजनविरोधे कृष्णसर्प-पिपीलिकाकथा ५ ]

‘अस्ति कस्मिश्चिद्वल्मीके महाकायः कृष्णसर्पेऽतिदर्पे नाम ।  
स कदाचिद्द्विलानुसारिमार्गमुत्सृज्यान्येन लघुद्वारेण निष्कामितु-  
मारब्धः । निष्कामतश्च तस्य महाकायत्वाद्वैववशतया लघुविवर-  
त्वाच्च शरीरे ब्रणः समुत्पन्नः । अथ ब्रणशोणितगन्धानुसारिणीभिः  
पिपीलिकाभिः सर्वतो व्यासो व्याकुलीकृतश्च । कति व्यापादयति,  
कति वा ताडयति । अथ प्रभूतत्वाद्विस्तारितवहुब्रणः क्षतसर्वाङ्गो-  
ऽतिदर्पः पञ्चत्वमुपागतः । अतोऽहं ब्रवीभि—“बहवो न विरोद्धव्याः”  
इति ॥ तदत्रास्ति किंचिन्मे वक्तव्यमेव, तदवधार्य यथोक्तमनुष्ठी-

புதிதாக வேலைக்கு வந்த வேலைக்காரனின் அடக்கத்தினாலும், விருந்தாளி கூறிய புகழ்ச்சியினாலும், பெண்களின் கண்ணீரி னாலும், போக்கிரிகளின் பேச்சத்திற்னாலும் வஞ்சிக்கப்படா தவன் ஒருவனுமில்லை"

பலவினர்களாயினும் அவர்களில் பலபேர்களைப் பகைத்துக் கொள்ளுதல் முறையல்ல, எனவீல்;

பலரோடுகூட விரோதிக்கக்கூடாது. பெருங்கூட்டம் வெல்ல முடியாதது. சீருகின்ற பாம்பையுங்கூட எறும்புகள் தின்றுவிட்டன" என்றது. 'அது எப்படி? என்று மேகவர்ணன் கேட்க ஸ்திரஜீவி கூறுத்தொடங்கிற்று

கதை 5

கருநாகமும் எறும்புகளும்

ஒரு புற்றில் பெருத்த உடல் உள்ள அந்தரீப்பன் என்று பெயருள்ள கருநாகம் ஒன்று இருந்தது. அது ஒருநாள் பொந்திற்குரிய வழியினைவிட்டு வேரொரு சிறிய துவாரம் வழியாக வெளியேற முயற்சித்தது. அவ்வாறு வெளியேறும் பொழுது பேருடல் காரணமாகவும், துவாரம் சிறியமையாலும் விதிவசமாக அதற்குக் காயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. புன்னிலுள்ள இரத்தத்தின் வாசனையைத் தொடர்ந்து வந்த எறும்புகள். அதனைச் சூழ்ந்து தாக்க (கடிக்க) வாரம்பித்தன. (அப்போது பாம்பால்) எத்தனையோ எறும்புகள் கொல்லப்பட்டன. எத்தனை எறும்புகளைத்தான் அடிக்கழுடியும்? ஆயினும் எறும்புகள் அதிகமாக இருந்தமையால் பல காயங்கள் ஏற்பட்டு உடம்பெல்லாம் புன்னொசிய அதிதர்ப்பன் மரணமடைந்தது. ஆனால் நான் சொல்லுகிறேன் "பலரைப் பகைத்துக் கொள்ளாதே.... என்று.

மேலும், நான் கூறுத்தக்கதொன்றுள்ளு. அதையாராய்ந்து கூறியபடி செயலாற்றலாம்' என்றது.

यताम् ।' मेघवर्ण आह—‘तत्समादेशय, तवादेशो नान्यथा  
 कर्तव्यः ।' स्थिरजीवी प्राह—‘वत्स ! समाकर्णय तर्हि सामादीनति-  
 क्रम्य यो मया पञ्चम उपायो निरूपितः, तन्मां विपक्षभूतं कृत्वाति-  
 निष्ठुरवचनैर्निर्भर्त्य यथा विपक्षप्रणिधीनां प्रत्ययो भवति तथा समा-  
 हृतरुधिरैरालिप्यासैव न्यग्रोधस्याधस्तात्प्रक्षिप्य मां गम्यतां पर्वत-  
 मृष्टमूर्कं प्रति । तत्र सपरिवारस्तिष्ठ, यावदहं समस्तान्सपलान्सुप्रणीतेन  
 विधिना विश्वस्याभिमुखान्कृत्वा कृतार्थे ज्ञातदुर्गमध्यो दिवसे तान-  
 न्धतां प्राप्ताङ्गात्वा व्यापादयामि । ज्ञातं मया सम्यक्,—नान्यथासाकं  
 सिद्धिरिति । यतो दुर्गमेतदर्पसाररहितं केवलं वधाय भविष्यति ।  
 उक्तं च यतः—

अपसारसमायुक्तं नयन्नैर्दुर्गमुच्यते ।

अपसारपरित्यक्तं दुर्गव्याजेन बन्धनम् ॥ १२० ॥

न च त्वया मदर्थं कृपा कार्या । उक्तं च,—

अपि ग्राणसमानिष्टान्पालिताँद्वालितानपि ।

भूत्यान् युद्धे समुत्पन्ने पश्येच्छुष्कमिवेन्धनम् ॥ १२१ ॥

மேகவர்ணனும் 'அதனைக் கட்டளையிடுங்கள். தங்கள் கட்டளையை வெறுவிதமாகச் செய்யேன்" என்றது. ஸ்திரஜீவி "குழந்தாய்! சொல்லுகிறேன். கேள்! சாமம், பேதம், தானம், தண்டம் ஆகிய நான்கு உபாயங்களைத் தவிர ஜந்தாவது உபாயம் ஒன்றை நான் கண்டுபிடித்தி ருக்கிறேன். அது என்னவெனில் "என்னை விரோதியாகப் பாவித்துக் கடுமையான வார்த்தைகளால் நிந்தித்து, எதிரிகளிடம் வேலை செய்யும் ஒற்றர்களுக்கு நம்பிக்கையேற்படுத்துதற்காக என்னுடலில் இரத்தம் பூசி, இதே ஆலமரத்தின் கீழ் என்னைப் போட்டுவிட்டு, நீ 'ரிஷ்யமுகம்' என்னும் மலையை நோக்கிச் செல். அங்கே பரிவாரங்கள் புடைகுழி இருந்து கொள். நானும் எல்லா எதிரிகளையும் சாதுர்யமான உபாயத் தால் நம்பச் செய்து, கோட்டையின் நடுப்பாகத்தை அறிந்தவனாகிப் பகல் வேளையில் கருட்டு நிலையெய்திய ஆந்தைகளைக் கொன்று விடுவேன். இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று நன்கு உணர்ந்து விட்டேன். ஏனெனில்; இக் கோட்டை தப்பிடுடை, வேறுவழியற்றது. ஆகையால் அது ஆபத்தையே விளைவிக்கும். ஏனெனில்;

தப்பி ஓடுதற்குச் சுரங்கவழியுள்ள இடமே கோட்டையாகும்  
என்று அறிஞர்களாற் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படியில்லாதது  
கோட்டையெனும் பெயருள்ளபொறியேயாகும்.

நீ எனக்காக இரக்கம் காட்டவேகுடாது.

தன்வேலைக்காரர்களை உயிரிருக்குச் சமமாக விருப்புள்ளவர் களாகக் காப்பாற்றிப் பேணிய போதிலும், யுத்தகாலம் ஏற்படும் பொழுது அவர்களைக் காய்ந்த விறகுபோலவே (வளர்த்த மரமே ஆபத்திற்கு விறகாக உதவுதல் போல்) எண்ண வேண்டும்.

तथा च,—

प्राणवद्रक्षयेऽन्त्यान् स्वकायमिव पोषयेत् ।  
सदैकदिवसस्यार्थे यत्र स्यादिपुसंगमः ॥ १२२ ॥

तत्त्वयाऽहं नात्रविषये प्रतिषेधनीयः । इत्युक्त्वा तेन सह शुष्ककलहं  
कर्तुमारब्धः । अथान्ये तस्य भूत्याः स्थिरजीविनमुच्छृङ्खलवच्नैर्जल्पन्त-  
मवलोक्य तस्य वधायोद्यता मेघवर्णेनाभिहिताः—‘अहो, निवर्त्तध्वं  
यूयम्; अहमेवास्य शत्रुपक्षपातिनो दुरात्मनः स्वयं निग्रहं  
करिष्यामि ।’ इत्यभिधाय तस्मोपरि समारुद्धा, लघुभिश्चप्रहौरस्तं  
प्रहृत्य, आहृतरूपिरेण प्रावयित्वा, तदुपदिष्टमृष्यमूकपर्वतं सपरि-  
वारो गतः । एतस्मिन्नन्तरे कृकालिक्या द्विषत्यणिधिभूतया तत्सर्वं  
मेघवर्णस्यामात्यस्य व्यसनमुखकराजस्य निवेदितम्—‘यत्तदारिः संप्रति  
भीतः कचित्प्रचलितः सपरिवारः’ इति । अथोल्काधिपस्तदाकर्ण्यस्त-  
गमनवेलायां सामात्यः सपरिजनो वायसवधार्थं प्रचलितः । प्राह च—  
‘त्वर्यतां त्वर्यताम्; भीतः शत्रुः पलायनपरः पुण्यैर्लभ्यते । उक्तं च,—

शत्रोः प्रचलने छिद्रमेकमन्यच्च संथ्रयम् ।  
कुर्वाणो जायते बद्धयो व्यग्रत्वे राजसेविनाम्’ ॥ १२३ ॥

एवं द्विवाणः समन्ताङ्गयग्रोधपांदपमधः परिवेष्ट व्यवस्थितः । यावन्

மேலும்,

எந்தநாளில் எதிரிகள் குழுவாரோ, அத்தகைய ஒருநாளை எதிர்பார்த்து வேலைக்காரர்களை உயிர் போற் காப்பாற்றித்தன உடலைப் போற்போஷிக்க வேண்டும்.

ஆகையால் நீ இவ்விஷயத்தில் என்னைத் தடுக்கக்கூடாது" என்று கூறி ஸ்திரஜீவி மேகவர்ணனோடு சூடப் பொய்ச் சண்டை செய்ய வாரம்பித்தது.

பின்னர் மேகவர்ணனின் மற்றைய வேலைக்காரர் கொடிய வார்த்தைகளாற் பிதற்றுகின்ற ஸ்திரஜீவியைக் கண்ணுற்று அதைக் கொல்ல விரைந்தனர். மேகவர்ணன் அவைகளை நோக்கி "ஆகா! நீங்கள் ஒதுங்கிநில்லுங்கள்! எதிரியிடம் இருக்கக் காட்டும் இக்கெட்டவனுக்கு நானே தக்க தண்டனை கொடுப்பேன்" என்று கூறி அதன் மேல் ஏறித்தன் அலகினால் மெல்ல மெல்லக் கொத்தித் தான் முன்னரே எடுத்து வைத்திருந்த வேறொன்றின் இரத்தத்தால் நனைத்து, முன் கூறியபடி ரிஷ்யமுக மலைக்குத் தன் பரிவாரங்களோடு சென்றது. இவ்வேளையில் எதிரிகளின் இரகசிய ஒற்றனான கிருகாளிகையினால் மேகவர்ணனுக்கும் அமைச்சனுக்கும் உண்டான துங்பமெல்லாம் தெரிவிக்கப்பட்டது. மேலும், உன்று எதிரி இப்பொழுது பயமடைந்தவனாய்ப் பரிவாரங்களோடு எங்கோ சென்றுவிட்டான்" என்றும் தெரிவித்தது. பின்னர் ஆந்தைகளின் தலைவன் அதைக்கேட்டு, மாலைவேளையில் அமைச்சர் களுடனும் பரிஜூனங்களோடும் காக்கைகளைக் கொல்லப்படும்பட்டது. "விரைக! விரைக!! பயமுற்ற எதிரி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறான். அதிர்ஷ்ட வசத்தால் பிடிபடுவான். ஏனெனவில்;

எதிரி ஒடும்போதும் வேறு இடத்தை அடைவதற்கு அரசுகேவகர் முயற்சிக்கும் வேளையிலும் அத்தகைய அரசன் கஷ்டமின்றிப் பிடிபட்ட வனாவான்".

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு ஆலமரத்தைச் சுற்றிக்கீழே குழந்து நின்றது, அப்போது

कश्चिद्वायसो दृश्यते, तावच्छाखाग्रमधिरुद्धो हृष्टमना बन्दिभिरभिष्ठूय-  
मानोऽरिमर्दनस्तान्परिजनान्प्रोवाच—‘अहो, ज्ञायतां तेषां मार्गः ।  
कतमेन मार्गेण प्रनष्टाः काकाः ? तद्यावत् दुर्गं समाश्रयन्ति, तावदेव  
पृष्ठतो गत्वा व्यापादयामि । उक्तं च,—

वृत्तिमर्थ्याश्रितः शत्रुर्वध्यः स्याजिङीषुणा ।

किं पुनः संश्रितो दुर्गं सामग्र्या परया युतम् ? ॥ १२४ ॥

अथैतस्मिन्प्रस्तावे स्थिरजीवी चिन्तयामास—‘यदेतेऽसच्छत्रवो-  
ऽनुपलब्धासद्वृत्तान्ता यथागतमेव यान्ति । ततो मया न किंचि-  
त्कृतं भवति । उक्तं च,—

अनारम्भो हि कार्याणां प्रथमं बुद्धिलक्षणम् ।

प्रारब्धस्यान्तगमनं द्वितीयं बुद्धिलक्षणम् ॥ १२५ ॥

तद्वरमनारम्भः, न चारम्भविधातः; तद्वहसेतान् शब्दं संश्राव्यात्मानं  
दर्शयामि’ इति विचार्य मन्दं मन्दं शब्दमकरोत् । तच्छ्रुत्वा ते  
सकला अप्युलुकासद्वधाय प्रज्ञमुः । अथ तेनोक्तम्—‘अहो,  
अहं स्थिरजीवी नाम मेघवर्णस्य मन्त्री, मेघवर्णेनैवैदृशीमवस्थां  
नीतः; तज्जिवेदयात्मस्त्राम्यग्रे । तेन सह बहु वक्तव्यमस्ति ।’  
अथ तैर्निवेदितः स उल्कराजो विसयाविष्टस्तत्क्षणात्तस्य सकाशं  
गत्वा प्रोवाच—‘भो भोः ! किमेतां दशां गतस्त्वम् ? तत्कथ्यताम् ।’  
स्थिरजीवी प्राह—‘देव ! श्रूयतामेतदवस्थाकारणम् । अतीतदिने स  
दुरात्मा मेघवर्णो युष्मद्यापादितप्रभूतवायसान्दद्वा युष्माकमुपरि  
कोपशोकग्रस्तो युद्धार्थं प्रचलित आसीत् । ततो मयाभिहितम्—

அங்கு ஒரு காக்கையும் காணப்படவில்லை. உடனே ஒரு கிளையின் நுனியில் ஏறிச் சுந்தோழுமடைந்ததும், துதி பாடகர்களாற் போற்றப்படுகின்றதுமான அரிமர்த்தனன் தனது பரிவாரங்களை நோக்கி "அவைகளின் வழியை அறிய வேண்டும்! எவ்வழியினாற் காகங்கள் சென்று மறைந்தன? அவைகள் வேறு கோட்டையை அடையுமுன் பின்னாலேயே சென்று கொல்லுவேன்" என்னில்;

வெற்றியை விழைவோனால் அனிவருத்த எதிரி கொல்லத் தக்கவனாகான். அவ்வாறாயின் பெரிய காவலோடு கூடிய கோட்டையை அடைந்தவனைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா? என்று கூறிற்று.

இதே நேரத்தில் ஸ்திரி ஜீவி யோசித்தது - "இவ்வெதிரிகள் எங்கள் விருத்தாந்தத்தை அறியாமலேயே, வந்தது போலவே செல்கின்றன. அவ்வாறாயின் என்னால் ஒன்றும் செய்யப்பட்டதாகாது.

காரியங்களைத் தொடங்காமலிருத்தலே சிறந்த அறிவின் முதலடையாளம். ஆரம்பித்ததின் முடிவை எட்டுதலே அறிவின் இரண்டாவது அடையாளமாகும்.

ஆகையால் தொடங்காமலிருத்தலே நன்று. ஆரம்பித்துத் தோல்வி காண்பது நன்றல்ல. எனவே நான் இங்கிருப்பதைச் சுத்தம் செய்து காட்டிக்கொந்தவேன்" என என்னிமெல்ல மெல்லக் கத்தியது. அதைக் கேட்டதும் ஆந்தைகளெல்லாம் அதைக் கொல்லுவதற்கு ஒடின. அவ்வேளையில் ஸ்திரஜீவி "ஐயோ! நான் மேகவர்ணனின் மந்திரி ஸ்திரஜீவி என்பவன் மேகவர்ணனால் இத்துண்பதிலை அடைவிக்கப்பட்டேன். ஆகையால் உங்கள் தலைவரிடம் தெரிவியுங்கள். அவரோடு கூட நிறையப் பேசவேண்டியுள்ளது" என்று கூறிற்று.

பின் அவைகள் தெரிவிக்க ஆந்தையரசன் ஆச்சரியம் அடைந்ததாகி அக்கணமே அதனிடம் சென்று "ஓ! ஓ!! நீ ஏன் இந்திலை அடைந்தாய்? அதனைக்கூறு என்று கேட்டது. ஸ்திரஜீவி அரசே! இந்திலை ஏற்பட்ட காரணத்தைக் கேளுங்கள். நேற்றைய தினம் அக்கெட்ட மேகவர்ணன் உங்களாற் கொல்லப்பட்ட எண்ணற்காகங்களைக் கண்ணுற்று உங்கள் மீது வெறுப்பும் கோபமும் கொண்டு யாத்தம் செய்வதற்குப் புறப்பட்டது. அப்போது நான்

‘स्वामिन् ! न युक्तं भवतस्तदुपरि गन्तुम् । बलवन्त एते, बल-  
हीनाश्च वयम् । उक्तं च,—

बलीयसा हीनबलो विरोधं  
न भूतिकामो मनसापि वाङ्छेत् ।  
न वज्र्ण्यते ऽत्यन्तबलो हि यसा-  
द्यक्तं प्रणाशोऽस्ति पतञ्जवृत्तेः ॥ १२६ ॥

तत्स्योपायनुप्रदानेन संधिरेव युक्तः । उक्तं च,—

बलवन्तं रिपुं दृष्ट्वा सर्वेष्वमपि तुद्विमान् ।  
दत्त्वा हि रक्षयेत्प्राणान्नक्षितैस्तैर्थनं पुनः ॥ १२७ ॥

तच्छुत्वा तेन दुर्जनप्रकोपितेन त्वत्पक्षपातिनं मामाशङ्कमानेनेमां  
दशां नीतः । तत्त्वं पादौ सांप्रतं मे शरणम् । किं बहुना विज्ञप्तेन,  
यावदहं प्रचलितुं शक्नोमि, तावत्त्वां तस्यावासे नीत्वा सर्ववायसक्षयं  
विधास्यामि’ इति ।

अथारिमर्दनस्तदाकर्ण्य पितृपितामहक्मागतमन्त्रिभिः सार्थं मन्त्र-  
यांचके । तस्य च पञ्च मन्त्रिणः । तद्यथा—रक्ताक्षः, कूराक्षः,  
दीसाक्षः, वक्नासः, प्राकारकर्णश्चेति । तत्रादौ रक्ताक्षमपृच्छत्—  
‘भद्र ! एष तावत्तस्य रिपोमन्त्री मम हस्तगतः; तर्किं क्रियताम् ?’  
इति । रक्ताक्ष आह—‘देव ! किमत्र चिन्त्यते ? । अविचारितमयं  
हन्तव्यः । यतः,—

"அரசே நீங்கள் அதன் மீது போர் தொடுப்பது நல்லதல்ல. அவைகள் பலசாலிகள் நாமோ பலமற்றவையாலோம் ஏனெனில், வலியவளிடம் மெலியவன் நன்மை பெற விரும்பினால் மனத்தினாலும் அவனிடம் விரோதத்தை விரும்பக்கூடாது. ஏனெனில் அதிகபலசாலி பிடிப்பதமாட்டான். விட்டிற் பூச்சி போல் கருமமாற்றுபவனுக்கு அழிவேற்படுதல் நன்கு தெரிந்ததே.

ஆகையினால் அதனைக் கொரவித்துக் கப்பம் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்தலே நன்றா.

அறிஞர் பலமுள்ள எதிரியைக் கண்டால் எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாயினும் தன்னுமிரைக் காக்கவேண்டும் காப்பாற்றிய பின் செல்வத்தைப் பெறலாம்.

அதைக்கேட்டுக் கெட்டவர்களால் கோபமுட்டப்பட்ட மேக வர்ணன், "நான் உங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவன்" என நம்பி என்னை இந்நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டது. எனவே இப்பொழுது தங்கள் பாதங்களே எனக்கு அடைக்கலம். அதிகம் பேசுவானேன். நான் நகருவதற்கு சக்தி பெற்றபின் உங்களை அதன் (காக்கையின்) இருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று எல்லாக் காகங்களினதும் அழிவைச் செய்வேன்" என்றது.

பின்னர் அரிமர்த்தனன் அதைக்கேட்டுத் தந்தை பேரன் எனும் பரம்பரை வழிவந்த மந்திரிகளோடுகூட ஆலோசிக்கலாயிற்று. அதற்கு ஐந்து மந்திரிகள் உளர். அவர் யாவரெனில்; ரக்தாக்ஷன் (செங்கண்ணன்), குரூராக்ஷன் (கொடுங்கண்ணன்) தீப்தாக்ஷன் (ஒளிக்கண்ணன்) வக்கிரநாசன் (வளைந்த மூக்கன்) பிராகாரகர்ணன் (நெடுங்காதன்) என்பவைகளோயாம். முதலில் அவைகளுள் ரக்தாக்ஷனை நோக்கி "நண்பா! இது எங்கள் எதிரியின் மந்திரியாகும் (இப்போது) என் கையினை அடைந்துள்ளது. ஆகையால் என்ன செய்யலாம்? என்று கேட்டது. அப்போது ரக்தாக்ஷன் "அரசே! இதில் யோசிப்பானேன்? ஆலோசியாமலேயே இது கொல்லத்தக்கதே ஏனெனில்;

हीनः शशुर्निदन्तव्यो याचन्न वलवान् भवेत् ।  
प्राप्तस्वपौरुषवलः पश्चाद्गच्छति दुर्जयः ॥ १२८ ॥

किंच, स्वयमुपागता श्रीस्त्यज्यमाना शपतीति लोके प्रवादः ।

उक्तं च,—

कालो हि सकृदभ्येति यन्नरं कालकाह्विणम् ।  
दुर्लभः स पुनर्स्तेन कालकर्माचिकीर्षता ॥ १२९ ॥

श्रूयते च यथा—

चितिकां दीपितां पश्य, फटां भग्नां ममैव च ।  
भिन्नशिष्टा तु या प्रीतिर्न सा स्मेहेन वर्धते' ॥ १३० ॥

अरिमर्दनः प्राह—‘कथमेतत् ? ।’ रक्ताक्षः कथयति—

[ भिन्नशिष्टस्मेहे ब्राह्मण-सर्पकथा ६ ]

‘अस्ति कस्मिंश्चिदधिष्ठाने हरिदत्तो नाम ब्राह्मणः । तस्य च कृष्णं  
कुर्वते: सदैव निष्फलः कालोऽतिवर्तते । अथैकस्मिन्दिवसे स  
ब्राह्मणं उष्णकालावसाने धूमात्<sup>धूमात्</sup>: स्वेत्रमध्ये वृक्षच्छायायां प्रसुसो-  
ऽनतिदूरे वर्ल्मीकोपरि प्रसारितं बृहत्कटाटोपयुक्तं भीषणं भुजङ्गमं दृष्टा  
चिन्तयामास—‘नूनमेषा क्षेत्रदेवता मया कदाचिदपि न पूजिता,  
तेनेदं मे कृषिकर्म विफलीभवति, तदस्या अहं पूजामय करिष्यामि ।’

எவன் பலம் வாய்ந்தவனாகவில்லையோ அந்த இளைத்த எதிரி கொல்லத்தக்கவனாவான். அவனே பின்னர் அதிக பலம் பெறுவானேயானால் வெல்லமுடியாதவனாவான்.

மேலும் தாணாகவே வந்த சீதேவியை வெறுத்தால் காப்பேற் படும் என்பது ஓர் பழமொழி ஏனெனில்,

சமயத்தை விரும்பி எதிர்பார்த்திருப்பவனுக்குச் சமயம் (சந்தர்ப்பம்) ஒருமுறையே வரும். அதேகாலம் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தாதவனுக்கு மீண்டும் ஏற்படாது (கிடைப்பது துர்ல்லபம்)

மேலும் தீழுட்டப்பட்ட சிதையையும் எனது படம் உடைந்ததையும் பார! எந்த அண்பு சிதைந்து மீண்டும் சேருகின்றதோ அது சிநேகத்தினாலும் மீண்டும் வளர மாட்டாது என்றது.

அரிமர்த்தனன் "அது எப்படி?" என்று வினவ ரக்தாக்ஷன் சொல்லத் தொடரங்கியது?

## கதை 6

### பிராமணனும் பொற்காச அளித்த பாம்பும்

ஒரு ஊரில் ஹரித்தன் என்றொரு பிராமணன் இருந்தான். உழுதலையே தொழிலாகக் கொண்ட அவனுக்கு எப்போதும் காலம் பலன்றதாகவே (ஆதாயமின்றியே) கழிந்து வந்தது. பின் ஒரு நாள் கோடைகால முடிவில் புழக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அவன் தனது வயல் நடுவிலிலுள்ள ஒரு மரத்திலிழுவில் கண்ணயர்ந்தவனாய் பக்கத்திலுள்ள புற்றின் மீது பெரிய படமெடுத்தாடும் பாம்பொன்றைக் கண்ணுற்று யோசிக்கலானான். "இது நிச்சயமாக இந்த வயலின் தெய்வமேதான். இது ஒருபோதும் என்னாற் பூசிக்கப்பட்டதேயில்லை! ஆகையினாற்றான் எனது உழவுத்தொழிலும் வீணாக ஆகின்றது. ஆகவே நான் இதற்கு இப்போதே பூஜை செய்வேன்"

इत्यवधार्य कुतोऽपि क्षीरं यच्चित्वा शरावे निक्षिप्य वल्मीकान्तिक-  
 मुपागत्योवाच—‘भो क्षेत्रपाल ! मयैतावन्तं कालं न ज्ञातं यत्त्वमत्र  
 वससि; तेन पूजा न कृता, तत्सांप्रतं क्षमस्त्’ इति । एवमुक्त्वा  
 दुग्धं च निवेद्य गृहभिसुखं प्रायात् । अथ प्रातर्यावदागत्य पश्यति,  
 तावदीनारमेकं शरावे दृष्टवान् । एवं च प्रतिदिनमेकाकी समागत्य  
 तस्मै क्षीरं ददाति, एकैकं च दीनारं गृह्णाति । अथैकस्मिन्दिवसे  
 वल्मीके क्षीरनयनाय पुन्रं निरूप्य ब्राह्मणो ग्रामान्तरं जगाम । पुत्रोऽपि  
 क्षीरं तत्र नीत्वा संस्थाप्य च पुनर्गृहं समायातः । दिनान्तरे तत्र  
 गत्वा दीनारमेकं च दृष्ट्वा गृहीत्वा च चिन्तितवान्—‘नूनं सौवर्ण-  
 दीनारपूर्णो वल्मीकः, तदेनं हृत्वा सर्वमेकवारं प्रहीष्यामि ।’ इत्येवं  
 संप्रधार्यान्येद्युः क्षीरं दृदृता ब्राह्मणपुत्रेण सर्पे लगुडेन शिरसि  
 तादित् । ततः कथमपि देववशादमुक्तजीवित एव रोषात्मेव तीव्र-  
 विषदशनैस्तथादशत्, यथा स सद्यः पञ्चत्वमुपागतः । स्वजनैश्च  
 नातिदूरे क्षेत्रस्य काष्ठसंचयैः संस्कृतः । अथ द्वितीयदिने तस्य पिता  
 समायातः । स्वजनेभ्यः सुतविनाशकारणं श्रुत्वा तथैव समर्थित-  
 वान् । अब्रवीच्च—

‘भूतान् यो नानुगृह्णाति ह्यात्मनः शरणागतान् ।  
 भूतार्थास्तस्य नश्यन्ति हंसाः पश्चावने यथा’ ॥ १३१ ॥

पुरुषैरुक्तम्—‘कथमेतत् ?’ ब्राह्मणः कथयति—

என்று தீர்மானித்து எங்கிருந்தோ பாலை இரந்து பெற்று, சருவத்திலுற்றிப் புற்றினருகிற சென்று "ஓ வயற்காவற்றெய்வமே! நீ இங்கே வசித்து வருகின்றன என்பது இதுவரை எனக்குத் தெரியாது போயிற்று, ஆகையினாலேயே உனக்கு நான் பூஜை செய்யவில்லை. அதனை மன்னிப்பாயாக" என்று கூறினான். இவ்வாறு சொல்லிப் பாலை நிவேதனம் செய்து வைத்துவிட்டு விட்டிட்டுக் கொண்டன.

மறுநாட்காலையில் அங்கு வந்து பார்த்த பொழுது, சருவப் பாத்திரத்தில் பொற்காக ஒன்றைக் கண்டான். இவ்வாறு நாடோறும் தனித்து வந்து அதற்குப்பால் கொடுத்து ஒவ்வொரு பொற்காசினையும் பெற்று வந்தான். பின் ஒருநாள், புற்றில் பால் வார்க்கத் தனது மெந்தனை நியமித்துவிட்டுப் பிராமணன் வேறு தேசம் சென்றான். மெந்தனும் பாலைக் கொண்டு போய் அந்தப்புற்றில் வைத்துவிட்டுத் தனது இல்லம் சேர்ந்தான். மறுநாள் அங்கு சென்றபோது தங்க நாயணம் ஒன்றைக் கண்டு யோசிப்பானாயினான். "இப்புற்று தங்க நாணயம் நிறைந்ததாகவே இருக்கவேண்டும். ஆகையால், இப்பாம்பைக் கொண்று விட்டு எல்லாவற்றையும் ஓரே தடவையிலேயே பெறுவேன்" என்று தீர்மானித்து மறுநாள் பால் வார்க்கும் பிராமணச் சிறுவன் அப்பாம்பின் தலை மீது தடியினால் அடித்தான். விதி வசத்தால் உயிர் நங்கப்பெறாத அப்பாம்பு கோபத்தோடு அவனைத் தனது கூரிய விஷப்பற்களாற் கடித்தது. உடனேயே அவனும் இயற்கைகளிலை (மரணம்) எய்தினான். சொந்தக்காரர்களால் வயலுக்குப்பக்கத்தில் விறகுக்குவியல் மீது வைத்து ஏரிக்கப்பட்டான்.

பின் இரண்டாம் நாள், அவனது தந்தை திரும்பி வந்தான் தன்னினத்தவர்கள் மூலம் மெந்தனின் மரணம் பற்றிய செய்தியைக் கேள்வியுற்று அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டான்.

பின்வருமாறும் கூறினான்;

தன்னிடம் அடைக்கலமடைந்த உயிர்களை எவன் காக்க வில்லையோ. அத்தகையவனது பொருட்கள் பத்மவனத்தில் அன்னாங்கள் அழிவுற்றதைப்போல் அழிவுறும்" என்றான். அப்போது மனிதர்கள் அந்து எவ்வாறென்று வினவப் பிராமணன் கூறுவானாயின்;

[ भूताननुग्रहे सुवर्णहंस-सुवर्णपक्षिकथा ७ ]

‘अस्ति कर्सिश्चिदधिष्ठाने चित्ररथो नाम राजा । तस्य योऽैः सुरक्ष्य-  
माणं पद्मसरो नाम सरस्तिष्ठति । तत्र च प्रभूता जाम्बूनदसया-  
हंसस्तिष्ठन्ति । घण्मासे पिच्छमेककं परित्यजन्ति । अथ तत्र  
सरसि सौवर्णो वृहत्पक्षी समायातः । तैश्चोक्तः—‘अस्माकं मध्ये त्वया  
न वस्तव्यम्, येन कारणेनासामिः घण्मासान्ते पिच्छैकैकदानं कृत्वा  
गृहीतमैतत्सरः ।’ एवं च किं बहुना परस्परं द्वैषमुत्पन्नम् । स च  
राज्ञः शरणं गतोऽब्रवीत्—‘देव ! एते पक्षिण एवं वदन्ति,—यदसाकं  
राजा किं करिष्यति ? न कस्याप्यावासं दद्वाः’ । मया चोक्तम्—  
‘न शोभनं युष्माभिरभिहितम् । अहं गत्वा राज्ञ निवेदयिष्यामि ।  
एवं स्थिते देवः प्रमाणम् ।’ ततो राजा भूत्यानब्रवीत्—‘भो भो : !  
गच्छत । सर्वान्पक्षिणो गैतासून्कृत्वा शीघ्रमुनयतु ।’ राजादेशानन्तरमेव  
प्रचेलुते । अथ लगुडहस्तान्नाजपुरुषान्वद्वा तत्रैकेन पक्षिणा वृद्धेनो-  
क्तम्—‘भोः सज्जानः ! न शौभनमैषतितम् । ततः सर्वैरेकमतीभूय  
शीघ्रमुल्यतीतव्यम्, तैश्च तथानुष्ठितम् । अतोऽहं ब्रवीमि—“भूतान्  
यो नानुगृहाति”—इति ॥ इत्युक्त्वा पुनरपि ब्राह्मणः प्रतीर्थं क्षीरं  
गृहीत्वा तत्र गत्वा तारस्त्वे रेण सप्तमस्तौत् । तदा सर्पश्चिरं वल्मीक-  
द्वारान्तलानैः एव ब्राह्मणं प्रत्युवाच—‘त्वं लोभादत्रागतः पुत्रशोकमपि  
विहाय, अतः परं तव मम च प्रीतिनोचिता; तव पुत्रेण यौवनो-  
न्मदेनाहं ताडितः, मया स देष्टः । कथं मया लगुडप्रहारो विस-  
र्त्तव्यः ? त्वया च पुत्रशोकदुःखं कथं विसर्तव्यम् ?’ इत्युक्त्वा वहूमूल्यं

ஒரு ஹாரில் சித்திரதன் என்றொரு அரசன் இருந்தான். அவனிடம் பத்மஸரஸ் என்றொரு ஏரி போர் வீரர்களால் நன்கு பாதுகாக்கப்படுவதாயிருந்தது. அதிற் பல பொன்மயமான அன்னப் பறவைகளிருந்தன. அவை ஆறு மாதங்களுக்கொரு தடவை ஒவ்வொரு தங்க இறகை அரசனுக்கு அளித்து வந்தன. ஒரு நாள் அந்த ஏரிக்கு வேறொரு தங்கமயமான பறவை வந்தது. அப்போது அன்னங்கள் "எங்களோடு கூட நீ வசிக்கத்தக்கவனல்லன். ஏனெனில், இக்குளம் ஆறுமாதங்களின் முடிவில் ஒவ்வொரு தங்க இறகைக் கொடுத்து (அரசனிடம் இருந்து வாடகைக்குப்போல்) எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகங் கூறுவானேன்! ஒருவர்க்கொருவர் கலகம் உண்டாயிற்று. அப்பறவையும் அரசனிடம் சென்று "அரசே! அன்னங்கள்" அரசன் எங்களை என்ன செய்வான்? ஒருவருக்கும் இடம் தரமுடியாது என்று கூறின. நான் இருப்பிடம் தராவிடில் அரசனிடம் தெரிவிப்பேன் என்று கூறிவிட்டு இங்குவந்தேன். இதுதான் நிகழ்ந்தது. இனித் தங்கள் சித்தம்" என்றது.

பின் அரசன் வேலைக்காரர்களை நோக்கி "செல்லுங்கள் அன்னப் பறவைகளெல்லாவற்றையும் கொன்று விரைவாகக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று கூறினான். அரசன் கட்டளைப்படி உடனே வேலைக்காரர்கள் சென்றனர். பின்னர் தடிகளைக் கையிலேந்தி வருகின்ற ராஜ சேவகர்களைக் கண்டு ஒரு கிழிட்டு அன்னம் "உறவினர்களே! நன்மையேற்படவில்லை. ஆகையால் எல்லாரும் ஒரே மனத்தினராகிக் கேர்ந்து உடனே பறக்கவேண்டும் என்று சொல்லிற்று. அவைகளாலும் அவ்வாறே செய்யப்பட்டது. ஆகையினால் நான் சொல்லுகிறேன் "உயிரினங்களிடம் தயை காட்டு" என்று பிராமணன் கூறினான்.

இவ்வாறு கூறிப் பிராமணன் மீண்டும் மறுநாட்காலையில் பாலை எடுத்துக்கொண்டு அங்கே (புற்றினருகில்) சென்று பலத்த குரலில் பாம்பைத் தோத்திரம் செய்தான். அப்பொழுது பாம்பு புற்றின் வாயிலுக்குள்ளேயே இருந்து கொண்டு, பிராமணனை நோக்கி 'நீ புத்திர சோகத்தை விட்டுப் பேராசை காரணமாகவே இங்கு வந்திருக்கிறாய்! இதன் பின்னும் உனக்கும் எனக்கும் நட்புதக்கதல்ல, வாலிப மிகுட்குள்ள உன்னு மைந்தனால் நான் அடிக்கப்பட்டேன். அத்தோடு அவனைக் கடித்தும் விட்டேன். தடியினால் அடிப்பட்டது எவ்வாறு என்னால் மறக்கமுடியும்? நீயும் புத்திரனிறந்த துண்பத்தை எவ்வாறு மறக்க முடியும்!" என்று கூறி விலை மதிக்கமுடியாத

हीरकमणि तस्मै दत्त्वा 'अतः परं पुनस्त्वया नागन्तव्यम्' इति  
 पुनरुक्त्वा विवरान्तर्गतः । ब्राह्मणश्च मणि गृहीत्वा पुत्रबुद्धिं निन्दन्  
 स्वगृहमागतः । अतोऽहं ब्रवीमि—“चितिकां दीपितां पश्य”  
 इति ॥ तदस्मिन्हतेऽयत्नादेव राज्यमकण्टकं भवतो भवति ।  
 तस्यैतद्वचनं श्रुत्वा कूरकं प्रपञ्च—‘भद्र ! त्वं तु किं मन्यसे ?’ ।  
 सोऽब्रवीत्—‘देव ! निर्दयमेतत् थदनेनाभिहितम्—यत्कारणं शरणा-  
 गतो न वध्यते । सुषुप्तु खल्विदमास्त्वात्म्—

श्रूयते हि कपोतेन शत्रुः शरणमागतः ।

पूजितश्च यथान्यायं स्वैश्च मांसैर्निमन्त्रितः ॥ १३२ ॥

अरिमर्दनोऽब्रवीत्—‘कथमेतत् ?’ । कूरकः कथयति—

[ शत्रोः शरणागमने कपोत-लुभ्यककथा ८ ]

कथितश्चुद्रसमाचारः प्राणिनां कालसञ्चिभः ।

विचचार महारण्ये घोरः शकुनिलुभ्यकः ॥ १३३ ॥

नैव कथितसुहृत्स्य न संवन्धी न वान्धवः ।

स तैः सर्वैः परित्यक्तस्तेन रौद्रेण कर्मणा ॥ १३४ ॥

अथवा,—

ये नृशंसा दुरात्मानः प्राणिनां प्राणनाशकाः ।

उद्देजनीया भूतानां व्याला इव भवन्ति ते ॥ १३५ ॥

स पञ्चरकमादाय पाशं च लगुडं तथा ।

नित्यमेव वनं याति सर्वप्राणिविहिसकः ॥ १३६ ॥

*one day* अन्येद्युर्भमतस्तस्य वने कापि कपोतिका ।

जाता हस्तगता तां स प्राक्षिपत्पञ्चरान्तरे ॥ १३७ ॥

நாகரத்தினம் ஒன்றை அவனுக்கு அளித்து "இதன்பின் நீ இங்கே வரக்கூடாது" என்றும் கூறிப் பொந்துக்குள் நுழைந்துவிட்டது. பிராமணனும் நாகரத்தினத்தைப் பெற்றுக் கொண்டும் மைந்தனின் புத்தியைத்திட்டிக் கொண்டும் வீட்டை நோக்கிச் சென்றான். ஆகையினால் நான் சொல்லுகின்றேன் "தீழுட்டிய ஈமச்சிதையை" என்று கூறிற்று.

அவன் இறந்ததும் முயற்சியின்றியே இவ் விராச்சியம் முள்ளற்றாக (தொந்தரவற்றாக) ஆகும் என்றது. இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அரிமர்த்தன் குரூராக்ஷனை நோக்கி "நண்பா! நீ என்ன நினைக்கின்றாய்?" என விளவிற்று. அதுவும் "அரசே! இதனாற் கூறப்பட்ட சொல் இருக்கமற்றாகும். ஏனெனில், அடைக்கலமடைந்த வளைக் கொல்லக்கூடாது. இக்கதை நன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளதே!

எதுரிசரணைடைந்தபோது அவளைத் தக்கபடி உபசரித்துத் தனது மாமிசங்களாலேயே தக்கபடி அவன் பசியை நீக்கி ஒரு புறாவினால் உபசரிக்கப்பட்டது பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக் கின்றோமே! என்றது.

அரிமர்த்தன் "அஃது எவ்வாறென்று கேட்க குரூராக்ஷன் கூறலாயிற்று.

கதை : 8

### புராத்தம்பதிகளும் ஹோ-ஹும்

ஒரு பெருங்காட்டில் கோரத்தொழில் செய்பவனும், பிராணி களுக்கெல்லாம் யமன் போன்றவனும், பயங்கரமானவனுமான வேடுவ ணொருவன் வசித்துவந்தான். அவனுக்கு நண்பனுமில்லை; உறவினருமில்லை; இன்த்தவருமில்லை; அவனுடைய கோரத்தொழிலினால் (வெறுப்புற்ற) அவர்கள் யாவராலும் நீக்கப்பட்டுவிட்டான்.

எவர்கள் கொடுரமானவர்களும் கெட்டவர்களும், பிராணி களின் உயிர்களை அழிப்பவருமாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் பாம்புகள் போல் வெறுத்தொதுக்கத்தக்கவர்களோ! அவனும் கையில் வலை, கூண்டு, தடி ஆகியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு எல்லாப் பிராணிகளையும் துன்புறுத்துபவனாய் நான் தோறுங் காட்டிற் திரிந்து வந்தான். மறுநாள் ஒரு பெண்புறா காட்டிற்சுற்றுகின்ற அவனது கைக்கெட்டியது. அவன் அதனைக் கூண்டுக்குள் அடைத்தனன்.

अथ कृष्णा दिशः सर्वा वनस्थस्याभवन् धनैः ।  
 वातवृष्टिश्च महती क्षयकाल इवाभवत् ॥ १३८ ॥  
 ततः स ब्रस्त्रहृदयः कम्पमानो मुहुर्मुहुः ।  
 अन्वेषयन् परित्राणमाससाद् वनस्पतिम् ॥ १३९ ॥  
 मुहूर्तं पश्यते यावद्वियद्विमलतारकम् ।  
 प्राप्य वृक्षं वदत्येवं योऽत्र तिष्ठति कश्चन ॥ १४० ॥  
 तस्याहं शरणं प्राप्तः, स परित्रातु मामिति ।  
 इतीतेन भिद्यमानं च श्रुधया गतचेतसम् ॥ १४१ ॥  
 अथ तस्य तरोः स्कन्धे कपोतः सुचिरोषितः ।  
 भार्याविरहितस्तिष्ठन् विललाप सुदुःखितः ॥ १४२ ॥  
 वातवर्षो महानासीनं चागच्छति मे प्रिया ।  
 तथा विरहितं ह्येतच्छून्यमद्य गृहं मम ॥ १४३ ॥  
 पतिव्रता पतिप्राणा पत्युः प्रियहिते रता ।  
 यस्य स्यादीदशी भार्या धन्यः स पुरुषो भुवि ॥ १४४ ॥  
 न गृहं गृहमित्याहुर्गृहिणी गृहमुच्यते ।  
 गृहं हि गृहिणीहीनमरण्यसदृशं मतम् ॥ १४५ ॥  
 पञ्चरस्था ततः श्रुत्वा भर्तुर्दुःखान्वितं वचः ।  
 कपोतिका सुसंतुष्टा वाक्यं चेदमथाह सा ॥ १४६ ॥  
 न सा खीत्यभिमन्तव्या यस्यां भर्ता न तुष्यति ।  
 तुष्टे भर्तरि नारीणां तुष्टाः स्युः सर्वदेवताः ॥ १४७ ॥  
 दावशिना विदग्धेव सपुष्पस्तबका लता ।  
 भस्मीभवतु सा नारी यस्यां भर्ता न तुष्यति ॥ १४८ ॥

பின்னர் (அவன்) காட்டிலிருக்கும் போது திக்குகளெல்லாம் மேகங்களாற் குழப்பட்டுக் கருத்தன். பெரிய புயற்காற்றுடன் கூடிய மழையும் பிரளைகாலத்தைப் போலுண்டாயிற்று.

பின் அவ்வேடன் பயமடைந்து அடிக்கடி நடுங்குபவனாய் (தன்னை)க் காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு மரத்தின் அடிக்குச் சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் வானம் தெளிந்து நட்சத்திரங்கள் தெரியக் கூடியதாக ஆனது, அப்போது மரத்தை அடைந்து பின்வருமாறு கூறினான் "இதிலே ஏதாவதொரு தெய்வமிருக்குமேயானால்....

அக்கடவுளை (நான்) அடைக்கலம் அடைகின்றேன். அவரே குளிரினால் வாடுபவனும் பசியினால் உயிரிழந்தவன் போலிருப்பவனு மான என்னைக் காப்பாற்றட்டும்".

"காற்றும் மழையும் பெரிதாக இருந்ததே! என் மனைவி (இன்னும்) வீடு திரும்பவில்லையே இப்போது அவளில்லாத இவ்வீடு எனக்குச் சூனியமாகவே காட்சியளிக்கிறது.

பதிவிரதையும், கணவனையே உயிராக உள்ளவரும், கணவனது விருப்பு, நன்மை ஆகியவற்றில் விருப்புள்ளவருமான அந்த தகைய மனவி, ஒருவனுக்கு வாய்ப்பாளேயானால் இவ்வுலகில் அவனே பாக்கியசாலி.

(அறிஞர்) இல்லமென்று இல்லத்தைக்கூறார் (ஆனால்) இல்லத்தரசியே இல்லமென்று கூறப்படுகின்றாள். இல்லாள் இல்லாதவீடு காட்டிற்குச் சமீமே!"

பின்னர், கூட்டிலிருந்த பெண்புறா, தன் கணவனின் கவலை தோய்ந்த இவ்வார்த்தையைக் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து இவ்வாறு கூறத்தொடங்கியது.

"எவ்விடம் கணவன் மகிழ்ச்சியடையவில்லையோ அவளைப் பெண்ணென்று என்னவேகூடாது. பெண்களின் கணவர் திருப்பு யடைவரேயானால் எல்லாத் தெய்வங்களும் திருப்தி பெற்றமைக்குச் சமம் ஆகும்.

எவ்விடம் கணவன் மகிழ்ச்சி பெறவில்லையோ, அப்பெண் பூங்கொத்துக்களுடன் கூடிய கொடி காட்டுத்தீயினால் எரிக்கப்படுவது போற் சாம்பலாகப் போகட்டும்!

मितं ददाति हि पिता, मितं भ्राता, मितं सुतः ।  
अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ? ॥ १४९ ॥

### पुनश्चाब्रवीत्—

‘शृणु व्वाघहितः कान्त ! यते वक्ष्याम्यहं हितम् ।  
प्राणैरपि त्वया नित्यं संरक्ष्यः शरणागतः ॥ १५० ॥  
एष शाकुनिकः शेते तवावासं समाश्रितः ।  
शीतार्तश्च श्रुधार्तश्च पूजामसै समाचर ॥ १५१ ॥

### श्रूयते च,—

यः सायमतिर्थि प्राप्तं यथाशक्ति न पूजयेत् ।  
तस्यासौ दुष्कृतं दत्त्वा सुकृतं चापकर्षति ॥ १५२ ॥  
मा चासौ त्वं कृथा द्वेषं बद्धाऽनेनेति मत्प्रिया ।  
स्वकृतैरेव बद्धाऽहं प्राक्तनैः कर्मबन्धनैः ॥ १५३ ॥  
दारिद्र्यरोगदुःखानि बन्धनव्यसनानि च ।  
आत्मापराधवृक्षस्य फलान्येतानि देहिनाम् ॥ १५४ ॥  
तस्मात्त्वं द्वेषमुत्सृज्य मद्बन्धनसमुद्धचम् ।  
धर्मे मनः समाधाय पूजयैनं यथाविधि ॥ १५५ ॥  
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा धर्मयुक्तिसमन्वितम् ।  
उपगम्य ततोऽधृष्टः कपोतः प्राह लुभ्यकम् ॥ १५६ ॥  
- भद्र ! सुखागतं तेऽस्तु ब्रूहि किं करवाणि ते ।  
संतापश्च न कर्तव्यः स्वगृहे वर्तते भवान् ॥ १५७ ॥  
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच विहङ्गमम् ।  
कपोत ! खल्ल शीतं मे हिमञ्चाणं विधीयताम् ॥ १५८ ॥

தந்தை ஓரளவே தருவார்; சகோதரரும் குறிப்பிட்ட அளவே கொடுப்பார். மெந்தனும் கணக்கிட்டே கொடுப்பான் (ஆகவே) அளவில்லாது (எதையும்) அளிக்கின்ற கணவனை எவ்தான் பூசிக்க மாட்டாள்?

அன்பரே! நான் நன்மையானதைக் கூறுகின்றேன். அவதான மாகக் கேட்பிராக!" (உம்மிடம்) அடைக்கலம் அடைந்தவனை உயிரைக் கொடுத்தாயினும் எப்போதும் காக்க வேண்டும்.

குளிரினாலும், பசியினாலும் பிடிக்கப்பட்ட இவ்வேடன் உமது வசிப்பிடத்தையடைந்து நித்திரை கொள்ளுகின்றான். அவனுக் குத்தக்க உபசாரஞ் செய்வீராக!

மாலை வேளையில் வந்த விருந்தினனை தனது சக்திக்கு ஏற்றவாறு எவர் உபசரிக்கவில்லையோ அவனுக்கு (விருந்தாளி)த் தனது பாபத்தைக் கொடுத்துவிட்டு (உபசரிக்காதவனுடைய) புண்ணியத்தை எடுத்துச் சென்று விடுவான்.

"இவ்வேடனால் எனது மனைவி பிடிக்கப்பட்டுவிட்டாள்" என எண்ணி நீ இவ்விடம் துவேஷம் பாராட்டாதீர். முற்பிறப்பில் நான் செய்த பாபத்தினாலேயே நான் பிடிக்கப்பட்டேன். வறுமை, நோய், துக்கம், கட்டுப்பாடு (சிறை) விசனம் என்பவையெல்லாம், தான் செய்த குற்றம் என்னும் மரத்தின் பழங்களேயாம். ஆகையால், வேடன் என்னைப் பிடித்து விட்டமையால் உண்டான கோபத்தை நீக்கிவிட்டுத் தருமத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி முறைப்படி இவனை உபசரிப்பிராக".

தருமம், யுக்தி ஆகியவற்றுடன் கூடியபெண் புறாவின் வார்த்தையைக் கேட்ட ஆண்புறா தெரியமடைந்ததாக வேடனிடஞ் சென்று கூறலாயிற்று.

"நன்ப! உன் வருகை நல்வரவாகுக! என்ன செய்யவேண்டும் சொல்! கவலை கொள்ளவேண்டாம். உனது வீட்டிலேயே நீ இருக்கின்றாய்" (இதை உன் வீடுபோற்பாவிப்பாய்)". புறா வினது அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு (வேடன்) கூறினான். "புறா வே! குளிராகவுள்ளது; குளிரினின்றும் என்னைக் காப்பாயாக!"

स गत्वाऽङ्गारकं नीत्वा पातयामास पावकम् ।  
 ततः शुष्केषु पर्णेषु तमाशु समदीपयत् ॥ १५९ ॥  
 सुसंदीप्तं ततः कृत्वा तमाह शरणागतम् ।  
 संतापयस्व विश्रव्धं स्वगात्राण्यत्र निर्भयः ।  
 न चास्ति विभवः कश्चिन्नाशये येन ते श्रुधम् ॥ १६० ॥  
 सहस्रं भरते कश्चिच्छतमन्यो दशापरः ।  
 मम त्वकृतपुण्यस्य श्रुद्रस्यात्मापि दुर्भरः ॥ १६१ ॥  
 एकस्याप्यतिथेरन्नं यः प्रदातुं न शक्तिमान् ।  
 तस्यानेकपरिक्लेशे गृहे किं वसतः फलम् ? ॥ १६२ ॥  
 तत्था साधयाम्येतच्छरीरं दुःखजीवितम् ।  
 यथा भूयो न वक्ष्यामि नास्तीत्यर्थिसमागमे ॥ १६३ ॥  
 स निनिन्द किलात्मानं, न तु तं लुब्धकं पुनः ।  
 उवाच ‘तर्पयिष्ये त्वां मुहूर्तं प्रतिपालय’ ॥ १६४ ॥  
 एवमुक्त्वा स धर्मात्मा प्रहृष्टेनान्तरात्मना ।  
 तमार्गं संपरिक्रम्य प्रविवेश स्वेशमवत् ॥ १६५ ॥  
 ततस्तं लुब्धको दृष्ट्वा कृपया पीडितो भृशम् ।  
 कपोतमश्नौ पतितं वाक्यमेतदभाषत ॥ १६६ ॥  
 ‘यः करोति नरः पापं न तस्यात्मा ध्रुवं प्रियः ।  
 आत्मना हि कृतं पापमात्मनैव हि भुज्यते ॥ १६७ ॥  
 सोऽहं पापमतिश्चैव पापकर्मरतः सदा ।  
 पतिप्यामि महाघोरे नरके नात्र संशयः ॥ १६८ ॥  
 नूनं मम नृशंसस्य प्रत्यादर्शः सुदर्शितः ।  
 प्रयच्छुता स्वमांसानि कपोतेन महात्मना ॥ १६९ ॥

(பின்) அப்புறா, ஒரு நெருப்புத்துண்டைக் (கொள்ளிக்கட்டை) கொண்டுவந்து, காய்ந்த இலைகளின் மீது போட்டது. அதனை விரைவாக எரியச்செய்தது.

(பின்) அதனை ஏரித்துவிட்டு, அடைக்கலம் வந்தவனை நோக்கி "பயமின்றி விருப்பப்படி உன் உடலை இதிற் குடுகாட்டு வாயாக! உனது பசியை அழிக்கத்தக்கவாறு என்னிடஞ் செல்வமில்லையே!

(இவ்வகைல்) ஒருவன் ஆயிரம் பேரைத் தாங்குகின்றான். மற்று மொருவன் நாறு பேரையும், இன்னு மொருவன் பத்துப்பேரையும் தாங்கிக்காக்கிறான். புண்ணியான் செய்யாத பாவியான என்னால் என்னுமிருங்காகக் முடியாததே! எவன் ஒரு விருந்தாளிக்காவது அன்னமளிக்க இயலாதவனோ, பலதுன்பம் நிறைந்த வீட்டில் அவன் வசிப்பதனாற் பயனென்ற?

ஆகையாற் துன்பம் நிறைந்த இவ்வடலை அவ்வாறு அர்ப்பணிக்கப் போகிறேன். எப்படிச் செய்தால் விருந்தாளிகள் வரும்வேளையில் இல்லையென்று சொல்ல முடியாதோ!"

அது தன்னையே நிந்தித்துக் கொண்டது. வேடனையல்ல. 'சிறிது நேரம் பொறு! உன்னைத் திருப்திப்படுத்துவேன்' என்று மீண்டுங் கூறிற்று.

இவ்வாறு கூறி அத்தருமாத்மா மகிழ்ச்சியற்ற உள்ளத்தோடு அந்த அக்கினியை வலம் வந்து, தன் வீட்டுக்குள் நுழைவது போல (நெருப்புள்) வீழ்ந்தது.

பின் வேடன் புறாநெருப்பில் வீழ்ந்ததைக் கண்டு அதிக கவலையினாற் பீடிக்கப்பட்டவனாய் இவ்வார்த்தையை கூறலானான்:

"எந்த மனிதன் பாபஞ்செய்கின்றானோ அவனது ஆன்மா நிச்சயமாகப் பிரியமற்றது. தான் செய்த பாவத்தைத் தானே அனுபவிக்க வேண்டுமன்றே பாப என்னாங் கொண்டவனும், பாவச் செய்கையிலீடுபட்டவனுமான யான், மிகவும் பயங்கரமான நரகத்தில் வீழவேன். இதிற் சந்தேகமேயில்லை.

தனது மாமிசத்தையே அர்ப்பணிக்கின்ற மகாத்மாவான இப்புறாவனாற் கொடிய மனம் படைத்த எனக்கு எடுத்துக் காட்டு (உதாரணங்க) காட்டப்பட்டுள்ளது.

अथप्रभृति देहं सं सर्वभोगविवर्जितम् ।  
 तोयं स्वल्पं यथा श्रीष्मे शोषयिष्याम्यहं पुनः ॥ १७० ॥  
 शीतवातातपसहः कृशाङ्गो मलिनस्तथा ।  
 उपवासैर्बहुविधैश्चरिष्ये धर्ममुक्तमम् ॥ १७१ ॥  
 ततो यष्टि शलाकां च जालकं पञ्चरं तथा ।  
 वभञ्ज लुब्धको दीनां कपोतीं च सुमोच ताम् ॥ १७२ ॥  
 लुब्धकेन ततो मुक्ता दृष्टाऽग्नौ पतितं पतिम् ।  
 कपोती विललापार्ता शोकसंतप्तमानसा ॥ १७३ ॥  
 'न कार्यमद्य मे नाथ ! जीवितेन त्वया विना ।  
 दीनायाः पतिहीनायाः किं नार्या जीविते फलम् ? ॥ १७४ ॥  
 मनोदर्पस्त्वहंकारः कुलपूजा च वन्धुषु ।  
 दासभृत्यजनेष्वाङ्गा वैधव्यैन प्रणश्यति ॥ १७५ ॥  
 एवं विलप्य बहुशः कृपणं भृशदुःखिता ।  
 पतित्रता सुसंदीप्तं तमेवाग्निं विवेश सा ॥ १७६ ॥  
 ततो दिव्याम्बरधरा दिव्याभरणभूषिता ।  
 भर्तारं सा विमानस्थं ददर्श स्वं कपोतिका ॥ १७७ ॥  
 सोऽपि दिव्यतनुभूत्वा यथार्थमिदमवीत् ।  
 'अहो मामनुगच्छन्त्या कृतं साधु शुभे ! त्वया ॥ १७८ ॥  
 तिस्रः कोष्ठोऽर्धकोटी च यानि रोमाणि मानुषे ।  
 तावत्कालं वसेत् स्वर्गे भर्तारं याऽनुगच्छति ॥ १७९ ॥  
 कपोतदेहः सूर्यास्ते प्रत्यहं सुखमन्वभूत ।  
 कपोतदेहवत्सासीत्प्राक्पुण्यप्रभवं हि तत् ॥ १८० ॥  
 हर्षाविष्टतो व्याधो विवेश च वनं धनम् ।  
 प्राणिहिसां परित्यज्य बहुनिर्वेदवान्भृशम् ॥ १८१ ॥

இன்று முதல் எல்லாப் போகங்களையும் நீக்கி என்னுடலைக் கோடையில் நீர்வற்றுவதுபோல் வாட்டப்போகிறேன்.

பலவித உபவாசங்களினாலும், குளிர்காற்று, வெய்யில் ஆகியவற்றையும் தாங்குகின்றவனாகியும், உடல் மெலிந்தவனாகவும் ஆகி, உயர்தருமத்தைச் செய்யப் போகின்றேன் பின், தடி, கம்பு, வலை, கூண்டு ஆகியவற்றை வேடன் உடைத்தெறிந்தான். இரங்கத்தக்க பெண்புறாவையும் விடுதலை செய்தான்.

அப்பொழுது வேடனால் விடுதலையடைந்த பெண்புறா கணவன் நெருப்பில் வீழ்ந்ததைக்கண்டு, சோகத்தினால் நெஞ்சங்கலங்கிப் பரிதாபமாகப் புலம்பத் தொடர்கிறது.

"நாதனே! நீங்களின்றி நான் வாழ்வதால் யாதுபயன்? கணவனின்றி இரங்கத்தக்க பெண்ணினது வாழ்க்கையில் என்ன பயனுள்ளது?

மானம், அகங்காரம், தன்குலத்தில் உபசாரம், பந்துக்களிடம் பெருமை, அடிமை, வேலைக்காரர் ஆகியோரிடம் ஆணையிடல் ஆகியனவெல்லாம் விதவையானதும் அழிந்துவிடும்"

இவ்வாறு இரங்கத்தக்கவாறு பலவாறு புலம்பி மிகக் கவலை கொண்ட கற்பிற்சிறந்த அப்பெண்புறா எரிகின்ற அதே நெருப்புள்ளுழைந்தது.

பின்னார் அழிய ஆடைதரித்ததும், திவ்வியமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான பெண்புறா தெய்வவிமானத்தில் இருந்த தன்கணவனைக் கண்டது.

தெய்வீக உடல்பெற்ற ஆண்புறா இவ்வுண்மையைக் கூறியது.  
"ஆஹா! நல்லவளோ! என்னைத் தொடர்ந்து வந்த உண்ணாற் சிறந்த செயலே செய்யப்பட்டது.

மனித உடலிலுள்ள மூன்றரைக் கோடி (எண்ணற்ற) உரோமங்கள் போன்று (அல்வளவு காலம்) முடிவுவரை கணவனைத் தொடருகின்ற பெண்சுவர்க்கத்தில் வசிப்பாள்.

புறாவுடல் நாள்தோறும் சுகமடைந்தது. புறாவின் உடல் போலவே பெண்புறாவுமிருந்தது. இது முற்பிறப்பிற் செய்த புண்ணியத்தால் உண்டானதல்லவா?

அதன்பின், மகிழ்ச்சியடைந்த வேடன் தனது காட்டுள் நுழைந்தான். ஆசைகள் அற்ற அவன் உயிர்களைத் துண்புறுத்துவதை நீக்கி வாழ்ந்தான்.

तत्र दावानलं दृष्टा विवेश विरताशयः ।

निर्दग्धकलमषो भूत्वा सर्वगसौख्यमवासवान् ॥ १८२ ॥

अतोऽहं ब्रवीमि—“श्रूयते हि कपोतेन” इति ।

तच्छ्रुत्वाऽरिमद्दनो दीपाक्षं पृष्ठवान्—‘एवमवस्थिते किं भवान्  
मन्यते ?’ सोऽब्रवीत्—‘देव ! न हन्तव्य एवायम् । यतः—  
या ममोद्विजते नित्यं सा मामद्यावगृहते ।  
प्रियकारक ! भद्रं ते, यन्ममास्ति हरस्व तत् ॥ १८३ ॥

चौरेण चाप्युक्तम्—

हर्तव्यं ते न पश्यामि, हर्तव्यं चेद्गविष्यति ।

पुनरप्यागमिष्यामि यदीयं नावगृहते’ ॥ १८४ ॥

अरिमद्दनः पृष्ठवान्—‘का च नावगृहते, कश्चायं चौरः ?’ इति  
विस्तरतः श्रोतुमिच्छामि ।’ दीपाक्षः कथयति—

[ अप्राप्यप्राप्तौ वृद्धवणिकपत्नी-चौरकथा ९ ]

‘अस्ति कस्मिश्चिदधिष्ठाने कामातुरो नाम वृद्धवणिक् । तेन च  
कामोपहतचेतसा मृतमार्येण काचिन्निर्धनवणिकसुता प्रभूतं धनं दत्त्वो-  
द्वाहिता । अथ सा दुःखाभिभूता तं वृद्धवणिजं द्रष्टुमपि न शशाक ।  
युक्तं चैतत्,—

ஆசையடங்கிய அவ்வேடனும், அங்கே காட்டுத்தீ பற்றியதைக் கண்டு தானும் பிரவேசித்தான். பாபங்கள் எரிக்கப்பட்டவனாகிச் சுவர்க்கத்தைப் பெற்றான்" ஆகையால் நான் சொல்லுகிறேன் புறாவி னால் உபசரிக்கப்பட்ட... என்றது.

அதைக்கேட்ட அரிமர்த்தனும் தீப்தாக்ஷன் என்னும் மந்திரியை நோக்கி "இப்பொழுது நீர் என்ன நினைக்கின்றீர்?" என்று வினவியது. அதுவும் "அரசே! இது கொல்லத்தக்கதல்ல! ஏனெனில்,

எவ்வள்ளும் என்னிடம் வெறுப்புள்ளவளோ! அவள் இன்று (தானாகவோ) என்னைத் தழுவுகின்றாள். பரோப காரியே! உனக்கு நன்மையுண்டாகும். என்னிடமுள்ளதை எடுத்துச் செல்!

அப்போது திருடனும் கூறினான்.

"உன்னிடம் திருட்தத்கவை ஒன்றையுங் காணேன்! திருடத் தக்கது இருக்குமேயானால், இவள் உன்னைத் தழுவாவிடில் மீண்டும் வருவேன்"

அரிமர்த்தனன் "எவ்வள்தழுவவில்லை? யார் அந்தத் திருடன்? என்பதை விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்று வினவத் தீப்தாக்ஷன் கூறத்தொடங்கிற்று.

கதை : 9

வயோதீப வியாபாரியின் மனைவியும் கள்வனும்

ஒரு ஊரில், கிழுவனான, காமாதுரன் என்று பெயருள்ள வியாபாரி ஒருவனிருந்தான். ஆசையினாற் பீடிக்கப்பட்ட உள்ளத்தினான அவனும், ஓர் ஏழை வியாபாரியின் மகனை, அதிகம்பணம் கொடுத்து மணம் புரிந்து கொண்டான். அவனும், தூக்கமெய்தியவளாய், அக்கிழ வியாபாரியைக் கண்ணால் நோக்கவும் விரும்பவில்லை. இதுநியாயம் தானே! ஏனெனில்,

श्वेतं पदं शिरसि यत्तु शिरोरुहाणां  
 स्थानं परं परिभवस्य तदेव पुंसाम् ।  
 आरोपितास्थिशकलं परिहृत्य यान्ति  
 चाण्डालकूपमिव दूरतरं तरुण्यः ॥ १८५ ॥

तथा च,—

गात्रं संकुचितं, गतिर्विगलिता, दन्ताश्च नाशं गता,  
 हृषिर्भास्यति, रूपमण्डुपहतं, बक्रं च लालायते ।  
 वाक्यं नैव करोति वान्धवजनः, पत्नी न शुश्रूषते,  
 धिक्षणं जरयाभिभूतपुरुषं पुत्रोऽप्यवज्ञायते ॥ १८६ ॥

अथ कदाचित्सा तेन सहैकशयने पराङ्मुखी यावत्तिष्ठति, तावद्गृहे  
 चौरः प्रविष्टः । सापि तं चौरं दृष्ट्वा भयव्याकुलिता वृद्धमपि तं पर्ति  
 गाढं समालिलिङ्गं । सोऽपि विसयात्पुलकाङ्क्षितसर्वगात्रश्चिन्तयामास—  
 ‘अहो, किमेषा मामद्यावगृहते ?’ यावत्तिष्ठतया पश्यति, तावद्गृह-  
 कोणैकदेशो चौरं दृष्ट्वा व्यचिन्तयत्—‘नूनमेषास्य भयान्मामालिङ्गति’  
 इति ज्ञात्वा तं चौरमाह—

‘या ममोद्विजते नित्यं सा ममाद्यावगृहते ।  
 प्रियकारक ! भद्रं ते, यन्ममात्ति हरस्व तत् ॥ १८७ ॥  
 तच्छुत्वा चौरोऽप्याह—

"தலையிலுள்ள கேசங்கள் வெண்மையை (நரைத்தலை) அடையுமானால், அதுவே ஆண்களுக்கு அவமானமளிப்பதாக ஆகும். எலும்புகள் போட்டு நிறைக்கப்பட்டகிணற்றை (மக்கள் விட்டு நீங்குவது) போலவே, இளங்குமரிகளும் எலும்பு வெளிப்பட்ட கிழவர்களைக் கண்டால் அவரை நீங்கிச்செல்வார். உடல் சுருங்கி, நடை தளர்ந்து, பற்களும்விழுந்து பார்வை மங்கி, அழிகிழுந்து, வாய் ஏச்சில் ஊற்றெடுப்பதாயுள்ள ஒருவனை உறவினர்களும், ஏன்! மனைவியுங்கூட மதிக்கமாட்டாள்! முதுமையினாற் பீடிக்கப்பட்ட மனிதனை மைந்தனும் மதிக்கமாட்டான்! ஜோதுன்பமே!

ஒருநாள், அவள் அவனோடு ஒரே கட்டிலில் வெறுப்புடன் அமர்ந்திருக்கும் வேளையில், ஒரு கள்ளனும் ஆங்கு வந்தனன். அவள் அவனைக் கண்டதும், உடனே பயத்தினாற் கலங்கியவள்போல், கிழவனாயினும் (தன்) கணவனைத் தழுவிக் கொண்டாள். அவனும் ஆச்சரியத்தால், புளகாங்கிதமடைந்து "ஆஹா! இவள் ஏன் இன்று என்னைத் தழுவுகின்றாள்?" என்று யோசித்தான். பின்னர் நன்கு கூர்ந்து நோக்கியவிடத்து, வீட்டின் ஒரு மூலையில், கள்ளனைக் கண்ணுற்று, நிச்சயமாக "இவள் இவனைக் கண்டு பயந்தே என்னைத் தழுவியிருக்கிறாள்" என்ன்னிக் கள்ளனிடம் கூறினான்:

"எவள் எப்போதும் என்னைக் கண்டால் வெறுப்பு அடை வாரோ! அவளின்று தானாகவே என்னைத் தழுவினாள். நன்மை செய்தவனே! உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும். உனக்கு விருப்பமானதை எடுத்துச் செல்" என்றான்.

அதைக்கேட்ட கள்ளனும்;

हर्तव्यं ते न पश्यामि हर्तव्यं चेद्गविष्यति ।

पुनरप्यागमिष्यामि यदीयं नावगूहते ॥ १८८ ॥

तसाच्चौरस्याप्युपकारिणः श्रेयश्चिन्त्यते, किं पुनर्न शरणागतस्य ? । अपि  
चायं तैर्विप्रकृतोऽसाकमेव पुष्ट्ये भविष्यति तदीयरन्धरदर्शनाय चेति ।  
अनेककारणेनायमवध्यः' इति १८८

एतदाकर्ण्यारिमर्दनोऽन्यं सचिवं वक्रनासं प्रच्छ—‘भद्र ! सांप्रत-  
मेवं स्थिते किं कर्तव्यम् ? ’ सोऽब्रवीत्—‘देव ! अवध्योऽयम् । यतः  
शत्रवोऽपि हितायैव विवदन्तः परस्परम् ।

चौरेण जीवितं दत्तं राक्षसेन तु गोयुगम्’ ॥ १८९ ॥

अरिमर्दनः प्राह—‘कथमेतत् ? ’ वक्रनासः कथयति—

### [ शत्रुकलहे ब्राह्मण-चौर-पिशाच-कथा १० ]

अस्ति कस्मिंश्चिदधिष्ठाने दरिद्रो द्रोणनामा ब्राह्मणः प्रतिग्रहधनः  
सततं विशिष्टवस्त्रानुलेपनगन्धमाल्यालंकारताम्बूलादिमोगपरिवर्जितः  
प्रखडकेशश्चमश्चुनखरोमोपचितः शीतोष्णवातवर्षादिभिः परिशोषित-  
शरीरः । तस्य च केनापि यजमानेनानुकृपया शिश्यगोयुगं दत्तम् ।  
ब्राह्मणेन च बालभावादारभ्य याचितवृत्तैर्लैवसादिभिः संवर्ध्य  
सुपुष्टं कृतम् । तच्च दृष्ट्वा सहसैव कश्चिच्चौरश्चिन्तितवान्—‘अहमस्य  
ब्राह्मणस्य गोयुगमिदमपहरिष्यामि ।’ इति निश्चित्य निशायां बन्धन-  
पाशं गृहीत्वा यावत्प्रस्थितः तावदर्घमार्गे प्रविरल्तीक्ष्णदन्तपङ्क्खरुवत-  
नासावंशः प्रकटरक्तान्तनयनः, उपचितस्त्रायुसतृतगात्रः, शुष्ककपोलः

இங்கு திருடக்கூடியதாக ஓன்றையும் காண்கிலேன். இவள் உன்னைத்தழுவாவிடில், நான் மீண்டும் வருவேன்" என்றான்.

ஆகையால் - உபகாரம் செய்யும் திருடனுக்கும் நன்மை செய்ய நினைப்பாரேயாகில், சரணடைந்தவனைப் பற்றிப் புகலவும் வேண்டுமோ?

மேலும், இது எதிரிகளால் வெறுத்தொதுக்கப்பட்டதாகையால், எங்களது வளர்ச்சிக்கும், எதிரிகளின் பலவீனத்தைக்காட்டித் தருதற்கும், பயன்படும். இந்தக் காரணத்தினால் இதனைக் கொல்லுதல் முறையல்ல" என்று (தீப்தாசுஷன்) கூறிற்று.

இதைக்கேட்ட அரிமர்த்தனன் வக்ரநாசன் என்ற வேறொரு மந்திரியை நோக்கி "நண்ப! இந்நிலையில் என்ன செய்யலாம்?" என்று வினவிற்று. அதுவும் "அரசே! இது கொல்லுத்தகாததே! ஏனெனில்;

தங்களுக்குள்ளேயே ஒருவருக்கொருவர் சச்சரவிடுகின்ற எதிரிகளும் (நமக்கு) நன்மையையே விணைவிப்பர். திருட னொருவனால் உயிரும், ஒரு ராகுசனால் பசுவிரண்டும் கொடுக்கப்பட்டதல்லவா!" என்று கூறிற்று.

அரிமர்த்தனன் அசிதெவ்வாறென்று வினவ, வக்கிரநாசன் கூறுத்தொடங்கிற்று.

கதை : 10

### பிராமணனும் திருடனும் அருக்கனும்

ஒரு ஊரில் துரோணன் என்று பெயருள்ள ஏழைப் பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். அவனும் பிச்சையெடுப்பவனாய் நல்ல ஆடை, பூச்சு, சந்தணம், மாலை முதலிய அலங்காரப் பொருட்கள் வெற்றிலை ஆகியவற்றை நீங்கியவனாகக் கேசம், மீனை, நகம், உரோமம் என்பன அதிகம் வளர்ந்தவனாய், குளிர், உஷை, காற்று முதலிய துண்பங்களினால் உடல் வற்றியவனாகவும் இருந்தான்.

ஒருநாள் வேள்வி வேட்போன் ஒருவனால் இரண்டு கன்றுகள் இருக்கத்துடன் கொடுக்கப்பட்டன. பிராமணனும் இளம் வயதிலிருந்த அக்கண்றுகளை நெய், எண்ணெய், பிண்ணாக்கு ஆகியவற்றை இரந்து பெற்றுவந்து அவற்றினால் வளர்த்து வந்தான். இதனைக் கண்ட கள்வன் ஒருவன் "நான் எவ்வாறாயினும் இப்பிராமணனுடைய பசுக்களிரண்டையும் கவரவேண்டும்" என்று எண்ணி ஓர் இரவினில், கயிறு ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு எப்போது புறப்பட்டானே, அப்போதே பாதிவழியில் இடைவெளி விழுந்த நீண்ட பல் வரிசை, நீண்ட மூக்கு இரத்தம்போல் சிவந்த கணக்கள், வளர்ச்சியற்ற நரம்புகள் என்பவற்றை உடையவனும், கண்ணங்கள் சுருங்கி,

सुहुत्तदुतवहपिङ्गलश्मशुकेशशरीरः कश्चिहृष्टः । दृष्टा च तं तीव्रभय-  
 त्रस्तोऽपि चौरोऽब्रवीत्—‘को भवान्’? इति । स आह—‘सत्यवचनो-  
 ऽहं ब्रह्मराक्षसः । भवानप्यात्मानं निवेदयतु ।’ सोऽब्रवीत्—‘अहं  
 क्रूरकर्मा चौरः । दरिद्रब्राह्मणस्य गोयुगं हर्तुं प्रस्थितोऽसि ।’ अथ  
 जातप्रत्ययो राक्षसोऽब्रवीत्—‘भद्र ! षष्ठाहकालिकोऽहम् । अतस्तमेव  
 ब्राह्मणमद्य भक्षयिष्यामि । तत्सुन्दरमिदम् । एककार्यावेवावाम् ।’  
 अथ तौ तत्र गत्वैकान्ते कालमन्वेषयन्तौ स्थितौ । प्रसुप्ते च ब्राह्मणे  
 तद्वक्षणार्थं प्रस्थितं राक्षसं दृष्टा चौरोऽब्रवीत्—‘भद्र ! नैष न्यायः,  
 यतो गोयुगे मयापहृते पश्चात्त्वमेनं ब्राह्मणं भक्षय ।’ सोऽब्रवीत्—  
 ‘कदाचिदयं ब्राह्मणो गोशब्देन बुध्येत, तदाऽनर्थकोऽयं ममारम्भः  
 स्यात् ।’ चौरोऽप्यब्रवीत्—‘तवापि यदि भक्षणायोपस्थितस्यान्तर  
 एकोऽप्यन्तरायः स्यात्, तदाहमपि न शक्नोमि गोयुगमपर्हर्तुम् । अतः  
 प्रथमं मयापहृते गोयुगे पश्चात्त्वया ब्राह्मणो भक्षयितव्यः ।’ इत्थं  
 चाहमहमिकया तयोर्विवदतोः समुत्पन्ने द्वैघे प्रतिरक्षशाद्वाह्मणो  
 जजागार । अथ तं चौरोऽब्रवीत्—‘ब्राह्मण ! त्वामेवायं राक्षसो भक्ष-  
 यितुमिच्छति ।’ इति । राक्षसोऽप्याह—‘ब्राह्मण ! चौरोऽयं गोयुगं  
 तेऽपर्हर्तुमिच्छति ।’ एवं श्रुत्वोत्थाय ब्राह्मणः सावधानो भूत्वेष्टदेवता-  
 मन्त्रध्यानेनात्मानं राक्षसादुदूर्णलगुडेन चौराहोयुगं च रक्ष । अतोऽहं  
 ब्रवीमि—“शत्रवोऽपि हितायैव” इति ॥

ஓமம் செய்யப்பட்ட தீபோன்று மஞ்சளான தாடி, மீசை, கேசங்களையடையவனுமான ஒரு மனிதனைக் கண்டான். அவனைக் கண்டு பயமடைந்த திருடனும், "நீ யார்?" என்று வினவினான். அவன் "நான் சத்திய வசனை என்று பெயருள்ள பிரமராகாஷன். நீயும் உன்னைப் பற்றிக்கூறு" என்றான். அந்தத்திருடன் "நான் கொடிய செயல்கள் புரியும் ஒரு திருடன் ஏழைப்பிராமணனின் பசுக்களிரண்டையும் கவரச் செல்லுகிறேன்" என்றான்.

அதைக்கேட்டு நிம்மதியடைந்த அரக்கன் "முன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை சாப்பிடுவன் நான். ஆகையால் நான் அந்தப் பிராமணனை இன்று சாப்பிடப் போகிறேன் இது மிகவும் நல்லதே. நாமிருவரும் ஒரேவித நோக்கமுள்ளவர்களே" என்றான். பின் இருவரும் போய்த் தனிமையில், தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பிராமணன் நித்திரை கொண்டவுடன், அவனைத் தின்னப்புறப்பட்ட பிரம்ம ராகாஷனை நோக்கித் திருடன் "நண்ப இது நியாயமல்ல! ஏனெனில் நான் பசுக்கள் இரண்டையும் களவெடுத்துச் சென்றபின்பே நீ பிராமணனைப் புதிக்கவேண்டும்" என்றான். ராகாஷன் "சிலவேளை பசுக்களின் சத்தத்தினால் இப்பிராமணன் விழித்துக்கொண்டுவிடலாம். அப்படியானால் எனது முயற்சி பலன்றதாகிவிடும்" என்றான். திருடனும் "நீ சாப்பிடத் தொடாங்கும்போது ஏதாவது இடையூறு ஏற்படுமானால் நானும் பசுக்களைத் திருடமுடியாது போய்விடுமே! ஆகையால் நான் முதலில் பசுக்களிரண்டினையும் திருடிச்சென்ற பின்னரே நீ பிராமணனைச் சாப்பிடவேண்டும்" என்றான். இவ்வாறாக நான் முதல் நீ முதல் என்று சண்டையிட்டுக் கொள்ளுகின்ற இருவருக்கும் தகராறு (வேற்றுமை) ஏற்பட்டதும், எதிரொலியினால் விழிப்ப டைந்தான் பிராமணன். அப்போது திருடன் "பிராமணனே! இவ்வரக் கண் உன்னைச் சாப்பிட விரும்புகின்றான்" என்றான். அரக்கனும் "பிராமணனே! இத்திருடன் உனது பசுக்களிரண்டையும் அபகரிக்க என்னுகின்றான்" என்றான். இதனைக் கேட்ட பிராமணன் அவதான மாக எழுந்து இஷ்ட தேவதையின் மந்திரத்தினை உச்சரித்துக்கொண்டு ராகாஷனிடமிருந்து தன்னையும், தடியினைக் கையிலேந்தித் திருடனிடமிருந்து பசுக்கள் இரண்டையும் காப்பாற்றினான். ஆகையால் நான் கூறுகின்றேன். எதிரிகளும் சிலவேளை நன்மை விளைவிப்பர்... என்று (வக்கிரநாசன்) கூறிந்து.

अथ तस्य वचनमवधार्यारिमर्दनः पुनरपि प्राकारकर्णमपृच्छत्—  
 ‘कथय किमत्र मन्यते भवान् ।’ सोऽब्रवीत्—‘देव ! अवध्य एवा-  
 यम्, यतो रक्षितेनानेन कदाचित्परस्परप्रीत्या कालः सुखेन गच्छति ।  
 ऊर्जं च,—

परस्परस्य मर्माणि ये न रक्षन्ति जन्तवः ।  
 त एव निधनं यान्ति वल्मीकोदरसर्पवत्’ ॥ १९० ॥

अरिमर्दनोऽब्रवीत्—‘कथमेतत् ?’ प्राकारकर्णः कथयति—

[ परस्परमर्मग्रकाशने वल्मीकस्योदरसर्पकथा ११ ]

‘अस्ति कस्मिंश्चिन्नगरे देवशक्तिनाम राजा । तस्य च पुत्रो जठर-  
 वल्मीकाश्रयेणोरगेण प्रतिदिनं प्रत्यज्ञं क्षीयते । अनेकोपचारैः सदैव्यैः  
 सच्छास्त्रोपदिष्टौषधयुक्त्यापि चिकित्यमानो न स्वास्थ्यमाप्नोति ।  
 अथासौ राजपुत्रो निर्वेदादेशान्तरं गतः, कस्मिंश्चिन्नगरे भिक्षाटनं  
 कृत्वा महति देवालये कालं यापयति । अथ तत्र नगरे बलिनाम  
 राजास्ते । तस्य च द्वे दुहितरौ यौवनस्ये तिष्ठतः । ते च प्रतिदिवस-  
 मादित्योदये पितुः पादान्तिकमागत्य नमस्कारं चक्रतुः । तत्र  
 चैकाऽब्रवीत्—‘विजयस्त महाराज ! यस्य प्रसादात्सर्वे सुखं लभ्यते’ ।  
 द्वितीया तु ‘विहितं शुद्धक्षवं महाराज !’ इति ब्रवीति । तच्छ्रुत्वा  
 प्रकुपितो राजाऽब्रवीत्—‘भो मन्त्रिन् ! एनां दूषभाषिणीं क्रमारिकां

அவனுடைய வார்த்தையினைக் கேட்ட அரசன் (அரிமர்த் தனன்) மீண்டும் பிராகாரகர்ணன் என்ற மந்திரியை நோக்கி நீர் என்ன கூற விரும்புகின்றீர்! என்று வினவியது. அதுவும் "அரசே! இதனைக் கொல்லக்கூடாது. இதைக்காப்பாற்றினாற் சிலவேளை பரஸ்பரம் அன்பு ஏற்பட்டுச் சுகமாகக் காலம் கழிக்கலாம்" என்று. ஏனெனில் ஒருவர்க்கொருவரது மர்மங்களை எவர் வெளியிடுகின்றாரோ, அவர்களே அழிவுறுகின்றனர். வயிற்றிலிருந்த பாம்பும் புற்றுப்பாம்பும்போல் என்று. அரசன் "இஃது எவ்வாறென்று" வினவ, பிராகாரகர்ணன் என்ற மந்திரி கறலாயிற்று.

கதை : 11

வயிற்றிலுள்ள பாம்பும் புற்றில் வாழ்ந்த பாம்பும்

ஒரு நகரில் தேவசக்தி என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனது மைந்தனும் வயிற்றிலுள்ள பாம்பினால் (அத்தகைய ஓர் வியாதியினால் உண்டான் பாம்பினால்) நாள்தோறும் இளைத்து வரலானான். பலவிதமான உபசரணைகளாலும் சிறந்த வைத்தியர்களினால் - சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்ட பல மூலிகைகள் மருந்துகள் ஆகியவை கொடுக்கப்பட்டானாயினும் (அவன்) சுக்தினைப் பெற முடியவில்லை. பின் அந்த இராஜகுமாரன் வெறுப்படைந்து வேறு தேசம் சென்றவனாய் ஒரு ஊரில் பிச்சையேற்று ஓர் ஆலயத்தில் வசிப்பானாகிக்காலம் கழித்து வந்தான்.

இஃது இவ்வாறாக, அந்த நகரில் பலி என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு வாலிப்பருவமெய்திய இரு பெண்களும் இருந்தனர். அவர்களிருவரும் நாடோறும் சூரியோதயவேளையில், தந்தையிடம் சென்று அவனது பாதங்களைப் பணிந்து வந்தனர். அவர்களில் ஒருத்தி "அரசே! வெல்கு!! உமது அருளினால் எல்லாரும் சுகமடைவர்" என்றாள். இரண்டாவது சூரியோவெனில் "(கடவுளால்) விதிக்கப்பட்டதை அனுபவிப்பெராக்' என்றாள். இதனைச் செவிமடுத்த அரசன் கோபமடைந்து "ஓ மந்திரியே! கொடிய மொழிகளைக் கூறுபவளான இக்குமாரியை

कस्यचिद्वैदेशिकस्य प्रयच्छ, येन निजविहितमियमेव भुङ्गे । अथ  
 'तथा' इति प्रतिपद्य, अल्पपरिवारा सा कुमारिका मन्त्रिभिस्तस्य देव-  
 कुलाश्रितराजपुत्रस्य प्रतिपादिता । सापि प्रहृष्टमानसा त पर्ति देववत्  
 प्रतिपद्याऽऽदाय चान्यविषयं गता । ततः कस्मिंश्चिद्वृत्तरनगरप्रदेशे  
 तडागतटे राजपुत्रमावासरक्षायै निरूप्य, स्वयं च धृतैललवण-  
 तण्डुलादिक्यनिमित्तं सपारिवारा गता । कृत्वा च क्रयविक्रयं यावदा-  
 गच्छति तावत्स राजपुत्रो वल्मीकोपरिकृतमूर्धा प्रसुपः । तस्य च  
 मुखाद्गुजगः फणां निष्काम्य वायुमश्वाति । तत्रैव च वल्मीकेऽपरः  
 सर्पो निष्क्रम्य तथैवासीत् । अथ तयोः परस्परदर्शनेन कोधसंरक्त-  
 लोचनयोर्मध्याद्वल्मीकस्थेन सर्पेणोऽस्तुभूम्भूम्भू—'भो भो दुरात्मन् ! कथं  
 सुन्दरसर्वाङ्गं राजपुत्रमित्यं कदर्थयसि ?' । मुखस्थोऽहिरब्रवीत्—  
 'भो भोः ! त्वयापि दुरात्मनाऽस्य वल्मीकस्य मध्ये कथमिदं दूषितं  
 हाटकपूर्णं कलशयुगलम् !' इत्येवं परस्परस्य मर्माण्युद्धाटितवन्तौ ।  
 पुनर्वल्मीकस्थोऽहिरब्रवीत्—'भो दुरात्मन् ! भेषजमिदं ते किं  
 कोऽपि न जानाति,—यज्जीर्णोत्कालितकाञ्जिकाराजिकापानेन भवान्वि-  
 नाशमुपयाति ?' । अथोदरस्थोऽहिरब्रवीत्—'तवाप्येतद्वेषजं किं कश्चि-  
 दपि न वेत्ति,—यदुष्णतैलेन वा महोष्णोदकेन तव विनाशः स्यात् ?'  
 इति । एवं च सा राजकन्या विटपान्तरिता तयोः परस्परालापान्मर्मे-

யாராவதொரு வேற்று நாட்டானிடம் ஒப்படைப்பாயாக! அவள் (தனக்கு) விதிக்கப்பட்டதையே அனுபவிக்கட்டும்" என்றான்! பின் "அப்படியே ஆகுக" என்று அதனை ஏற்றுக் கொண்ட மந்திரிகளினால் கோவிலில் வசித்து வந்த அவ்வரசுமாரனிடம் சிறிய பரிவாரத்தோடு கூட (அவ்வரசுமாரி) ஒப்படைக்கப்பட்டாள். அவனும் மகிழ்ச்சி பெற்ற மனத்தினாய் அக்கணவனைக் கடவுளாக ஏற்று (அவனோடு கூட) வேறு தேசம் போயினாள்.

அதன்பின்னர் அதிக தூரத்திலுள்ள ஒரு நகரத்தில் ஒரு குளக்கரையினருகிலிருந்து வீட்டில் (வசித்து வரும்போது) வீட்டைக் கண்காணிக்கும்படி கணவனிடம் கூறிவிட்டு, நெய், எண்ணைய், உப்பு, அரிசி ஆகியவற்றை வாங்குவதற்காகப் பரிவாரத்துடன் சென்றாள். பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு எப்பொழுது தனதில்லம் அடைந் தானோ, அப்போது அவ்வரசுமாரன் ஓர் புற்றின்மீது தலைவைத்தவ னாகத்துயில் கொள்வதைக் கண்ணுற்றாள். அவனது வாயில் இருந்து ஒரு பாம்பு (வெளியேதலைநீட்டிப்) படமெடுத்தாடியவாறு காற்றை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. அதே இடத்திலுள்ள புற்றிலிருந்து வேற்றாரு பாம்பும் வெளியேறி அவ்வாறே செய்தது. பின் (அவை இரண்டும்) ஒன்றை ஒன்று கண்டமையால் கோபத்தோடு சிவந்த கண்களை உடையனவாயிய அப்பாம்புகளில் ஒன்றான புற்றுப்பாம்பு "ஏ கெட்டவனே! இவ்வளவு பேரழகு வாய்ந்த இவ்வரசுமாரனை ஏன் இவ்வாறு துன்புத்துகின்றாய்?" என்று கேட்டது. வாயிலிருந்த பாம்பு "நீயே கெட்டவன் (ஏனெனில்) தங்கம் நிறைந்த இரு குடங்கள் உள்ளால் புற்றின் மத்தியில் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே" என்றது. இவ்விதமாக, அவ்விரு பாம்புகளும் தங்கள் தங்கள் இரகசியங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டன. மீண்டும் புற்றிலிருக்கும் பாம்பு "அடே! கெட்டவனே! பெருஞ்சீரகத்துடன் சேர்ந்த வெண் கடுகை (அரைத்து) குடித்தால் நீ இறந்து விடுவாய் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? வேற்றாருவரும் இம் மருந்தை அறியாரோ?" என்றது. பின்னர் வயிற்றில் உள்ள பாம்பு கொதிக்கும் எண்ணையினால் அல்லது நன்கு காய்ச்சிய வெந்நீரினால் நீ அழிவை அடைவாய் எனும் இம்மருந்தை ஒருவரும் அறியாரோ?" என்றது.

இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று பேசிக் கொள்ளுகின்ற இருபாம்பு களின் பேச்சுக்களையெல்லாம் மரக்கிளைகளின் பின் மறைந்து நின்று கொண்டிருந்தவளான அவ்வரசுமாரி

मयानाकर्ण्य तथैवानुष्ठितवती । विधायाव्यङ्गं नीरोगं भर्तारं  
निधि च परममासाद्य स्वदेशाभिमुखं प्रायात् । पितृमातृस्वजनैः प्रति-  
यौजिता विहितोपभोगं प्राप्य सुखेनावस्थिता । अतोऽहं ब्रवीमि—  
“परस्परस्य मर्माणि” इति ॥ तच्च श्रुत्वा स्वयमरिमर्दनोऽप्येवं समर्थित-  
वान् । तथा चानुष्ठितं द्वाष्टाऽन्तर्लीनं विहस्य रक्ताक्षः पुनरब्रवीत्—  
‘कष्टम्, विनाशितोऽयं भवद्विरन्यायेन सामी । उक्तं च,—

अपूज्या यत्र पूज्यन्ते, पूज्यानां तु विमानना ।  
त्रीणि तत्र प्रवर्तन्ते दुर्भिक्षं मरणं भयम् ॥ १९१ ॥

तथा च,—

प्रत्यक्षेऽपि कृते पापे मूर्खः साम्ना प्रशास्यति ।  
रथकारः स्वकां भार्या सजारां शिरसाऽवहत् ॥ १९२ ॥

मन्त्रिणः प्राहुः—‘कथमेतत् ?’ रक्ताक्षः कथयति—

[ मूर्खप्रश्नमे रथकारपली-जार-कथा १२ ]

‘अस्ति कस्मिंश्चिदविष्टाने वीरघरो नाम रथकारः । तस्यास्ति भार्या  
कामदमनी । सा च पुंश्चली जनापवादसंयुक्ता । सोऽपि तस्या:  
परीक्षणार्थं व्यचिन्तयत्—‘अथ मयाऽस्याः परीक्षणं कर्तव्यम् । उक्तं  
च यतः—

यदि स्यात्पावकः शीतः, प्रोष्णो वा शशलाज्ज्ञनः ।  
खीणां तदा सतीत्वं स्याद्यदि स्याहुर्जनो हितः ॥ १९३ ॥

செவிமடுத்து அவ்வாறே செய்து முடித்தாள். (இவ்வாறு) உடலில் ஒரு பழுதும் ஏற்படுத்தாமலேயே கணவனை வியாதியற்றவனாக்கிப் பொயிந்தியினையும் பெற்றுத் தனது சொந்த நகரை நோக்கிச் சென்றாள். (அங்கு) தந்தை, தாய், இனசனம் ஆகியோரினால் உபசரிக்கப்பட்ட வளாய், தனக்கு விதிக்கப்பட்ட (கிடைக்கவேண்டிய) போகத்தினைப் பெற்றுச் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தாள். ஆகையினால் நான் கூறுகிறேன்- "ஒருவருக் கொருவர் தங்கள் மர்மங்களை வெளியிடுவராகில்... என்று கூறியது.

அதனைக் கேட்ட அரிமர்த்தனன் அவ்வாறே செய்ய விரும்பி யது. அதனைக் கண்ட ரத்தாக்ஷன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டே மீண்டும் கூறியது. "கஷ்டம்! உங்களால் அரசன் அநியாயமாக நாசம் செய்யப்படுகின்றார் ஏனைவில்:

எங்கே உபசரிக்கத்தக்கவர்கள் உபசரிக்கப்படவில்லையோ; உபசரிக்கத்தகுதியற்றவர்கள் எங்கே கொண்டாடப்படுகின்றனரோ அங்கு பஞ்சம், மரணம், பயம் ஆகிய மூன்றுமே சம்பவிக்கும்

மேலும்

கண்முன்னே பாபம் செய்த போதிலும் மூடன் உபதேசத்தால் அமைதி பெற்றவிடுவான். ஒரு தச்சன் தன் மனைவியையும் அவனது கள்ளக் காதலவனையும் தன் தலை மீது சுமந்து சென்றது போல்" என்றது.

அஃது எவ்வாறென்று" மந்திரிகள் வினவ, ரத்தாக்ஷன் கூறத்தொடந்திரு:-

கதை : 12

**தச்சன் மனைவியும் சோரநாயகனும்**

ஒரு ஊரில் வீரதரன் என்று பெயருடைய தச்சன் ஒருவன் இருந்தான். அவனது மனைவியின் பெயர் காமதமனி அவள் ஒழுக்கம் தவறியவள் என்று ஊர் மக்களின் நிந்தனைக்காளாகி இருந்தாள். (எனவே) அவனும் (தச்சனும்) அவளைச் சோதித்துப் பார்க்க எண்ணினான். 'நான் இவளைச் சோதிக்கவேண்டும்!

ஏனைவில்;

நெருப்பு குளிர்ச்சியடையுமானால், சந்திரன் உழைனம் நிறைந்தவன் ஆவானேயாகில், கெட்டவன் நன்மை விரும்பி யாக மாறிவிடுவானாகில் அப்போதுதான் பெண்களுக்குக் கற்பும் ஏற்படும்.

जानामि चैनां लोकवचनादसतीम् । उक्तं च,—

यच्च वेदेषु शास्त्रेषु न दृष्टं न च संश्रुतम् ।

तत्सर्वं वेत्ति लोकोऽयं यत्स्याद्ग्रहाण्डमध्यगम्' ॥ १९४ ॥

एवं संप्रधार्य भार्यामवोचत्—‘प्रिये ! प्रभातेऽहं आमान्तरं यास्यामि ।  
तत्र कृतिचिद्दिनानि लगिष्यन्ति; तत्त्वया किमपि पाथेयं मम योग्यं  
विधेयम् ।’ सापि तद्वचनं श्रुत्वा हर्षितचित्तौत्सुक्यात्सर्वकार्याणि  
संत्यज्य सिद्धमन्तं धृतशर्कराप्रायमकरोत् । अथवा साध्विदमुच्यते,—

दुर्दिवसे धनतिमिरे वर्षति जलदे महाटवीप्रभृतौ ।

पत्युर्विदेशगमने परमसुखं जघनचपलायाः ॥ १९५ ॥

अथासौ प्रत्यूष उत्थाय स्वगृहान्निर्गतः । सापि तं प्रस्थितं विज्ञाय  
प्रहसितवदनाऽङ्गसंस्कारं कुर्वाणा, कथंचित्तं दिवसमत्यवाहयत् । अथ  
पूर्वपरिचितविटगृहे गत्वा तं प्रत्यक्षवती—‘स दुरात्मा मे पति-  
आमान्तरं गतः, तत्त्वयाऽस्मद्गृहे प्रसुते जने समागन्तव्यम् ।’ तथा-  
नुष्ठिते स रथकारोऽरण्ये दिनमतिवाद्य प्रदोषे स्वगृहेऽपरद्वारेण  
प्रविश्य शश्याधस्तले निभृतो भूत्वा स्थितः । एतस्मिन्नन्तरे स देव-  
दत्तः समागत्य तत्र शरण उपविष्टः । तं दृष्ट्वा रोषाविष्टचित्तो रथ-  
कारो व्यचिन्तयत्—‘किमेनमुत्थाय हन्मि, अथवा हेलयैव प्रसुत्सौ

உலகத்தவர் பேச்சிலிருந்து இவளைக் கெட்ட நடையுள்ளவளாக அறிகிறேன். பின்வருமாறும் சொல்லப்படுகிறது...

எது, வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் காணப்பட்ட தில்லையோ, கேட்கப்பட்டதில்லையோ அது, இப்பரந்த உலகில் எங்குள்ளதாயினும் (அவை) எல்லாவற்றையும் உலகம் அறியும்.

இவ்வாறு தீர்மானித்து மனைவியை நோக்கி "அன்பே! காலையில் நான் வேறுகிராமம் செல்லப் போகின்றேன் அங்கு, சிலதினங்கள் கழிந்துவிடலாம். (தங்கவேண்டிய நிலையேற்படலாம்) ஆகையால் எனக்குத்தக்க வழியுணவு தயார் செய்து வைப்பாயாக" என்று கூறினான். அவனும் அவ்வார்த்தையினைக்கேட்டு மனத்தில் மகிழ்ச்சி, உற்சாகம், ஏற்பட்டமையால் மற்றைய காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் நீக்கிவிட்டு, நெய்யும் சக்கரையும் கலந்த உணவைத் தயாரித்தாள். இவ்வாறு உண்மையே கூறப்பட்டுள்ளது:

மேகங்களால் வானம் குழப்பட்டிருக்கும் போதும் மழை பொழியும் போதும், பெரியகாட்டில்நுழையும் வேளையிலும், கணவன் வெளியூர் சென்றிருக்கும் போதும் ஒழுக்கம் கெட்ட பெண் மகிழ்ச்சியடைவாள்.

பின் மறுநாள் அத்தச்சன் காலையில் எழுந்து தன்வீட்டி விருந்து வெளியேறினான். அவன் சென்றதை அறிந்து அவள் சிரித்த முகத்தினளாய் அலங்காரம் செய்துகொண்டே பகலை ஒருவாறு கழித்தாள்.

பின் முன்பழக்கமான காமுகனின் வீடு சென்று அவனிடம் "எனது கணவன் வேறு கிராமம் சென்றுவிட்டான். ஆகவே மக்கள்துயில் கொண்டபின் நீ என் வீட்டிற்கு வரவேண்டும்" என்று கூறினாள். அவ்வாறு நிகழ்ந்ததும் அந்தத் தச்சன் காட்டினில், பகற்பொழுதினைக் கழித்துவிட்டு மாலையில் வேறு வழியாகத் தன்வீட்டில் நுழைந்து கட்டிலின்கீழே இரகசியமாக இருந்தான். இதேவேளையில் அந்தத் தேவதத்தன் என்னும் கள்ளக் காதலனும் அங்குவந்து கட்டிலில் (படுக்கையில்) அமர்ந்தனன். அதைக்கண்டு கோபம் நிறைந்த உள்ளத்தினான் தச்சன் எழுந்து "இவனைக் கொல்லுவோமா? அல்லது துயில்கொண்டபின்

द्वावप्येतौ व्यापादयामि ? । परं पश्यामि तावदस्याश्चेष्टितम् । शृणोमि  
 चानेन सहालापान् ।' अत्रान्तरे सा गृहद्वारं निभृतं पिधाय  
 शयनतलमारुद्धा । अथ तस्यास्त्रारोहन्त्या रथकारशरीरे पादो विलग्नः ।  
 ततः सा व्यचिन्तयत्—'नूनमेतेन दुरात्मना रथकारेण मत्परी-  
 क्षणार्थं भाव्यम् । ततः स्तीचरित्रविज्ञानं किमपि करोमि ।' एवं  
 तस्याश्चिन्तयन्त्याः स देवदत्तः स्पर्शोत्सुको बभूव । अथ तया कृता-  
 ञ्जलिपुट्याऽभिहितम्—'भो महानुभाव ! न मे शरीरं त्वया स्पर्शनी-  
 यम्, यतोऽहं पतिव्रता महासती च । न चेच्छापं दत्त्वा त्वां भस्स-  
 सात्करिष्यामि ।' स आह—'यदेवं तर्हि त्वया किमहमाहूतः ? ।'  
 साऽब्रवीत्—'भोः ! शृणुष्वैकाग्रमनाः; अहमद्य प्रत्यूषे देवत्पूर्दर्शनार्थं  
 चण्डिकायतनं गता । तत्राकस्मात्खे वाणी संजाता—'पुत्रि ! किं  
 करोमि ? । भक्तासि मे त्वम्, परं षण्मासाभ्यन्तरे विधिनियोगाद्विधवा  
 भविष्यसि' । ततो मयाभिहितम्—'भगवति ! यथा त्वमापदं वेत्सि, तथा  
 तत्पतीकारमपि जानासि । तदस्ति कश्चिदुपायो येन मे पतिः शत-  
 संवत्सरजीवी भवति' । ततस्याऽभिहितम्—'वत्से ! सन्नपि नास्ति,  
 यतस्तवायतः स प्रतीकारः' । तच्छ्रुत्वा मयाभिहितम्—'देवि ! यदि  
 तन्मम प्राणैर्भवति तदादेशय येन करोमि' । अथ देव्याभिहितम्—  
 'यद्यदिने परपुरुषेण सहैकसिङ्ग्यने समारुद्धालिङ्गनं करोषि, तत्त्व  
 भर्तृसक्तोऽपमृत्युस्तस्य संचरति, भर्तापि पुनर्वर्षशतं जीवति । तेन  
 त्वं मयाऽभ्यर्थितः, तद्यत्किंचित्कर्तुमनास्तकुरुष्व । न हि देवतावचन-  
 मन्यथा भविष्यतीति निश्चयः, ततोऽन्तर्हासविकासमुखः स तदु-

இவ்விருவரையும் கொல்லலாமா? என்றாலும் இவளது செய்கையை கவனிப்போம். இவனோடு கூடப் பேசும் பேச்சுக்களையும் கேட்போம்" என்று எண்ணினான். இச்சமயத்தில் அவள் வீட்டின் கதவை நன்றாகப் பூட்டிவிட்டுப் படுக்கையில் ஏறினாள். அவள் அவ்வாறு கூட்டிலில் ஏறுகின்றபோது அவளது கால் (தற்செயலாக) தக்கனின் உடலில் பட்டுவிட்டது. உடனே அவள் "நிச்சயமாக இந்தக் கெட்ட தக்கன் என்னைச் சோதிப்பதற்காகவே (மறைந்து) இருக்கின்றான் போலும்! ஆகவே பெண்களின் சாகஸம் எதையாவது செய்வேன்" என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்தத் தேவதத்தன் அவளைத் தொடரிசூடியினான்.

பின் அவள் கைக்கப்பி "ஓ மகானுபாவனே! எனது உடல் உன்னால் தொடக்கடியதல்ல. ஏனெனில் நான் பதிவிரதை. இல்லா விடில் சாபம் கொடுத்து உன்னைச் சாம்பலாக்கி விடுவேன்' என்றாள். அவன் அப்படியாயின் "நான் உன்னால் அழைக்கப்பட்டது எதற்கு?" என்றான். அவன் "ஓரே மனதுடன் கேட்பாயாக! நான் இன்று காலையில் கடவுள் தரிசனத்திற்காகக் காளி கோயிலுக்குச் சென்றேன். அங்கு திஹரென ஆகாயத்தில் 'புத்திரியே! என்ன செய்வேன்?' நீ எனது பக்ஷத்யாய் உள்ளாய்! ஆனால் நீ ஆறு மாதத்திற்குள் விதிவசத்தால் விதவையாக ஆகப்போகின்றாய்" என்று ஒர் அசர்ரி வார்த்தை கேட்டது. பின் நான் "தேவியே! நீ எவ்வாறு ஆபத்தையறிகின்றாயோ, அப்படியே அதை நீக்கும் வழியையும் அறிவாய். ஆகையால் எனது கணவன் நூறு வருடம் வாழக்கடியவாறு ஏதாவது உபாயம் உண்டா?" என்றேன். தேவியும் "குழந்தாய்! அத்தகைய உபாயம் உன் கையிலேயே தங்கியுள்ளது" என்றாள். அதைச் செவிமடுத்த நான் "தேவியே! என் உயிரைக் கொடுப்பதாயினும் கட்டளையிடு. அதை நான் செய்வேன்" என்று கூறினேன். தேவி மீண்டும் "இன்று நீ பரபுருஷன் ஒருவனோடு, ஒரேசயனத்திலமர்ந்து ஆலிங்கனம் செப்பவாயானால், உன் கணவனிடமுள்ள "அவமிருத்ய" தோஷம் அவளைச் சார்ந்துவிடும். உன் கணவனும் நூறு வருடம் வாழ்வான்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாள். ஆகையினாலேயே நீ எண்ணால் அழைக்கப்பட்டன. எனவே விரும்பியதைச் செய். தேவியின் வார்த்தை மாறா நடக்காதென்பது உறுதி" என்று மொழிந்தாள். பின்னர் மகிழ்ச்சியினால் மலர்ந்த முகத்தினணான் அவனும் அவ்வாறே செய்தனன்.

चितमाचचार । सोऽपि रथकारो मूर्खस्यास्तद्वचनमाकर्ण्य पुलकाङ्गित-  
 तनुः शश्याधस्तलान्निष्कम्य तामुवाच—‘साधु, पतिव्रते । साधु; कुल-  
 ननिदनि ! अहं दुर्जनवचनशङ्गितहृदयस्त्वत्परीक्षानिमित्तं ग्रामान्तरब्याजं  
 कृत्वाऽत्र खद्वाधस्तले निभृतं लीनः । तदेहि, आलिङ्गय माम् । त्वं  
 खभर्तृभक्तानां मुख्या नारीणाम्, यदेवं ब्रह्मत्रतं परसङ्गेऽपि पालितवती ।  
 यदायुष्टद्विकृतेऽपमृत्युविनाशार्थं च त्वमेवं कृतवती ।’ तामेवमुक्त्वा  
 सखोहमालिङ्गितवान् । खस्कन्धे तामारोप्य तमपि देवदत्तमुवाच—  
 ‘भो महानुभाव ! मत्पुण्ड्रस्त्वमिहागतः । त्वत्प्रसादान्मया प्राप्तं वर्ष-  
 शतप्रमाणमायुः, तत्त्वमपि मामालिङ्गय मत्स्कन्धे समारोह ।’ इति  
 जलपन्ननिङ्गित्वान्तमपि देवदत्तमालिङ्गय बलात्सकीयस्कन्ध आरोपित-  
 वान् । ततश्च नृत्यं कृत्वा ‘हे ब्रह्मत्रधरणां धुरीण ! त्वयापि  
 मध्युपकृतम्’ इत्याद्युक्त्वा स्कन्धादुत्तर्य यत्र यत्र सजनगृह-  
 द्वारादिषु ब्राम, तत्र तत्र तयोरुभयोरपि तदुणवर्णनमकरोत् ।  
 अतोऽहं ब्रवीमि—“प्रत्यक्षेऽपि कृते पापे” इति । तत्सर्वथा मूलो-  
 त्वाता वयं विनष्टाः सः । सुषु खल्विदमुच्यते—

मित्ररूपा हि रिपवः संभाव्यन्ते विचक्षणैः ।

ये हितं घाक्यमुत्सृज्य विपरीतोपसेविनः ॥ १९६ ॥

तथा च,—

सन्तोऽप्यर्था विनश्यन्ति देशकालविरोधिनः ।

अप्राक्षान्मन्त्रिणः प्राप्य तमः सूर्योदये यथा’ ॥ १९७ ॥

ततस्तद्वचोऽनादत्य सर्वे ते स्थिरजीविनमुत्क्षिप्य सदुर्गमानेतुमारब्धाः ।

அந்த மூடனான தச்சனும் அவளது வார்த்தையைக் கேட்டு, மயிர்க்குச்செறிந்த உடலோடு கூடப்படுக்கையின் அடியிலிருந்து வெளியேறி அவளை நோக்கிக் 'கற்பரசியே நன்று!, நன்று!! குலத்தை மகிழ்விப்பவளே! கெட்டவர்களின் பேச்சினால் சந்தேகம்கொண்ட நான் உன்னைச் சோதிப்பதற்காக வேறு கிராமம் செல்வதாகக் கூறி இக்கட்டிலின் கிழே இரகசியமாக மறைந்திருந்தேன். ஆகையினால் வா. என்னைத் தழுவு! நீ பெண்களுக்குள் சிறந்தவள். பிறவைத் தொட்டும் என்னைக் காப்பாற்றி விட்டாய் எனது ஆயுள் வளர்ச்சிக்காகவும், தூர்மரணத்தை அழிப்பதற்காகவுமே நீ இவ்வாறு செய்தனஎன்" என்று கூறி அன்போடு அணைத்தான். அவளைத் தன் தோழின் மீது ஏற்றி அந்தத் தேவதத்தைப் பார்த்து "ஓ மகானுபாவனே! எனது புணரியத்தினாலேயே நீ இங்கு வந்தாய் உனதருளால் நூறுவருட ஆயுள் என்னால் பெறப்பட்டது. ஆகவே நீயும் என்னைத் தழுவி எனது தோழில் ஏறு' என்று பிதற்றிக்கொண்டே விருப்பமில்லாத தேவதத்தையும் தழுவிப் பலவந்தமாகத் தனது தோழின்மீது ஏற்றினான். பின்னர் ஆடிக் கொண்டே "விரதம் புரிவோர்களுள் சிறந்தவனே! உன்னாலும் எனக்கு நன்மையே செய்யப்பட்டது" என்று கூறித்தோழிலிருந்து இறக்கிவிட்டு, எங்கெங்கே இனத்தவர்களது வீடுகளுக்குச் சென்றானோ, அங்கு கெல்லாம் அவ்விருவருடைய குணங்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்தான். ஆகையினால் நான் சொல்லுகிறேன் "கண்முன்னே பாபம் செய்த போதிலும்.... என்று

ஆகையால் வேருடன் பிடிந்கப்பட்ட நாங்கள் அழிந்து விடுவோம். இது உன்மையாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

வார் நன்மையான வாக்கியத்தை உபயோகித்து விபரீதமான காரியத்தைச் செய்கின்றனரோ, அவர்கள் நண்பன் உருவிலுள்ள எதிரிகளோயாவர் என்று அறிஞர்களால் கூறப்படுகின்றனர்.

மேலும்

தேசம் காலம் ஆகியவற்றுக்கு எதிரானவர்களும் அறிவில்லாத வர்களுமான மந்திரிகளை அடைந்த சிறந்த பொருள்களும்கூட, குரியன் உதித்தவுடன் இருள் அழிவது போன்று அழிந்துவிடு கின்றன.

பின் அதனுடைய வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள்ளாது ஆந்தை களைல்லாம் ஸ்திரஜீவியைத் தூக்கித் தங்களுடைய கோட்டைக்குக் கொண்டுவரத் தொடங்கின.

अथानीयमानः स्थिरजीव्याह—‘देव ! अद्याकिंचित्करैतदवस्थेन  
किं मयोपसंगृहीतेन ? यत्कारणमिच्छामि दीप्तं बहिसनुप्रवेष्टुम् ।  
तदर्हसि मामभिप्रदानेन समुद्धर्तुम् ।’ अथ रक्ताक्षस्तस्यान्तर्गतभावं  
ज्ञात्वा ऽब्रवीत्—‘किमर्थमभिपतनमिच्छसि ? ।’ सोऽब्रवीत्—‘अहं ताव-  
शुभ्यदर्थं इमामापदं मेघवर्णेन प्रापितः, तदिच्छामि तेषां वैरयातनार्थ-  
मुल्कत्वम्’ इति । तच्च श्रुत्वा राजनीतिकुशलो रक्ताक्षः प्राह—‘भद्र !  
कुटिलस्त्वं कृतवचनचतुरश्च । तत्त्वमुल्कयोनिगतोऽपि स्त्रीयामेव  
वायसयोर्निं बहु मन्यसे । श्रूयते चैतदाख्यानकम्—

सूर्यं भर्तारमुत्सृज्य पर्जन्यं मारुतं गिरिम् ।  
स्वजातिं मूषिका प्राप्ता स्वजातिर्दुरतिक्रमा’ ॥ १९८ ॥  
मन्त्रिणः प्रोचुः—‘कथमेतत् ? ।’ रक्ताक्षः कथयति—

[ स्वजात्यतिमाने मूषकदुहिताविवाहकथा १३ ]

‘अस्ति विषमशिलातलस्त्रिलिताम्बुनिधोषश्रवणसंत्रस्तमत्यपरि-  
वर्तनसंजनितश्चेतफेनशबलतरङ्गाया गङ्गायास्ते जपनियमतपःखाध्यायो-  
पवासयागक्रियानुष्ठानपरायणैः परिपूतपरिमितजलजिघृक्षुभिः कन्दमूल-  
फलशैवालाभ्यवहारकदर्थितशरीरर्वल्कलकृतकौपीनमात्रप्रच्छादनैस्तप-

அதன்பின் அழைத்துவரப்படுகின்ற ஸ்திரஜீவி "இன்று ஒன்றும்செய்யாமலேயே இந்நிலையினை அடைந்த என்னை அழைத்துப் போவதாற் பயனென்? ஆகையால் நெருப்பில் விழும் விரும்புகிறேன். (வீழ்வதற்கு) நெருப்பினைத் தந்து கைதுக்கி விடுவாயாக!" என்றது. அப்போது ரத்தாக்ஷன் அதனுடைய உள்ளெண்ணத்தையற்றின்து

'என் நெருப்பில் விழுவிரும்புகின்றாய்?' என்று கேட்க ஸ்திரஜீவி "நான் உங்களுக்காகவே மேகவர்ணனால் இவ்வாபத்தை அடைவிக்கப் பட்டேன். ஆகையினால் அவைகளது விரோதத்தைத் தீர்ப்பதற்கு ஆந்தையாகப் பிரக்க விரும்புகின்றேன்" என்றது. அதைக்கேட்ட இரத்தாக்ஷன், அரச நீதியில் நிபுணனாதலால் ஸ்திரஜீவியை நோக்கி நீ கபடத்திலும் பேச்சு வன்மையிலும் சிறந்தவன். ஆகவே நீ ஆந்தையாகவே பிறந்தாலும் காக்கைச்சாதியையே பெரிதாக எண்ணுவாய். அவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது.

குரியனையும், மேகத்தையும், காற்றையும், மலையையும் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்ளாது தன் சாதியையே ஒரு பெண் எவி (விரும்பி) அடைந்தது. சொந்த இனம் எப்போதும் விட்டுப் பிரியமுடியாததே" என்றது.

மந்திரிகள் இது எவ்வாறென்று கேட்க ரத்தாக்ஷன் கூறத்தொடாங்கிற்று.

கதை : 13

எவிப்பெண்ணையின் விவாகம்

கரடு முரடான பாறைகளின் மீது மோதுகின்ற நீரின் (அலையின்) சப்தத்தைக்கேட்டுப் பயமடைந்த மீன்கள் துள்ளுவதனால் ஏற்பட்ட வெண்ணுரைக்கோடு கூடிய அலைகளையுடைய கங்கா நதியின் கரையில், ஜபம், நியமம், தவம், வேதாத்தியனம், உபவாசம், யாகம் செய்தல் ஆகியவற்றை அனுஷ்டிப்பதில் ஈடுபட்டவர்களும், புனிதமான, குறிப்பிட்ட அளவு நீரினையே குடிப்பவர்களும் கந்தம், மூலம், பழம், பாசி ஆகியவற்றை உண்பதினால் இளைத்த தேகத்தினை யுடைய வர்களும், மரவுரியினால் செய்யப்பட்ட கௌபீனத்தை மட்டுமே ஆடையாக உள்ளவர்களுமான முனிவர்களால்

स्विभिराकीर्णमाश्रमपदम् । तत्र याज्ञवल्क्यो नाम कुलपतिरासीत् ।  
तस्य जाह्नव्यां स्खात्वोपस्पृष्टुमारब्धस्य करतले श्येनमुखात्परिभ्रष्टा  
मूषिका पतिता । तां दृष्ट्वा न्यग्रोधपत्रेऽवश्याप्य पुनः स्खात्वोपस्पृश्य  
च प्रायश्चित्तादिक्रियां कृत्वा च मूषिकां तां स्खतपौबलेन कन्यकां  
कृत्वा समादाय स्वाश्रममानिनाय । अनपत्यां च जायामाह—‘भद्रे !  
गृह्णतामियं तव दुहितोत्पन्ना प्रयत्नेन संवर्धनीया’ इति । ततस्या  
संवर्धिता लालिता पालिता च यावद्वादशवर्षा संजडे । अथ विवाह-  
योग्यां तां दृष्ट्वा भर्तारमेव जायोवाच—‘भो भर्तः ! किमिदं नाव-  
बुद्ध्यसे, यथाऽस्याः सदुहितुर्विवाहसमयातिक्रमो भवति ?’ असा-  
वाह—‘साधूक्तम् । उक्तं च,—

अतोऽहमेनां सदृशाय प्रयच्छामि, नान्यसै । उक्तं च,—  
ययोरेव समं विच्चं, ययोरेव समं कुलम् ।  
तयोर्विवाहः सख्यं च, न तु पुष्टविपुष्टयोः ॥ २०८ ॥

तथा च,—

कुलं च शीलं च सनाथता च  
विद्या च विच्चं च वपुर्वयश्च ।  
पतान्गुणान्सस्त विचिन्त्य देया  
कन्या बुधैः, शेषमचिन्तनीयम् ॥ २०९ ॥

குழப்பட்ட ஆச்சிரமம் ஒன்றுள்ளது. அங்கே யாக்ஞவல்கியர் என்ற முனிவர்களின் தலைவர் (ஒருவர்) இருந்தார். (ஒரு நாள்) கங்கையிற் குளித்து ஆசமனம் செய்யவாரம்பித்த அவரது கையில், கழுகின் வாயிலிருந்து நழுவிய ஓர் பெண் எலி வீழ்ந்தது. அதைக்கண்டு ஆவிலையின் மீது எடுத்து வைத்துவிட்டு மீண்டும் குளித்து ஆசமனம் செய்து பிராயச்சித்தம் முதலியன செய்து முடித்து அவ்வெலியைத் தனது தவத்தின் மகிழ்மயினால் ஒரு மனிதப் பெண்ணாக மாற்றி அழைத்துக்கொண்டு தன் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றார்.

குழந்தையற்றவாளன தன் மனைவியை நோக்கி 'அன்பே! இவளை ஏற்றுக்கொள். உனதுமகனோவள். கவனமாக வளர்க்க வேண்டும்' என்றார். பின் அவளால் வளர்க்கப்பட்டுக் கொண்டாடப் படுகின்ற அப்பெண்ணும் பன்னிரண்டு வயதினாள் ஆனாள். கல்யாணத் திற்குரிய வயதினையடைந்த மகளைக்கண்டு, முனிவரின் மனைவி "ஓ தலைவரே! மகளின் விவாக காலம் கடந்து போகின்றது. இதனைத் தாங்கள் அறியீரோ? என்று கேட்டாள். அவரும் "நீ கூறியது உண்மையே! நான் இவளைத் தக்க வரனுக்கே கொடுப்பேன் வேறு (தகுதியற்ற) ஒருவருக்குமல்ல ஏனெனில்:

எவர்களுக்குச் சமமானசெல்வமும் ஒத்த குலமும் உள்ளதோ அவ்விருவருக்குமே விவாகமும் நட்பும் இருக்க வேண்டும். பணக்கார னுக்கும் ஏழைக்கும் அவ்வித உறவு தக்கதல்ல. குலம், ஒழுக்கம், அந்தஸ்து, கல்வி, செல்வம், ஆழகு, வயது இவ்வேழு குணங்களையும் ஆராய்ந்து அறிந்த பின்னரே அறிஞர்கள் பெண்ணை (ஒருவனுக்கு) மனம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். மற்றவை பற்றி யோசிக்கக்கூடாது.

तद्यदस्या रोचते तदा भगवन्तमादित्यमाहूय तस्मै प्रयच्छामि' ।  
 सा प्राह—‘इह को दोषः ? । क्रियतामेतत् ।’ अथ मुनिना रविराहूतः  
 वेदमन्त्रामन्त्रप्रभावाच्तक्षणादेवाभ्युपगम्यादित्यः प्रोवाच—‘भगवन् !  
 किमहमाहूतः ? ।’ सोऽब्रवीत्—‘एषा मदीया कन्यका तिष्ठति ।  
 यदेषा त्वां वृणोति तर्हुद्वहस्त’ इति । एवमुक्त्वा खदुहितरमुवाच—  
 ‘पुत्रि ! किं तव रोचत एष भगवांखैलोक्यदीपको भानुः ? ।’ पुत्रिकाऽ-  
 ब्रवीत्—‘तात ! अतिदहनात्मकोऽयम्, नाहमेनमभिलषामि । तद-  
 सादन्यः प्रकृष्टतरः कश्चिदाहूयताम् ।’ अथ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा  
 मुनिर्भास्करमुवाच—‘भगवन् ! त्वत्तोऽप्यधिकोऽस्ति कश्चित् ? ।’  
 भास्करः प्राह—‘अस्ति मत्तोऽप्यधिको मेघो येनाच्छादितोऽहमदृश्यो  
 भवामि’ । अथ ‘मुनिना मेघमप्याहूय कन्याऽभिहिता—‘पुत्रिके !  
 अस्मै त्वां प्रयच्छामि’ । सा प्राह—‘कृष्णवर्णोऽयं जडात्मा च ।  
 तदसादन्यस्य प्रधानस्य कस्यचिन्मां प्रयच्छ ।’ अथ मुनिना मेघो-  
 ऽपि पृष्ठः—‘भो भो मेघ ! त्वत्तोऽप्यधिकोऽस्ति कश्चित् ? ।’ मेघे-  
 नोक्तम्—‘मत्तोऽप्यधिकोऽस्ति वायुः । वायुनाऽहतोऽहं सहस्रधा-  
 यामि ।’ तच्छ्रुत्वा मुनिना वायुराहूतः । आह च—‘पुत्रिके ! किमेष  
 वायुस्ते विवाहायोक्तमः प्रतिभाति ? ।’ सोऽब्रवीत्—‘तात ! अति-  
 चपलोऽयम्, तदसादप्यधिकः कश्चिदानीयताम् ।’ मुनिराह—

ஆகையால் இவள் விரும்புவாளோயானால் சூரியனையே அழைத்து அவனுக்குக் கொடுப்பேன்" என்றார். அவள் "இதில் குற்றமென்ன அவ்வாறே செய்க" என்றாள். பின் முனிவரால் சூரியன் அழைக்கப்பட்டான். வேதமந்திரங்கள் கூறி அழைத்த பெருமையினாற் சூரியன் அவர்முன் தோன்றி "முனிவரே! ஏன் என்னை அழைத்தீர்?" என்று கேட்டான். முனிவர் "இவள் எனது மகள். இவள் உன்னை (கணவனாக) தேர்ந்தெடுப்பாளாகில் இவளை மண்ந்து கொள்" என்றார். இவ்வாறு கூறி தன் மகளை நோக்கி "மகளே! உன் விருப்பம் என்ன? மூவுலகினுக்கும் தீபமாக விளங்கும் இச்சூரிய தேவனை (மணக்க) விரும்புகின்றாயா?" என்றார். மகஞும் 'தந்தையே இவர் அதிகம் சுட்டெடரிக்கக் கூடியவர். நான் இவரை விரும்பவில்லை. ஆகையால் இவரைத்தவிர மேலான ஒருவரை அழையுங்கள்' என்றாள். பின்னர் மகளின் வார்த்தையினைச் செவி மடுத்த முனிவர் சூரியனை நோக்கி "பகவானே! உம்மைக்காட்டிலும் மேலானவர் யாரும் உண்டா?" என்று கேட்டார். இருக்கிறான் என்னிலும் மேலானது மேகம். ஏனெனில் அதனால் மறைக்கப்பட்டே நான் (கண்களுக்கு) தெரியாதவன் ஆதின்றேன்" என்றான் சூரியன். பின் முனிவர் மேகத்தை அழைத்து மகளிடம் "குழந்தாய்! இதற்கு நான் உன்னைக் கொடுப்பேன்" என்றார். அவனும் "கரிய நிறமுள்ளவர் இவர். மேலும் நிலையற்றவர். ஆகையால் இவரைத் தவிர வேறு சிறந்த ஒருவருக்கு என்னைக் கொடுங்கள்" என்றாள். முனிவரும் மேகத்தை நோக்கி "ஓ! மேகமே! உன்னைவிட மேலானவர் யாராவது உள்ரா?" எனவினவ மேகம் "என்னைவிடப் பெரியவனாக காற்று உள்ளதே! காற்றினால் உந்தப்பட்டே நான் ஆயிரக்கணக்காகச் சிதறி விடுகின்றேன்" என்றது. அதைச் செவிமடுத்த முனிவர் காற்றினை அழைத்துப்பெண்ணே! வாயு உனது திருமணத்திற்குத் தக்கதாகப்படு கின்றதா?' என்றார். அவனும் "அப்பா! இவர் மிகவும் சுஞ்சலமானவர். இவரைவிட மேலானவரைக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று கூறினாள்.

वायो ! त्वत्तोऽप्यधिकोऽस्ति कश्चित् ? ।' पवनेनोक्तम्—‘मत्तोऽप्य-  
 धिकोऽस्ति पर्वतो येन संस्तम्य बलवानप्यहं प्रिये । अथ मुनिः पर्वत-  
 माहूय कन्यामुवाच—‘पुत्रिके ! त्वामसै प्रयच्छामि ।’ सा प्राह—  
 ‘तात ! कठिनात्मकोऽयं स्तब्धश्च । तदन्यसै देहि माम् ।’ मुनिना  
 पर्वतः पृष्ठः—‘भोः पर्वतराज ! त्वत्तोऽप्यधिकोऽस्ति कश्चित् ? ।’ गिरि-  
 णोक्तम्—‘मत्तोऽप्यधिकाः सन्ति मूषिका ये मच्छरीरं बलाद्विदा-  
 द्यन्ति ।’ ततो मुनिर्मूषिकमाहूय तस्या अदर्शयत् । आह च—  
 ‘पुत्रिके ! त्वामसै प्रयच्छामि । किमेष प्रतिभाति ते मूषिकराजः ? ।’  
 सापि तं दृष्ट्वा ‘खजातीय एषः’ इति मन्यमाना पुलकोद्भूषितशरीरो-  
 वाच—‘तात ! मां मूषिकां कृत्वा ऽसै प्रयच्छ । येन खजातिविहितं  
 गृहवर्ममनुतिष्ठामि ।’ ततः सोऽपि स्वतपोबलेन तां मूषिकां कृत्वा  
 तसै प्रादात् । अतोऽहं ब्रवीमि—“सूर्य भर्तारमुत्सृज्य” इति ॥’ अथ  
 रक्षाक्षवचनमनाद्यत्य तैः स्ववंशविनाशाय स खदुर्गमुपनीतः । नीय-  
 मातृश्चान्तर्लीनमवहस्य स्थिरजीवी व्यचिन्तयत्—

हन्यतामिति येनोक्तं सामिनो हितवादिना ।  
 स एवैकोऽप्य सर्वेषां नीतिशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ २१० ॥  
 तद्यदि तस्य वचनमकरिष्यन्ते, ततो न स्वल्पोऽप्यनर्थोऽभविष्यदेते-

உடனேயே அந்த முனிவர் காற்றை நோக்கி "ஓ வாயுதேவனே! உன்னை விட மேலானவன் யாருமுள்ளனரா?" என்று வினவ காற்றும் "என்னெனவிட அதிக பலமுள்ளவர் மலை அரசனேயாவர். அதில் மோதியே நான் செயலற்று நிற்கிறேன்" என்றான். பின் முனிவர் மலையைக் கூப்பிட்டு மகளிடம் "மகனே! உன்னை இவருக்குக் கொடுக்கலாமா?" என்றார். அவன் "அப்பா! இவர் உடம்பு கடினமானது. மேலும், இருக்குமிடத்தை விட்டு அசையாதவர். ஆகையினால் வெறுயாருக்காவது என்னைக் கொடும்" என்றார். முனிவர் மலையை நோக்கி "மலையரசனே! உன்னைக் காட்டிலும் மேலானவர் உண்டா?" என்று வினவ மலையரசு 'என்னிலும் மேலானவைகள் எவிகளே!' ஏனெனில் அவைகள்தானே என் உடலைப் பலவந்தமாகத் துளைத்துவிடுகின்றன" என்றது. பின் முனிவர் எவியை அழைத்து அவளிடம் காட்டினார். மேலும் பெண்ணே! உன்னை நான் இதற்குக் கொடுக்கப்போகின்றேன். இவ்வெலியரசன் உங்க்குப்பிடித்தவனா?" என்றார். அவனும் அதனைக் கண்டு இவர் என் சாதியைச் சேர்ந்தவரே" என எண்ணி மயிர்க் கூச்சினால் அலங்கரிக்கப் பட்ட உடலோடு கூட "அப்பா என்னை எவியாக மாற்றி இவருக்குக் கொடுப்பீராக, அப்பொழுதுதான் நான் என் சாதிக்குத்தக்க இல்லற தர்மத்தை அனுட்டிக்கழியும்' என்று கூறினாள். முனிவரும் தன் தபோபலத்தினால் அவளை எவியாக மாற்றி அதற்குக் கொடுத்தார். ஆகையினால் நான் கூறுகிறேன் சூரியனைக் கணவனாக அடைந்து.... என்றது.

அதன்பின் இரத்தாக்ஞனுடைய வார்த்தையை அலட்சியம் செய்து தனது வம்சத்தின் அழிவிற்காகவே ஸ்திரஜீவியைத் தன் கோட்டைக்குக் கொண்டு போயின. அப்போது ஸ்திரஜீவி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டே யோசித்தது.

"தலைவனின் நன்மையை விரும்புகின்ற இது ஒன்றினால் மட்டுமே நான் கொல்லப்படவேண்டுமென்று கூறப்பட்டேன். அது ஒருவனே இங்குள்ளவர்கள் எல்லாரிலும் நீதி சாஸ்த்திரங்களின் உண்மையுணர்ந்த அறிஞன்.

ஆகையினால் இவனுடைய வார்த்தையை இவ்வாந்தைகள் செய்திருக்குமேயாகில் இவைகளுக்கு சிறிதளவாவது கெடுதி ஏற்பாட்டிருக்காது' என்று எண்ணியது.

षाम् । अथ दुर्गद्वारं प्राप्यारिमद्नोऽब्रवीत्—‘भो भोः ! हितैषिणो-  
 ऽस्य स्थिरजीविनो यथासमीहितं स्थानं प्रयच्छत ।’ तत्र श्रुत्वा  
 स्थिरजीवी व्यचिन्तयत्—‘मया तावदेतेषां वधोपायश्चिन्तनीयः, स  
 मया मध्यस्थेन न साध्यते । यतो मदीयमिङ्गितादिकं विचारयन्त-  
 स्ते ऽपि सावधाना भविष्यन्ति । तदुर्गद्वारमधिश्रितोऽभिप्रेतं साधयामि ।’  
 इति निश्चित्योल्लक्षपतिमाह—‘देव ! युक्तमिदं यत्सामिना प्रोक्तम् ।  
 परमहमपि नीतिज्ञस्तेऽहितश्च । यदप्यनुरक्तः शुचिस्तथापि दुर्गमध्ये  
 आवासो नार्हः । तदहमत्रैव दुर्गद्वारस्थः प्रत्यहं भवत्पादपद्मरजःपवित्री-  
 कृततनुः सेवां करिष्यामि ।’ ‘तथा’ इति प्रतिपत्ते प्रतिदिनमुल्लक-  
 पतिसेवकास्ते प्रकाममाहारं कृत्वोल्लकराजादेशात्पकृष्टमासाहारं  
 स्थिरजीविने प्रयच्छन्ति । अथ कतिपयैरेवाहोभिर्मर्यूर इव स  
 बलवान्संवृत्तः । अथ रक्ताक्षः स्थिरजीविनं पोष्यमाणं दृष्ट्वा  
 सविसमयो मन्त्रिजनं राजानं च प्रत्याह—‘अहो, मूर्खोऽयं मन्त्रिजनो  
 भवांश्चेत्येवमहमवगच्छामि । उक्तं च,—

पूर्वं तावदहं मूर्खोँ, द्वितीयः पाशबन्धकः ।

ततो राजा च मन्त्री च, सर्वे वै मूर्खेभण्डलम् ॥ २११ ॥

ते प्राहुः—‘कथमेतत् ?’ रक्ताक्षः कथयति—

பின்னர் கோட்டை வாயிலை அடைந்த அரிமர்த்தனன் (ஆந்தையரசு) "நன்மையை விரும்புகின்ற இந்த ஸ்திரஜீவியின் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு இடத்தைக் கொடுங்கள்" என்றது. அதைக் கேட்ட ஸ்திரஜீவி "இவைகளைக் கொல்லுவதற்குத்திட்டம் போட வேண்டும். இவர்கள் மத்தியில் இருந்தால் அது நிறைவேராது! ஏனெனில், என்னுடைய செயலை ஆராய்ந்து அவர்களும் அவதான மாகவே இருப்பார்கள். ஆகையினால் கோட்டை வாயிலில் இருந்த படியே என்விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன்" என்று, தீர்மானித்து ஆந்தை அரசினை நோக்கி "அரசே தங்களால் கூறப்பட்டது உண்மையே. ஆனால் நானும் நீதியறிந்தவன்! உமக்கும் வேண்டியவன் விசுவாசமும் நல்லெண்ணமும் கொண்டவனே. ஆயினும் கோட்டை நடுவில் வசிப்பது சரியல்ல! ஆகவே இக்கோட்டை வாயிலிலேயே நான் இருந்து கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் தங்கள் பாதகமலங்களின் துளியால் புனிதமாக்கப் பட்ட உடலுடையவனாகி சேவை செய்து வருவேன்" என்றது. அப்படியே ஆகட்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நேரத்திலேயே நான் தோறும் ஆந்தை அரசனின் வேலையாட்கள் அதிக உணவை இஷ்டப்படி கொடுத்து மாமிச ஆகாரத்தையும் கொடுத்து வந்தன. பின் சிலநாட்களிலேயே ஸ்திரஜீவி மயில் போல பலசாலி யானது.

அதன் பின்னர் இரத்தாட்காஷன், ஸ்திரஜீவி போஷிக்கப்படு வதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்ததாய் மந்திரிகளையும் அரசனையும் நோக்கி "ஐயோ! இம் மந்திரிகளும் தாங்களும் அறிவற்றவர்கள். என்றே நான் என்னுகிறேன். ஏனெனில்

முதலில் நான் முட்டாளானேன். பிறகு என்னைப் பிடித்தவன் (வேடன்) முட்டாளாயினன். பின்னர் மந்திரியும் அரசனும் முட்டாள்களாயினர். ஆகவே எல்லோருமே முட்டாள்களின் கூட்டமே" என்றது.

அவைகள் அஃதெவ்வாறு என்று கேட்க இரத்தாகாஷன் கூறலாயிற்று.

[ सर्वमौख्ये सुवर्णपुरीषपक्षि-व्याधकथा १४ ]

‘अस्ति कर्सिश्चित्पर्वतैकदेशे महान्वृक्षः । तत्र च सिन्धुकनामा  
कोऽपि पक्षी प्रतिवसति स्म । तस्य पुरीषे सुवर्णमुत्पद्यते । अथ  
कदाचित्सुहिश्य व्याधः कोऽपि समाययौ । स च पक्षी तदग्रत एव पुरीष-  
मुत्ससर्ज । अथ पातसमकालमेव तत्सुवर्णभूतं दृष्ट्वा व्याधो विस्यम-  
गमत्—‘अहो, मम शिशुकालादारभ्य शकुनिबन्धव्यसनिनोऽशीति-  
वर्षाणि समभूवन्, न च कदाचिदपि पक्षिपुरीषे सुवर्णं हृष्टम् ।’ इति  
विचिन्त्य तत्र वृक्षे पाशं बबन्ध । अथासावपि पक्षी मूर्खस्तत्रैव विश्वस्त-  
चित्तो यथापूर्वमुपविष्टः । तत्कालमेव पाशेन बद्धः । व्याधस्तु तं  
पाशादुन्मुच्य पञ्चरके संस्थाप्य निजावासं नीतवान् । अथ चिन्त-  
यामास—‘किमनेन सापानेन पक्षिणाहं करिष्यामि ? । यदि कदाचि-  
त्कोऽप्यमुमीदशं ज्ञात्वा राज्ञे निवेदयिष्यति, तन्नूनं प्राणसंशयो मे  
भवेत् । अतः स्वयमेव पक्षिणं राज्ञे निवेत्यामि ।’ इति विचार्य तथै-  
वानुष्ठितवान् । अथ राजापि तं पक्षिणं दृष्ट्वा विकसितनयनवदन-  
कमलः परां तुष्टिमुपागतः । प्राह चैवत्—‘हं हो रक्षापुरुषाः ! एनं  
पक्षिणं यत्वेन रक्षत । अशनपानादिकं चास्य यथेच्छं प्रयच्छत ।’  
अथ मन्त्रिणाऽभिहितम्—‘किमनेनाश्रद्धेयव्याधवचनप्रत्ययमात्रपरिगृहीते-  
नाण्डजेन ? । किं कदाचित्पक्षिपुरीषे सुवर्णं संभवति ? तन्मुच्यतां  
पञ्चरबन्धनादयं पक्षी ।’ इति मन्त्रिवचनाद्राज्ञा मोचितोऽसौ पक्षी

கதை : 14

### பொன் எச்சரிட்ட பறவையும் வேடானும்

ஒரு மலையில் ஒரு பெரிய மரம் ஓன்று இருந்தது. அதில் சந்துகள் என்னும் பறவை ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. அதனது எச்சத்திலிருந்து தங்கம் உற்பத்தியாகி வந்தது. பின் ஒரு நாள் அங்கே வேடனொருவன் வந்து சேர்ந்தான். அப்பறவையும் அவன் முன்னி வையிலேயே எச்சம் கழித்தது. அது விழும்போதே தங்கமாக மாறுவதை வேடன் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். "ஆகா! என் இளமையில் இருந்து பறவைகளை வேட்டையாடி வருகின்ற எனக்கு என்பது வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஒருபோதும் பறவையின் எச்சத்தில் தங்கத்தைக் கண்டதில்லையே!" என் என்னி அம்மரத்தில் வலையை விரித்தான். பின் அப்பறவையும் அதனை அறியாது முன்போலவே அமர்ந்தும் அக்கணமே வலையிற்சிக்கியது. வேடனும் அதை வலையில் இருந்து விடுவிட்டுக் கூண்டில் அடைந்துத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்றான். அப்பொழுது 'இது அபசகுனம் படைத்த பறவை. இதை வைத்து யான் செய்வது என்ன?' ஒருவேளை இவ்விஷயத்தையாராவது அறிந்து அரசனிடம் தெரிவிப்பாரோயாகில், அப்போது என் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படும் ஆகையால் நானே இப்பறவையைப் பற்றி அரசனிடம் தெரிவிப்பேன்" என்று என்னி அவ்வாறே செய்தான்.

பின்னர் அரசனும் அந்தப்பறவையைக் கண்டு மலர்ந்த கண்களையுடைய முகத்தினனாகி மிகக் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். "ஓ காவலர்களே! இப்பறவையினைக் கவனமாகக் காப்பாற்றுங்கள். தீனி, பானம் ஆகியவற்றை இதன் இங்டப்படி கொடுங்கள்!" என்று கூறினான். பின்னர் மந்திரி "வேடனின் நம்பமுடியாத வார்த்தைகளை நம்பிப் பெற்றுக் கொண்ட இப்பறவையினால் யாது பயன்? எப்போதாவது மலத்தினில் தங்கம் உண்டாகுமா? ஆகையால் கூட்டிலிருக்கும் இப்பறவை விடுதலை செய்யப்பட்டடும்" என்று கூறினான். மந்திரியினுடைய வார்த்தையின் காரணமாக அரசனால் விடுதலை செய்யப்பட்ட அப்பறவை

उन्नतद्वारतोरणे समुपविश्य सुवर्णमयीं विष्टां विधाय “पूर्वं तावदहं मूर्खः” इति श्लोकं पठित्वा यथासुखमाकाशमार्गेण प्रायात् । अतोऽहं ब्रवीमि—“पूर्वं तावदहं मूर्खः” इति’ ॥ अथ ते पुनरपि प्रतिकूल-दैवतया हितमपि रक्ताक्षवचनमनाहत्य भूयस्तं प्रभूतमांसादिविविधा-हारेण पौष्यामासुः । अथ रक्ताक्षः स्वर्गमाहृय रहः प्रोवाच—‘अहो, एतावदेवासद्भूपतेः कुशलं दुर्गं च । तदुपदिष्टं मया यत्कुलकमागतः सचिवोऽभिधते । तद्वयमन्यत्यर्थं तदुर्गं संप्रति समाश्रयामः । उक्तं च यतः—

अनागतं यः कुरुते स शोभते,  
स शोच्यते यो न करोत्यनागतम् ।  
वनेऽत्र संस्थस्य समागता जरा,  
बिलस्य वाणी न कदापि मे श्रुता’ ॥ २१२ ॥

ते प्रोक्तुः—‘कथमेतत् ? ।’ रक्ताक्षः कथयति—

[ अनागतशोके सिंह-जम्बूक-गुहा-कथा १५ ]

‘कस्मिंश्चिद्वनोद्देशे खरनखरो नाम सिंहः प्रतिवसति स । स कदाचिदित्थेतश्च परिश्रमन् क्षुत्खामकण्ठो न किंचिदपि सत्त्व-माससाद् । ततश्चास्तमनसमये महतीं गिरिगुहामासाद्य प्रविष्टश्चिन्त-यामास—‘नूनमेतस्यां गुहायां रात्रौ केनापि सत्त्वेनागन्तव्यम्;

---

உயரமான தோரணவாயிலில் உட்கார்ந்து தங்கமயமான எச்சத்தையிட்டுவிட்டு 'முன்னர் நான் மூடன்... என்ற பாடலைக் கூறிக் கொண்டே ககமாக ஆகாய வழியே பறந்து சென்றது. ஆகையால் நான் சொல்லுகிறேன்" முதலில் நான் மூடன்... என்று இரத்தாக்ஷன் கூறியது.

பின் அவை மீண்டும் அதிஷ்டம் எதிராக உள்ளமையால் இரத்தாக்ஷனின் வார்த்தையினை அலட்சியம் செய்து மாயிசம் முதலிய ஆகாரங்களை அதிகமாகக் கொடுத்து (ஸ்திரஜீவியை) வளர்த்து வந்தன.

பின் இரத்தாக்ஷன் தன் கூட்டத்தைக் கூப்பிட்டுத் தனிமையிற் கூறியது "ஐயோ! இதுவரைதான் எங்கள் அரசனுக்கு நன்மையும் கோட்டையும் (நிலைத்திருக்கும்). பரம்பரையாக வந்த ஒரு நன் மந்திரி கூறவேண்டியதை நான் உபதேசித்துவிட்டேன். (ஆயினும் அரசன் கேட்கின்றானில்லை) எனவே நாங்கள் எல்லாரும் வேறு மலைக்குகைக்குச் செல்வோம். அவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது.

எவ்னொருவன் ஆபத்து வருமுன்னே காரியம் செய்கின்றானோ, அவனே நன்மை பெறுவான். வருமுன் கருமம் செய்யாதவன் துக்கமடைவான். இதே காட்டில் வாழுகின்ற எனக்கு முதுமையும் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் குகைபேசியதை ஒரு போதும் நான் கேள்விப்பட்டதேயில்லை" என்று.

அவைகள் "அஃதெவ்வாறு" என்று வினவ இரத்தாக்ஷன் கூறலாயிற்று.

கதை : 15

சிங்கமும் நரியும் பேசும் குகையும்

ஒரு காட்டில் கறநகரன் என்று பெயருள்ள சிங்கம் வாழ்ந்து வந்தது. அது ஒருநாள் இங்கும் அங்கும் அலைந்து பசியினால் வாட்டமுற்றதாயுள்ள (அதற்கு) ஒரு பிராணியும் பிடிபடவேயில்லை. பின் மாலை நேரத்தில் ஒரு பெரிய மலைக்குகையையடைந்து அதற்குள் நுழைந்து 'கட்டாயம் இரவுவேளையில் இக்குகைக்குள் ஏதாவது ஒரு பிராணி வந்தே தீரும்.

तन्निभूतो भूत्वा तिष्ठामि ।' एतस्मिन्नन्तरे तत्सामी दधिपुच्छो नाम  
शृगालः समायातः । स च यावत्पश्यति, तावत्सिहपदपद्धतिर्गुहायां  
प्रविष्टा न च निष्क्रमणं गता । ततश्चाचिन्तयत्—‘अहो,  
विनष्टोऽसि । नूनमस्यामन्तर्गतेन सिहेन भाव्यम्; तर्किं करोमि ?  
कथं ज्ञास्यामि ? ।’ एवं विचिन्त्य द्वारस्थः फूल्कर्तुमारब्धः—‘अहो  
बिल, अहो बिल !’ इत्युक्त्वा तूष्णींभूय भूयोऽपि तथैव प्रत्य-  
भाषत—‘भोः ! किं न सरसि,—यन्मया त्वया सह समयः कृतोऽस्ति ?  
यन्मया बाह्यात्समागतेन त्वं वक्तव्यः, त्वया चाहमाकारणीय इति ।  
तद्यदि मां नाह्यसि ततोऽहं द्वितीयं बिलं यास्यामि ।’ अथ तच्छ्रुत्वा  
सिंहश्चिन्तितवान्—‘नूनमेषा गुहाऽस्य समागतस्य सदा समाहानं  
करोति, परमद्य मद्भयानं किञ्चिद्गूते । अथवा साध्विदमुच्यते—  
भयसंत्रस्तमनसां हस्तपादादिकाः क्रियाः ।

प्रवर्तन्ते न वाणी च वेपथुश्चाधिको भवेत् ॥ २१३ ॥  
तदहमस्याहानं करोमि येन तदनुसारेण प्रविष्टोऽयं मे भोज्यतां  
यास्यति ।’ एवं संप्रधार्य सिंहस्तस्याहानमकरोत् । अथ सिंहशब्देन  
सा गुहा प्रतिरवसंपूर्णोऽन्यानपि दूरस्थानरण्यजीवांस्त्रासयामास ।  
शृगालोऽपि पलायमान इमं श्लोकमपठत्—

‘अनागतं यः कुरुते स शोभते,  
स शोच्यते यो न करोत्यनागतम् ।

ஆகையால் இரகசியமாக நிற்பேன் என்றெண்ணியது. இவ்வளையில் தத்புச்சன் என்று பெயருள்ளதும் அக்குகையின் தலைவனுமாகிய ஒரு நரி வந்து சேர்ந்தது. அது குகையில் நுழைந்த சிங்கத்தின் காலடியினைக் கண்டுவிட்டது. ஆனால் வெளியேறிய அடிச்சுவடுகளே காணப்படவில்லை. எனவே அது யோசிக்கத் தொடங்கிறு "ஜேயா! இறந்தேன்!! நிட்சயமாக இக்குகைக்குள் சிங்கம் நுழைந்திருக்க வேண்டும். ஆகையால் என் செய்வேன்? எவ்வாறு அறிவேன்" என நினைத்து வாசலில் நின்றவாறே "குகையே! குகையே!!" என்று அழைத்து ஊழையிட ஆரம்பித்தது. பின் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு, மீண்டும் முன் போலவே கூறியது. ஒ "நானும் நீயும் செய்து கொண்டிருக்கும் உடன்படிக்கை, வெளியே சென்றுவிட்டுத் திரும்பிவந்து சேர்ந்த நான் உன்னை அழைக்க வேண்டும். நீயும் என்னோடு பேசவேண்டும் என்பது நினைவில்லையா? அப்படியிருக்க நீ என்னுடன் பேசாவிட்ட நான் வேறு குகைக்குச் சென்றுவிடுவேன்" என்றது. அதைக்கேட்ட சிங்கம் யோசித்தது. "நிச்சயமாக இக்குகை நரிவந்து சேர்ந்ததும் பேசுவது வழக்கம் போல் (தோன்றுகிறது) இருக்கிறது. ஆனால் இன்று என்னைக் கண்டு பயந்துதான்குகை ஒன்றும் பேசவில்லைப்போலும். ஏனெனில்;

பயத்தால் உள்ளம் கலங்கியவர்களுக்கு கைகால் முதலியவற் றால் செய்யப்படும் செயல்கள் நிகழ்மாட்டா. பேசக்கும் வெளிவராது நடுக்கமும் அதிகமாகும்.

ஆகவே நானே அதை வரவேற்கின்றேன். எனது அழைப்பைக் கேட்டு உள்ளே நுழையுமானால், அது எனக்கு இரையாகி விடும்" என்று நினைத்துச் சிங்கம் அதனை அழைத்தது. பின் அதனுடைய கர்ச்சனையினால் அக்குகை எதிரொலி நிறைந்ததாய் தூரத்தில் உள்ள, காட்டில் வாழும் வேறு பிராணிகளைக் கூடப் பயப்படுத்தியது. உடனே நரி பயந்தோடிக் கொண்டே இப்பாடலைப் பாடியது.

எவன் ஆபத்துவருமுன் காரியம் செய்கின்றானோ அவனே நன்மையடைவான். எவன் வருமுன்னே காரியம் செய்கின் றானோ அவன்துன்பமடையான்.

बनेऽत्र संस्थस्य समागता जरा,

बिलस्य वाणी न कदापि मे श्रुता ॥ २१४ ॥

तदेवं मत्वा युष्माभिर्मया सह गन्तव्यम्' इति । एवमभिधायात्मानु-  
यायिपरिवारानुगतो दूरदेशान्तरं रक्ताक्षो जगाम ।

अथ रक्ताक्षे गते स्थिरजीव्यतिहृष्टमना व्यचिन्तयत्—‘अहो,  
कल्याणमसाकमुपस्थितं यद्रक्ताक्षो गतः । यतः स दीर्घदर्शी । एते  
च मूढमनसः । ततो मम सुखघात्याः संजाताः । उक्तं च यतः—  
न दीर्घदर्शिनो यस्य मन्त्रिणः स्युर्महीपतेः ।

क्रमायाता ध्रुवं तस्य न चिरात्स्यात्परिक्षयः ॥ २१५ ॥  
अथवा साध्विदमुच्यते—

मन्त्रिरूपा हि रिपवः संभाव्यन्ते विचक्षणैः ।

ये सन्तं नयमुत्सृज्य सेवन्ते प्रतिलोमतः’ ॥ २१६ ॥

एवं विचिन्त्य स्तकुलाय एकैकां वनकाष्ठिकां गुहादीपनार्थं दिने  
दिने प्रक्षिपति । न च ते मूर्खां उल्कका विजानन्ति, यदेष कुलाय-  
मसद्वाहाय वृद्धि नयति । अथवा साध्विदमुच्यते—

अमित्रं कुरुते मित्रं, मित्रं द्वेष्टि हिनस्ति च ।

शुभं वेत्यशुभं, पापं भद्रं, दैवहृतो नरः ॥ २१७ ॥

இக்காட்டில் வசித்து வருகின்ற எனக்கு முதுமையும் வந்துவிட்டது. ஆனால் ஒருபோதும் குகையின் பேச்சு கேட்கப்பட்டதேயில்லை" என்றது.

இவ்வாறு நினைத்து நீங்கள் என்னோடு கூட வந்துவிட வேண்டும் என்று (இரத்தாகஷன்) சொல்லிவிட்டு தன்னைத் தொடர்ந்து வருகின்ற பரிவாரங்களோடு கூடதாரதேசத்திற்குச் சென்றது.

பின், இரத்தாகஷன் சென்றதும் ஸ்திரஜீவி மகிழ்ச்சியடைந்த மனத்தினதாய் யோசிக்கலாயிற்று "ஆஹா! இரத்தாகஷன் சென்று விட்டது. ஆகையினால் எங்களுக்கு நன்மையே வந்துவிட்டது. ஏனெனில் இரத்தாகஷன் ஒரு தீர்க்கதறிசி இவை அறிவற்றன. ஆகையினால் இவைகளை (ஆந்தைகளை) சுகமாகக் கொல்லலாம். ஏனெனில் எவ்வரசனிடம் தீர்க்கதறிசிகளான பரம்பரை மந்திரிகள் இல்லையோ அவனுக்கு விரைவில் அழிவேற்படும்.

இவ்வாறு கூறப்படுவதும் உண்மையே,

எவர்கள் நல்ல நீதியைக் கைவிட்டு அதற்கு மாறாக அரசனுக்குச் சேவை செய்கின்றார்களோ (புத்திகூறுகின்றார்களோ) அவர்கள் மந்திரி உருவெடுத்த எதிரிகளே" என்று அறிஞர்களாற் கூறப்படுவார்"

இவ்வாறு யோசித்துத் தனது கூட்டில், குகையினை எரிக்க வேண்டும் என்னும் நோக்குடன், காட்டுவிறகை ஒவ்வொன்றாகச் சேர்த்து வந்தது. அதனை அக்கெட்ட ஆந்தைகள் "இக்காகம் எங்கள் கூட்டை எரிப்பதற்காகவே (விறகின் தொகையை) வளர்த்து வருகின்றது. என்பதை அறியவேயில்லை. ஏனெனில்,

அதிஷ்டமற்ற மனிதனே எதிரியை நன்பனாக்கிக் கொள்வான். நன்மையைத் துவேவெஷித்துத் துன்புறுத்துவான். நன்மையைத் தீமையாகவும், தீமையை நன்மையாகவும் என்னுவான்.

अथ कुलायव्याजेन दुर्गद्वारे कृते काष्ठनिचये संजाते सूर्योदयेऽन्धतां  
प्रासेषूलकेषु सत्सु स्थिरजीवी शीघ्रं गत्वा मेघवर्णमाह—‘सामिन् !  
दाहसाध्या कृता रिपुगुहा; तत्सपरिवारः समेत्यैकैकां वनकाष्ठिकां  
ज्वलन्तीं गृहीत्वा गुहाद्वारेऽस्त्वलाये प्रक्षिप, येन सर्वे शत्रवः  
कुम्भीणाकनरकप्रायेण दुःखेन प्रियन्ते ।’ तच्छुत्वा प्रहष्टे मेघवर्ण  
आह—‘तात ! कथयात्मवृत्तान्तम् । चिरादद्य हष्टोऽसि ।’ स आह—  
‘वत्स ! नायं कथनस्य कालः; यतः कदाचित्स्य रिपोः कश्चि-  
त्याणिधिमेहागमनं निवेदयिष्यति, तज्ज्ञानादन्धोऽन्यत्रापसरणं करि-  
ष्यति, तत्त्वर्थताम् । उक्तं च,—

शीघ्रकल्पेषु कार्येषु विलम्बयति यो नरः ।

तत्काल्यं देवतास्तस्य कोपाद्विघ्नन्यसंशयम् ॥ २१८ ॥

तथा च,—

यस्य यस्य हि कार्यस्य फलितस्य विशेषतः ।

शिप्रमक्रियमाणस्य कालः पिवति तद्रसम् ॥ २१९ ॥

तद्गुहायामायातस्य ते हतशत्रोः सर्वं सविस्तरं निर्व्यकुलतया कथयि-  
ष्यामि ।’ अथासौ तद्वचनमाकर्ण्य सपरिजन एकैकां ज्वलन्तीं वनकाष्ठिकां  
चक्षवध्रेण गृहीत्वा तद्गुहाद्वारं प्राप्य स्थिरजीविकुलाये प्राक्षिपत् । ततः सर्वे

பின் 'கடு' என்ற போர்வையிற் கோட்டை வாயிலிலேயே விறகுக் கட்டைகள் குவியலாகச் சேர்ந்ததும், ஒரு நாள் விடியற் காலையிற் குரியன் உதிக்கும் போது ஆந்தைகள் கண்தெரியாதநிலை எய்தியிருக்கும் வேளை, ஸ்திரஜீவி விரைந்து சென்று மேகவர்ணனிடம் (காக்கையரசிடம்) 'அரசே! எதிரிகளின் குகை எரிக்கத்தக்கதாகத் தயாரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆகையாற் பரிவாரங்களுடன் வந்து ஒவ்வொரு காட்டு விறகையும் பற்றவேத்து எடுத்துக் குகைவாயிலிலுள்ள எனது கூட்டில் எறிவீராக! அதனால் எல்லா எதிரிகளும் கொதிக்கின்ற எண்ணெயில் வீழ்ந்துமழும் நரகவேதனைக் கொப்பான துக்கநிலையடைந்து இறந்து விடுவார்" என்று கூறியது. அதைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியற்ற காக்கை அரசு "தந்தையே! தங்கள் விருந்தாந்தத்தைக் கூறுங்கள்! பல நாட்களின் பின் இன்று காணப்பட்டிருக்கின்றீர்கள்!" என்றது. ஸ்திரஜீவியும் 'குழந்தாய்! பேசுவதற்கு இது நேரமல்ல. ஏனெனில் ஒருவேளைநான் இங்கு வந்தமை பற்றி எதிரியின் ஒற்றன் அரசனிடம் தெரிவித்துவிடலாம். அதை அக் 'குருடன்' எதிரி அறிந்தால்வேறு எங்காவது ஒடிவிடும். ஆகையினால் விரைவாயாக! ஏனெனில்

எந்தமனிதன் விரைந்து செயலாற்றக் கூடிய வேலைகளிற் தாமதஞ் செய்கின்றானோ, அவனது காரியத்தைக் கோபமுற்ற தேவதைகள் தடை செய்துவிடுவார். ஜயமில்லை. ஏனெனிற கைகடும் நிலையிலுள்ள காரியத்தை விரைந்து முடிக்காவிடில் அக்காரியத்தின் சுவையைக் காலங் குடித்துவிடும் (பலன் கிட்டாதென்பதாம்)

ஆகையால், எதிரிகளனவரையுங் கொன்றுவிட்டு எங்கள் கோட்டையை அடைந்ததும் உம்மிடம் எல்லாவற்றையும் விரிவாகக் கவலையின்றிக் கூறுவேன்' என்றது.

பின்னர் மேகவர்ணன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரிவாரங்களுடன் கூட எரிகின்ற காட்டுவிறகு ஒவ்வொன்றையும் அலகிற் பிடித்துக் கொண்டு அக்குகைவாயிலை அடைந்து ஸ்திரஜீவியின் கூட்டின் மீது எறிந்தது.

ते दिवान्धा रक्ताक्षवाक्यानि सरन्तो द्वारस्यावृत्तवादनिः सरन्तो गुहामध्ये  
कुम्भीपकन्यायमापना मृताश्च । एवं शत्रून्निःशेषतां नीत्वा भूयोऽपि मेघ-  
वर्णस्तदेव न्यग्रोधपादपदुर्गं जगाम । ततः सिंहासनस्थो भूत्वा समामध्ये  
प्रमुदितमनाः स्थिरजीविनमपृच्छत्—‘तात ! कथं त्वया शत्रुमध्ये गते  
नैतावत्काले नीतः ? तदत्र कौतुकमस्माकं वर्तते, तत्कथ्यताम् । यतः—

घरमग्नौ प्रदीपे तु प्रपातः पुण्यकर्मणाम् ।

न चारिजनसंसर्गो मुहूर्तमपि सेवितः’ ॥ २२० ॥

तदाकर्ण्य स्थिरजीव्याह—‘भद्र ! आगामिफलवाङ्छया कष्टमपि  
सेवको न जानाति । उक्तं च यतः—

उपनतभयैर्यो यो मार्गो हितार्थकरो भवेत्

स स निपुणया बुद्धा सेव्यो महान्कृपणोऽपि वा ।

करिकरनिभौ ज्याधाताङ्गौ महार्थविशारदौ

रचितवलयैः खीवद्वद्धौ करौ हि किरीटिना ॥ २२१ ॥

शकेनापि सदा जनेन विदुषा कालान्तरापेक्षिणा

वस्तव्यं खलु वाक्यवज्रविषमे शुद्रेऽपि पापे जने ।

दर्ढीव्यग्रकरेण धूममलिनेनायासयुक्तन च

भीमेनातिवलेन मत्स्यभवने किं नोषितं सूदवत् ? ॥ २२२ ॥

பின்னர் பகற் குருடுகளான ஆந்தைகள் எல்லாம் இரத்தாக்ஷனின் வார்த்தைகளை நினைந்து கோட்டை வாயில் மூடப்பட்டமையால் வெளியேற்றமுடியாதனவாய்க் குகைக்குள்ளேயே கொதிக்கும் எண்ணையுள் வீழ்ந்த நிலையைய்தி இறந்தன. இவ்வாறு மீதியின்றி எதிரிகளை அழித்துவிட்டு மேகவர்ணன் தனது ஆலமரக் கோட்டைக்கு மீண்டும் சென்றது.

பின்னர் சிம்மாசனத்திலமர்ந்து பரவசமடைந்த உள்ளத்தோடு சபைநடுவில், ஸ்திரஜீவியை நோக்கிக் கேட்டது "ஐயா! எதிரியின் மத்தியிற் சென்ற தங்களால் இவ்வளவு காலம் எவ்வாறு கழிக்கப்பட்டது? அதைக் கேட்க ஆவலாக இருக்கிறோம் சுறுங்கள். ஏனெனில்;

புண்ணியவான்கள் எதிரிகளுடன் கூடிவாழ்தலைவிட எரிகின்ற நெருப்பில் வீழ்தலே சிறந்ததென்பதை அறிவர்.

இதைக்கேட்ட ஸ்திரஜீவி கூறத்தொடங்கியது : "நல்லவனே! வரப்போகின்ற பயனின் ஆசையாற் சேவகன் கஷ்டத்தைக் கூடப்பொருட்படுத்தமாட்டான். ஏனெனில்

பெரியோனாயினும் ஏழையாயினும் பயமடைந்தவர்களுக்கு எவ்வெவ்வழிகள் நன்மை பயப்பதாயாகுமோ, அவ்வெவ்வழி களே நுட்பமான அறிவினாற் பின்பற்றத்தக்கன. யானையின் துதிக்கை போன்றவைகளும், வில் நாணினால் (காய்த்து) அடையாளமிடப்பட்டவைகளும், தேர்ச்சி பெற்றவைகளுமான, அர்ச்சனனது கைகள் கூடப் பெண்கள் போல வளையல் களை அணிந்தன அல்லவா? (அச்சனன் "பிருஹந்நளை" என்ற பெண்ணாக மாறுவேடம் பூண்டு விராடநகரில் வாழ்ந்த காலத்திலே கைகளில் வளையல்கள் அணிந்திருந்த கதையாவருமறிந்ததே)

பலமூன்றாவணாயினும், காலத்தை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு அறிஞன். எப்போதும், கொடுக்கொற்காரனும், கீழானவனும், பாவியுமான மனிதனிடத்திலும், வசித்தல் வேண்டும். "மச்ச" தேசத்தரசனான விராடனது மாளிகையில், அதிக பலம் வாய்ந்த வீமன்கூட, அகப்பையைக் கையிலேந்தியவனாய்க் கவலையோடுகூடச் சமையற் காரன் போல் வசிக்கவில்லையா?

यद्वा तद्वा विषमपतितं साधु वा गर्हितं वा  
 कालापेक्षी हृदयनिहितं बुद्धिमान्कर्म कुर्यात् ।  
 किं गण्डीवस्फुरदुरुधनास्फालनकूरपाणि-  
 नासीलीलानटनविलसन्मेखली सव्यसाची? ॥२२३॥  
 सिद्धिं प्रार्थयता जनेन विदुषा तेजो निगृह्य स्वं  
 सत्त्वोत्साहवतापि दैवविधिषु स्यैर्यं प्रकार्यं क्रमात् ।  
 देवेन्द्रद्रविणेश्वरान्तकसमैरप्यन्वितो भ्रातुभिः  
 किं क्षिष्टः सुचिरं त्रिदण्डमवहच्छीमान्न धर्मात्मजः? ॥२२४॥  
 रूपाभिजनसंपन्नौ कुन्तीपुत्रौ बलान्वितौ ।  
 गोकर्मरक्षाद्यापारे विराटप्रेष्यतां गतौ ॥२२५॥  
 रूपेणाप्रतिमेन यौवनगुणैः श्रेष्ठे कुले जन्मना  
 कान्त्या श्रीरिव यात्र सापि विदशा कालक्रमादागता ।  
 सैरन्ध्रीति सगर्वितं युवतिभिः साक्षेपमाङ्गसया  
 द्रौपद्या ननु मत्स्यराजभवते घृष्णं न किं चन्दनम्? ॥२२६॥

मेघवर्ण आह—‘तात! असिधाराव्रतमिदं मन्ये यदरिणा सह  
 संवासः।’ सोऽब्रवीत्—‘देव! एवमेतत्। परं न ताद्बूर्खसमागमः  
 क्वापि मया दृष्टः। न च महाप्रज्ञमनेकशास्त्रेष्वप्रतिमबुद्धि रक्ताक्षं  
 विना धीमान्। यन्कारणं तेन मदीयं यथास्थितं चित्तं ज्ञातम्।  
 ये पुनरन्ये मन्त्रिणस्ते महामूर्खा मन्त्रिमात्रव्यपदेशोपजीविनोऽतत्त्व-  
 कुशलाः, यैरिदमपि न ज्ञातम्। यत्,—

அறிஞர்கள் காலத்தை எதிர்நோக்கியவனாய், நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும், தான் செய்யவேண்டிய காரியமெதுவாயினும், மனத்தையடக்கிச் செயலாற்றவேண்டும். காண்மூலபுத்தை நானேற்றி மீட்டுவதாற்காய்த்துப் போன கைகளையுடைய அரச்சனன் ஒட்டியாணமணிந்து நடனமாடியுள்ளதைக் கேட்டதில்லையா?

காரிய சித்தியை வேண்டுகின்ற மனிதன் உற்சாகமும், பலமுழுள்ளவனாயினும் அறிஞராயினும், தனது திறமையை அடக்கி நல்ல காலத்தை எதிர்நோக்கியவாறு இருந்து வரல் வேண்டும். இந்திரன், நிதிக்கிழவனான குபேரன், யமன் ஆகியோருக்கொப்பான சகோதரரோடு கூடிய ஸ்ரீ தருமபுத்திரரும், நீண்டகாலம் கஷ்டமடைந்தவராய் யாத்திரீகன் போல், கையினில் தடியை (கையினில் வைத்திருக்கும் திரிதண்டம்) ஏந்தியவாறு கஷ்டப்படவில்லையா? (விராடநகரில் - "கங்கபட்டா" என்ற பெயருடன்தருமர் வாழ்ந்தது பிரசித்தமானதே).

அழகும், வலிமையுமின்வரும், குந்தியின் புதல்வருமான நகுவு, சகாதேவர்கள், விராடமன்னரிடம் மாடுகளை என்னிக்காக்கும் வேலைக்காரர் நிலையைப் பெற்று இருக்கவில்லையா? ஒப்புவமையற்ற அழகும், வாலிப்பும், நற்குடிப்பிறப்பும், உடையவரும், ஓளியில் இலக்குமி போன்றவருமான அத்தகைய திரெளபதியும், காலவசத்தினால் தாழ்ந்த நிலையினைப் பெறவில்லையா? அத்திரெளபதியும், மச்சராசனான விராடனின் மாளிகையிலுள்ள பெண்களால், "சைரந்தி" என்று அதட்டலோடும், கர்வத்தோடும் ஆணையிடப்பட்டவளாய்ச் சந்தனம் அரைக்கவில்லையா? என்று ஸ்திரஜீவி கூறிற்று.

மேகவர்ணனும் "ஐயா! எதிரிகளோடு கூட வசித்தல் கத்தி மீது நடத்தல் போன்ற விரதத்திற்குச் சமம் என்றே எண்ணுகிறேன்" என்றார். அப்போது ஸ்திரஜீவி, "அரசே! அஃது அவ்வாறே! ஆனால் அத்தகைய முட்டாள்களின் கூட்டம் ஓரிடத்திலுமே என்னாற் காணப்பட்டதில்லை. அங்கே பேரறிவும், பலசாஸ்திரங்களில், ஒப்பற்ற புலமையுமின்தான் ரத்தாகஷனைத் தவிர (வேறு) அறிஞரே (அங்கு) கிடையாது. ஏனெனில், அதனால் மட்டுமே எனது உண்மையான எண்ணம் அறியப்பட்டது. (எனது நோக்கத்தையறிந்தது அது ஒன்றேயாம்). மற்றைய மந்திரிகள் எல்லோரும் மந்திரியென்ற பெயரைத் தாங்கி வாழ்பவர்களே! உண்மையினையுணராதவர்கள். மகாழுடர்கள். அம்மந்திரிகளால் இதுகூட அறியமுடியவில்லையே?" ஏனெனில்;

अरितोऽभ्यागतो भृत्यो दुष्टस्तसङ्गतत्परः ।  
 अपसर्पसर्थसंत्वान्नित्योद्देशी च दूषितः ॥ २२७ ॥  
 आसने शयने याने पानभोजनवस्तुषु ।  
 दृष्टादृष्टप्रमत्तेषु प्रहरन्त्यरयोऽरिषु ॥ २२८ ॥  
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन त्रिवर्गनिलयं बुधः ।  
 आत्मानमाहतो रक्षेत् प्रमादाद्विविनश्यति ॥ २२९ ॥

साधु चेदमुच्यते—

संतापयन्ति कमपश्यभुजं न रोगा ?  
 दुर्मन्त्रिणं कमुपयन्ति न नीतिदोषाः ? ।  
 कं श्रीन दर्पयति ?, कं न निहन्ति मृत्युः ?,  
 कं स्त्रीकृता न विषयाः परिपीडयन्ति ? ॥ २३० ॥  
 लुब्धस्य नश्यति यशः, पिशुनस्य मैत्री,  
 नष्टक्रियस्य कुलमर्थपरस्य धर्मः ।  
 विद्यावलं व्यसनिनः, कृपणस्य सौख्यं,  
 राज्यं प्रमत्तसञ्चिवस्य नराधिपस्य ॥ २३१ ॥  
 तद्राजन् ! असिधाराव्रतं मयाचरितमरिसंसर्गात् इति यद्वतोक्तस  
 तन्मया साक्षादेवानुभूतम् । उक्तं च,—  
 अपमानं पुरस्कृत्य, मानं कृत्वा तु पृष्ठतः ।  
 स्वार्थमभ्युद्धरेत्प्राणः, स्वार्थध्रुवाः हि मूर्खता ॥ २३२ ॥  
 स्कन्धेनापि वहेच्छतुं कालमासाद्य बुद्धिमान् ।  
 महता कृष्णसर्पेण मण्डुका बहवो हताः ? ॥ २३३ ॥

எதிரியிடமிருந்து வருகின்ற வேலைக்காரர் கெட்டவன் அவனது (எதிரியின்) தொடர்பிலீடுபட்டவன். ஒற்றனுக்குச் சமமானவன். ஆகையால் அவன் வெறுக்கத்தக்கவனேயாம். எதிரிகள் இருக்கை, சயனம், பிரயாணம், குடித்தல், உண்ணல் ஆகியவற்றின் மூலமாகவும், காணாமல் ஏமாந்திருக்கும் போதும் எதிரிகளைத் தாக்குவர். ஆகையினால், அறிஞன், தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றின் உறைவிடமான தன்னை எல்லாவித முயற்சிகளாலும் காப்பாற்ற வேண்டும். அவதான மின்மையால் அழிவெற்படும்.

பத்தியமின்றிச் சாப்பிடுகின்ற எவனைத்தான் வியாதிகள் துன்புறுத்தவில்லை? எத்தக்கெட்ட மந்திரியைத்தான் நீதிதோ ஷங்கள் அடையவில்லை? செல்வம் எவனைத்தான் செருக் குறவைக்கவில்லை? யமன் யாரைத்தான் கொல்லவில்லை. ஸ்திரீகளின் இனபங்கள் எவனைத்தான் துன்புறுத்தவில்லை? பேராசைக்காரனுக்குப் புகழ் அழியும். கோள் சொல்பவனுக்கு நட்பும், செயலழிந்தவனுக்குக் குலம், செல்வத்தையே நோக்குபவனுக்குத் தருமம், பற்றுமிகுந்தவனுக்குக் கல்வி, உலோபிக்குச்சுகம் கெட்ட மந்திரியையுடைய அரசனுக்கு இராச்சியம் என்பனமுறையே அழிவறும்.

அரசே! எதிரி தொடர்பால் கத்திமுணையிற்றவும் செய்ததாகக் கூறினீர்கள்! அது உண்மையில் என்னால் அனுபவிக்கப்பட்டதே!

அறிஞன் அவமானத்தை முன்னிட்டு, மானத்தைப் பின் வைத்துத்தன் காரியத்தைச் சாதிப்பான். தன் செயலைவிடுதலன்றோ மட்டமை. அறிஞன் காலம் கிடைத்தால் எதிரியைத் தோழிலும் சமப்பான். பெரிய கருநாகத்தால், பலதவனாகள் கொல்லப்பட்டன" என்றது.

मेघवर्ण आह—‘कथमेतत् ?’ शिरजीवी कथयति—

[ समयानुसारिवर्तने मण्डूक-कृष्णसर्प-कथा १५ ]

‘अस्ति वरुणाद्रिसभीप एकसिन्प्रदेशो परिणतवंया मन्दविषो नाम  
कृष्णसर्पः । स एवं चित्ते संचिन्तितवान्—‘कथं नाम मया सुखो-  
पायवृत्त्या वर्तितव्यम् ?’ इति । ततो बहुमण्डूकं हृदमुपगम्य धृतिपरीत-  
मिवात्मानं दर्शितवान् । अथ तथा स्थिते तसिनुदकप्रान्तगतेनैकेन  
मण्डूकेन पृष्ठः—‘माम ! किमद्य यथापूर्वमाहारार्थं न विहरसि ?’ ।  
सोऽब्रवीत्—‘भद्र ! कुतो मे मन्दभाग्यस्याहाराभिलाषः ? । यत्कारण-  
मद्य रात्रौ प्रदोष एव मयाऽहारार्थं विहरमाणेन दृष्ट एको मण्डूकः,  
तद्वर्णार्थं मया क्रमः सज्जितः । सोऽपि मां दृष्ट्वा मृत्युभयेन स्वाध्याय-  
प्रसक्तानां ब्राह्मणानामन्तरमपक्रान्तो न विभावितो मया कापि गतः ।  
तत्सदृशमोहितचित्तेन मया कस्यचिद्ब्राह्मणस्य सूनोर्ददत्तजलान्तः-  
स्थोऽङ्गुष्ठो दृष्टः । ततोऽसौ सपदि पञ्चत्वमुपागतः । अथ तस्य पित्रा  
दुःस्थितेनाहं शस्तः; यथा—“दुरात्मन् ! त्वया निरपराधो मत्सुतो  
दृष्टः, तदनेन दोषेण त्वं मण्डूकानां वाहनं भविष्यसि; तत्प्रसाद-  
लब्धजीविकया च वर्तिष्यसे” इति । ततोऽहं युष्माकं वाहनार्थमागतो-

மேகவர்ணன் "இது எவ்வாறு எவ்வாறு" என்று வினவ ஸ்திரஜீவி கூறத்தொடங்கிற்று.

கதை : 16

தவணையும் கருநாகமும்

வருணமலையின் பக்கத்திலுள்ள ஓரிடத்தில் மந்தவிஷங் என்று பெயருள்ள வயதான கருநாகமொன்றிருந்தது. அது மனத்தில் "நான் சுகமாக வாழ்க்கை எவ்வாறு நடத்தலாம்?" என்று நினைத்தது. பிறகு, தவளைகள் நிறைந்த ஒரு குளத்திற்குச் சென்று வாழ்வில் வெறுப்புற்றது போல் நடித்துக்கொண்டு நின்றது. அது அவ்வாறு நின்று கொண்டிருக்கும்போது கரையிலிருந்த ஒரு தவளையினால் "மாமா! ஏன் இன்று முன்போல் உணவு தேடாமலிருக்கின்றீர்?" என வினவப்பட்டது. அதுவும் "நல்லவனே! அதிர்ஷ்டக் குறைவுள்ள எனக்கு உணவில் ஆசையேது? ஏனெனில் இன்றிரவு, மாலை வேளையில் உணவுக்காகச் சுற்றித்திரிந்த நான் ஒரு தவளையைக் கண்டு அதைப்பிடிக்க ஆயத்தமானேன். அதுவும் என்னைக்கண்டு மரண பயத்தினால் வேதமோதுவதிலீடுபட்டுள்ள பிராமணர்களின் நடுவே புகுந்தது. மேலும் எங்கு போயிற்றென்பதும் என்னால் அவதானிக்கப்படவில்லை. பின்பு அதே போன்ற உருவ ஒற்றுமையினால் மயங்கிய மனத்தினான் நான் ஒரு பிராமணச் சிறுவனது குளத்து நீருக்குளிருந்த கட்டை விரலைக் கடித்துவிட்டேன். (கட்டை விரலைத் தவளையென மயங்கிக் கடித்தேன் என்பதாம்). உடனே அவனிறந்துவிட்டான். பின் துக்கம் கொண்ட அச்சிறுவனது தந்தையினால் நான் "கெட்டவனே! ஒரு குற்றமுழற்ற என் மகன் உன்னாற் கடிக்கப்பட்டுவிட்டான். அக்குற்றங் காரணமாக நீதவளைகளின் வாகனமாக ஆவாய். அவைகளின் அருளாற் கிடைக்கும் உணவை உட்கொண்டு இருப்பாயாக" என்று சமிக்கப்பட்டேன். எனவே உங்களைச் சமப்பதற்காக இங்கு வந்திருக்கின்றேன்" என்று கூறிற்று.

इसि । तेन च सर्वमण्डूकानामिदमावेदितम् । ततस्तैः प्रहृष्टमनोभिः  
सर्वैरेव गत्वा जलपादनाम्नो दर्दुराजस्य विज्ञप्तम् । अथासावपि  
मन्त्रिपरिवृत्तोऽत्यङ्गुतमिदमिति मन्यमानः संस्क्रमं हृदादुत्तीर्य मन्द-  
विषस्य फणिनः फणाप्रदेशमधिरूढः । शेषा अपि यथाज्येष्ठं तत्पृष्ठो-  
परि समारुद्धुः । किं बहुना, यदुपरि स्थानमप्रासवन्तस्त्वानुपदं  
धावन्ति । मन्दविषोऽपि तेषां तुष्टर्थमनेकप्रकारानगतिविशेषान-  
दर्शयत् । अथ जलपादो लब्धतदङ्गसंस्पर्शसुखस्तमाह—

‘न तथा करिणा यानं तुरगेण रथेन वा ।

नरयानेन नावा वा यथा मन्दविषेण मे’ ॥ २३४ ॥

अथान्येद्युर्मन्दविषश्छद्गना मन्दं मन्दं विसर्पति । तच्च दृष्ट्वा जलपादो  
ऽब्रवीत्—‘भद्र मन्दविष ! यथापूर्वं किमद्य साधु नोद्यते ?’ मन्द-  
विषोऽब्रवीत्—‘देव ! अद्याहारवैकल्यान्न मे वोदुं शक्तिरस्ति ।’  
अथासावब्रवीत्—‘भद्र ! भक्षय क्षुद्रमण्डूकान् ।’ तच्छ्रुत्वा प्रहर्षित-  
सर्वेगान्नो मन्दविषः संस्क्रमब्रवीत्—‘ममायमेव विप्रशापोऽस्ति,  
तच्चवानेनानुज्ञावचनेन प्रीतोऽसि ।’ ततोऽसौ नैरन्तर्येण मण्डूकान्भक्षय-  
न्कतिपैरेवाहोभिर्वलवान्संवृत्तः । प्रहृष्टश्चान्तर्लीनमवहस्येदमब्रवीत्—

‘मण्डूका विविधा हेते छलपूर्वोपसाधिताः ।

कियन्तं कालमक्षीणा भवेयुः खादिता मम ?’ ॥ २३५ ॥

உடனே அத்தவளையினால் இச்செய்தி (அக்குளத்தில் வாழும்) எல்லாத் தவளைகளிடமும் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியற்ற எல்லாத் தவளைகளும் ஜலபாதன் என்ற தவளை அரசனிடம் இதனைக் கூறின. பின் அதுவும் மந்திரிகள் குழு "இது ஆச்சரியமாக உள்ளதே! என்றென்னி பரபரப்புடன் குளத்தில் இருந்து வெளியேறி மந்தவிஷனுடைய படத்தின் மீது ஏறியது. மற்றைய தவளைகளும் வயது முறைப்படி வரிசையாக அதன் முதுகின் மீதமாற்றன. அதிகம் கூறுவானேன்! அதன்மேல் ஏற இடம் கிடைக்கப்பெறாத தவளைகள் அதைத் தொடர்ந்து சென்றன. மந்தவிஷனும் அவைகளை மகிழ்ச்சியூட்டுதற்காகப் பலவிதமான நடைவிஶேஷங்களைச் (செய்து) காட்டியது.

பின் ஜலபாதன் பாம்பின் உடல் (தொடப்)பட்டமையால் ஏற்பட்ட ஆனந்தத்தோடு கருநாகத்தை நோக்கிக் கூறிற்று

"மந்த விஷணால் பிரயாணம் எவ்வாறு இன்பமுட்டுகின்றதோ அவ்வாறு யானையினாலும் ஏற்படாது. குதிரையினாலும் இரதத்தினாலும், மனித வாகனத்தினாலும் படகினாலும் பெறமுடியாது" என்றது.

பின் மறுநாள் மந்தவிஷன் பொய்யாக மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தது. அதைக்கண்ட ஜலபாதன் "நன்பனே! மந்தவிஷா முன்போல் நீ இன்று ஏன் சுமக்கவில்லை?" என்று வினவியது. பந்தவிஷன் "இன்று உனவு இல்லாமையால் சுமந்து செல்லச் சுக்தியில் வால்" என்றது. பின் அது (ஜலபாதன்) 'நன்பா!' சிறிய தவளைகளைச் சாப்பிடு" என்றது. அதைக் கேட்டு மயிர்க்கூச்சலெய்தி மந்தவிஷன் பரபரப்போடு 'பிராமணின் சாபமும் இப்படித்தான் உள்ளது. ஆகையால் தங்களுடைய இந்தக் கட்டளையினால் மகிழ்ச்சியற்றவனாகின்றேன்" என்றது.

பின் நிரந்தரமாகவே தவளைகளை உண்டு வந்த அது சில நாட்களிலேயே கொள்கூடியது. சந்தோஷத்துடன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டே இவ்வாறு கூறியது

"கபடத்தை முன்னிட்ட உபாயத்தினால் இந்த விதம் விதமான தவளைகள் எல்லாம் வசப்படுத்தப்பட்டன. உண்ணப்படுகின்ற இத்தவளைகள் எத்தனை காலத்திற்குத்தான் குறைவடையாமல் இருக்கும்" என்றது.

जलपादोऽपि मन्दविषेण कृतकवचनव्यामोहितचित्तः किमपि नाव-  
बुध्यते । अत्रान्तरेऽन्यो महाकायः कृष्णसंपत्सुदेशं समायातः ।  
तं च मण्डूकैवाह्निमानं दृष्ट्वा विसयमगमत् । आह च—‘वयस्य !  
यदसाकमशनं तैः कथं ब्राह्मसे ? विरुद्धमेतत् ।’ मन्दविषोऽब्रवीत्—  
‘सर्वमेतद्विजानामि यथा ब्राह्मोऽस्मि दर्दुरैः ।  
किञ्चित्कालं प्रतीक्षेऽहं घृतान्धो ब्राह्मणो यथा’ ॥ २३६ ॥

सोऽब्रवीत्—‘कथमेतत् ?’ मन्दविषः कथयति—

[ कालप्रतीक्षायां घृतान्धब्राह्मणकथा १६ ]

‘अस्ति कर्सिंश्चिदधिष्ठाने यज्ञदत्तो नाम ब्राह्मणः । तस्य भार्या  
पुंश्चल्यन्यासक्तमना अजस्रं विटाय सखण्डघृतान्घृतपूरान् कृत्वा भर्तुश्चौ-  
रिक्या प्रयच्छति । अथ कदाचिद्गर्ता दृष्ट्वाऽब्रवीत्—‘भद्रे ! किमेत-  
त्परिदृश्यते ? । कुत्र वाऽजस्रं नयसीदम् ? । कथय सत्यम् ।’ सा चोत्पन्न-  
प्रतिभा कृतकवचनैर्मर्तारमब्रवीत्—‘अस्त्वय नातिदूरे भगवत्या देव्या  
आयतनम्; तत्राहमुपेषिता सती बर्लि भक्ष्यविशेषांश्चापूर्वान्नयामि ।’  
अथ तस्य पश्यतो गृहीत्वा तत्सकलं देव्यायतनाभिमुखी प्रतस्थे ।  
यत्कारणं देव्या निवेदितेनानेन मदीयो भर्तैवं मंस्यते—“यन्मम ब्राह्मणी  
भगवत्स्याः कृते भक्ष्यविशेषान्नित्यमेव नयति” इति । अथ देव्यायतने  
गत्वा स्त्रानार्थं नद्यामवतीर्य यावत्स्त्रानक्रियां करोति, तावद्गर्ता ऽपि

ஜூலைபாதனும் மந்தவிஷநு வஞ்சகப் பேச்சில் மயங்கி ஒன்றையும் அறியவேயில்லை. இச்சமயத்தில் வேறு ஒரு பெரிய உருவமுள்ள கருநாகம் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. தவளைகளைச் சுமந்து செல்லும் பாம்பைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றது. மேலும் "நன்ப! எவை எங்கள் உணவோ அவைகளைச் சுமப்பதேன் இச்செயல் விரோதமாக உள்ளதே" என்று மந்தவிஷலும்.

"தவளைகளால் வாகனமாக்கப்பட்டு விட்டேன் என்ற இவையெல்லாவற்றையும் அறிவேன். நெய்யினாற் குருடான் பிராமணர் போல் நானும் காலத்தையே எதிர்பார்க்கின்றேன்" என்று கூறிற்று. அது எப்படி என்று வினவ மந்தவிஷன் கூறலாயிற்று.

கதை : 17

#### நெய்யினார் குருடனாப் நடித்த வேதியன்

ஒரு ஊரில் யக்ஞத்தன் என்று ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவனது நடைதவறிய மனைவி வேறோருவன் மீது அங்புபாராட்டு பவளாய் (அவனுக்குப்) பல்வித தீன்பண்டங்களைச் செய்து கொடுத்து வந்தாள். ஒரு நாள் கணவன் அதைக்கண்டு "பெண்ணே! இங்கு காணப்படுவது என்ன? அடிக்கடி இவற்றை எங்கு கொண்டு போகின்றாய்? உண்மையை விளம்பு" என்றான். சமயோசித புத்தியுள்ள அவனும் கணவனைநோக்கி, ஏமாற்றுமுகமாக, "இங்கே சமீபத்தில் தேவியின் ஆலயம் ஒன்றுள்ளது. அங்கே நான் பட்டினிகிடந்து, புதுமையான தீன்பண்டங்களையும் பலியாகக் கொண்டு போகின்றேன்" என்றாள். பின் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவை எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்மன் கோவில் நோக்கிப் புறப்பட்டாள். ஏனெனில், அம்மனுக்கு நிவேதனம் செய்தால், தனது கணவன் "அம்மனுக்காகவே மனைவி நாள்தோறும் பட்சணக்கள் கொண்டு போகின்றாள் என்று நினைக்கவேண்டும்" என்பதற்காகவே அவ்வாறு செய்தாள்.

பின் கோவிலையடைந்து, குளிப்பதற்காகக் குளத்தினில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருக்கும் வேளையில், அவனது கணவன்

मार्गान्तरेणागत्य देव्याः पृष्ठोऽदश्योऽवतस्ये । अथ सा ब्राह्मणी  
 स्नात्वा देव्यायतनमागत्य स्नानानुलेपनमाल्यधूपबलिकियादिकं कृत्वा  
 देवी प्रणम्य व्यजिज्ञपत्—‘भगवति ! केन प्रकारेण मम भर्ताऽन्धो  
 भविष्यति ?’ तच्छ्रुत्वा स्वरभेदेन देवीपृष्ठस्थितो ब्राह्मणो जगाद—  
 ‘यदि त्वमजसे वृत्तपूरादिभक्षयं तस्मै भर्ते प्रयच्छसि, ततः शीघ्रमन्धो  
 भविष्यति ।’ सा तु बन्धकी कृतकवचनवच्चितमानसा तस्मै ब्राह्मणाय  
 तदेव नित्यं प्रददौ । अथान्येतुर्ब्राह्मणोनभिहितम्—‘भद्रे ! नाहं  
 सुतरां पश्यामि ।’ तच्छ्रुत्वा चिन्तितमनया—‘देव्याः प्रसादोऽयं  
 प्राप्तः’ इति । अथ तस्यां हृदयवलभो विटस्तत्सकाशं ‘अन्धीमूतोऽयं  
 ब्राह्मणः किं मम करिष्यति ?’ इति निःशङ्कः प्रतिदिनमन्धेति । अथान्ये-  
 द्युसं प्रविशन्तमभ्याशगतं दृष्ट्वा केशैर्गृहीत्वा लगुडपार्णिप्रभृतिप्रहौरे-  
 स्तावदताडयत्, यावदसौ पञ्चत्वमाप । तामपि दुष्टपत्रीं भिन्नासिकां  
 कृत्वा विसर्ज । अतोऽहं ब्रवीमि—“सर्वमेतदिजानामि” इति ।  
 अथ मन्दविषोऽन्तर्लीनमवहस्य पुनरपि मण्डूका विविधास्वादा इति  
 तमेवमन्वीत् । अथ जलपादस्तच्छ्रुत्वा सुतरां व्यग्रहृदयः ‘किमनेनाभि-  
 हितम् ?’ इति सम्यङ्गावगम्य तमपुच्छत्—‘भद्र ! किं त्वयामिहितमिदं  
 विरुद्धं वचः ?’ अथासावाकारप्रच्छादनार्थं ‘न किंचित्’ इत्यब्रवीत् । तथैव  
 कृतकवचनव्यामोहितचित्तो जलपादस्तस्य दुष्टाभिसंधिं नाववृद्ध्यते । किं

வேறு வழியாக வந்து, அம்மனின் பிள் மறைந்து நின்றான். பின் அந்தப் பிராமணப் பெண் குளித்துக் கோயிலுக்கு வந்து அபிஷேகம், அலங்காரம், தூபம், நைவேத்தியம் ஆகியவற்றைச் செய்து தேவியை வணங்கி "தேவியே! எந்த உபாயத்தால் எனது கணவன் குருடனாவான்?" என்று விண்ணப்பித்தாள். அதைக்கேட்டு அம்மனின் பின்னால் இருந்த பிராமணர், குரலை மாற்றி "நீ எப்போதும் நெய்நிறைந்த பட்சங்களை உன் கணவனுக்குக் கொடுத்து வருவாயானால், விரைவிலேயே அவன் குருடனாய்விடுவான்" என்றான். அதைக்கேட்டுப் பொய் வார்த்தையினால் ஏராந்த அவளும் தினந்தோறும் அதனையே கொடுத்து வந்தாள். பின் ஒருநாள், பிராமணர் 'நல்லவளே! என்னால் நன்றாகப் பார்க்க முடியவில்லையே!' என்றான். அதைக்கேட்டு "இது தேவியின் அருளே" என்று அவளால் எண்ணப்பட்டது. பின்னர் அவளது ஆசைநாயகன் அங்கு வந்து "குருடனான இப்பிராமணன் என்ன செய்வான்?" என நினைத்து பயமில்லாதவனாகி நாள்தோறும் (அங்கு) வரலாணான். மறுநாள் அவன் உள்ளே வந்து நுழைவதைப் பார்த்துப் பிராமணன் (அவனை) தலைமயிரிற் பிடித்து தடியாலும் காலாலும் நன்றாக உயிர்போகுமத்தும் அடித்தான். ஒழுக்கம் தவறிய மனைவியையும் மூக்கறுந்தவளாகச் செய்து அவளை நீக்கிவிட்டான். ஆகையால் நான் கூறுகிறேன் "இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்..." என்று மந்தவிஷன் கூறிற்று.

பின் மந்தவிஷனும் தனக்குள்ளேயே சிரித்து, மீண்டும் 'தவளைகள் விதம் விதமான சுவையுள்ளன' என்று கூறியது. அதைக்கேட்ட ஜூபாதன் கவலையடைந்து பாம்பு கூறியதை நன்கு விளங்க முடியாமல் அதைநோக்கி 'விரோதமான இவ்வார்த்தை உண்ணாற் கூறப்பட்டதேன்?' என்று விணவிற்று. மந்தவிஷன் உண்மை நிலையை மறைப்பதற்காக 'ஓன்றுமில்லை' என்று கூறிற்று. இவ்வாறு பொய் வார்த்தைகளினால் மயங்கி ஏராந்த ஜூபாதன் கெட்ட பாம்பின் சினேகத்தை அறியவில்லை.

बहुना, तथा तेन सर्वेऽपि भक्षिता यथा वीजमात्रमपि नावशिष्टम् ।  
अतोऽहं ब्रवीमि—“स्कन्धेनापि वहेच्छत्रुम्” इति ॥ अथ राजन् ! यथा  
मन्दविषेण बुद्धिवलेन मण्डका निहताः, तथा मया सर्वेऽपि वैरिण  
इति । साधु चेदमुच्यते—

वने प्रज्वलितो वहिंदहन्मूलानि रक्षति ।

समूलोन्मूलनं कुर्याद्यायुर्यो मृदुशीतलः’ ॥ २३७ ॥

मेघवर्ण आह—‘तात ! सत्यमेवैतत् । ये महात्मानो भवन्ति ते  
महासत्त्वा आपद्रुता अपि प्रारब्धं न विसर्जयन्ति । उक्तं च यतः—  
महत्त्वमेतन्महतां नयालंकारधारिणाम् ।

न मुञ्चन्ति यदारब्धं कृच्छ्रेऽपि व्यसनोदये ॥ २३८ ॥

तथा च,—

प्रारभ्यते न खलु विघ्नभयेन नीचैः,

प्रारभ्य विघ्नविहृता विरमन्ति मध्याः ।

विघ्नैः सहस्रगुणैरपि हन्यमानाः

प्रारब्धमुत्तमगुणा न परित्यजन्ति ॥ २३९ ॥

तत्कृतं निष्कण्ठकं मम राज्यं शत्रून्निःशेषतां नयता त्वया । अथवा  
युक्तमेतन्नयवेदिनाम् । उक्तं च यतः—

ऋणशेषं चाग्निशेषं शत्रुशेषं तथैव च ।

व्याधिशेषं च निःशेषं कृत्वा प्राज्ञो न सीदति’ ॥ २४० ॥

அதிகம் கூறுவானேன்! ஒரு விதைகூட மீதியில்லாமல் எல்லாவற்றையும் உண்டுவிட்டது. ஆகையால் நான் கூறுகின்றேன் எதிரியைத் தோளின் மீதாவதுதாக்கலாம்... என்று.

மேலும் அரசே! எவ்வாறு மந்தவிஷங்கால் புத்தியின் திறமையினால் எல்லாத் தவணைகளும் அழிக்கப்பட்டனவோ, அவ்வாறே விரோதியான என்னாலும் எல்லா ஆந்தைகளும் அழிக்கப்பட்டன" என்றது ஸ்திரஜீவி. இவ்வாறு கூறப்படுவதும் உண்மைதானே!

காட்டில் எரிகின்ற தீ (மரங்களை) எரித்தபோதிலும் வேர்களைக் காக்கின்றது. (எரிப்பதில்லை). ஆனால் எது மிருகுவாகவும் சூளிர்ந்ததாகவும் உள்ளதோ, அதே காற்று வேருடனே மரத்தைப் பிடிடுகிற விடுகின்றது.

மேகவர்ணன் "ஐயா! இது உண்மையே! எவர் மகாத்மாக்களாக இருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் ஆபத்தடைந்த போதிலும் தொடங்கியதை விட்டுவிடமாட்டார்கள் ஏனெனில்;

நீதியையே அலங்காரமாகவுடைய பெரியோர்களுக்கு இதுவே பெருந்தனமையாம். கஷ்டம் நிறைந்த துண்பம் வந்துற்ற போதும் தொடங்கியதை விடமாட்டார்கள்.

மேலும்

அதமர் இடையூறு வருமென்ற பயத்தினால் ஒன்றைத் தொடங்குவதில்லை. மத்திமர் (ஒரு காரியத்தைத்) தொடங்கி இடையூறு வந்துற்றும் ஓய்ந்து விடுவர். ஆனால் இடையூறுகளால் மீண்டும், மீண்டும் தாக்குண்டபோதும் உத்தமர் தொடங்கிய காரியத்தை விட்டுவிடமாட்டார்கள்.

எதிரிகளை மீதியில்லாது அழித்த தங்களால் எனது இராச்சியம் முன்னற்றாக ஆக்கப்பட்டது. அல்லது நீதி அறிந்தவர்கள்க்கு இது தக்கதேயாம். ஏனெனில்;

கடனில் மீதி, நெருப்பின் மீதி, எதிரிகளின் மீதி, வியாதியின் மீதி, ஆகியவற்றை இல்லாமற் செய்த பின்னரே அறிவாளி ஒய்வடைவான் (துண்டுறான்)

सोऽब्रवोत्—‘देव ! भाग्यवांस्त्वमेवासि, यस्यारब्धं सर्वमेव संसिध्यति । तन्न केवलं शौर्यं कृत्यं साधयति, किंतु प्रज्ञया यत्कियते तदेव विजयाय भवति । उक्तं च,—

शर्वैर्हतान हि हता रिपवो भवन्ति,  
प्रज्ञाहतास्तु रिपवः सुहता भवन्ति ।  
शर्वं निहन्ति पुरुषस्य शरीरमेकं,  
प्रज्ञा कुलं च विभवं च यशश्च हन्ति ॥ २४१ ॥

तदेवं प्रज्ञा—पुरुषकाराभ्यां युक्तस्यायतेन कार्यसिद्धयः संभवन्ति ।

प्रसरति मतिः कार्यारम्भे, इदीभवति स्मृतिः,  
स्वयमुपनयन्नर्थान्मत्त्वो न गच्छति विष्णुवम् ।  
स्फुरति सफलस्तर्कश्चित्तं समुच्चतिमश्रुते ।  
भवति च रतिः ऋषये कृत्ये नरस्य भविष्यतः ॥ २४२ ॥

तथा च नयत्यागशौर्यसंपत्ते पुरुषे राज्यमिति । उक्तं च,—

त्यागिनि शूरे विदुषि च संसर्गस्त्वचिर्जनो गुणी भवति ।  
गुणवति धनं, धनाच्छ्रीः, श्रीमत्याज्ञा ततो राज्यम्’ ॥ २४३ ॥

मेघवर्ण आह—‘नूनं सद्यः फलानि नीतिशास्त्राणि, यत्वयाऽऽनु-  
कूल्येनानुप्रविश्यारिमद्दनः सपरिजनो निःशेषितः । स्थिरजीव्याह—

அதுகூறியது 'அரசே! எவனுக்கு ஆரம்பித்ததெல்லாம் சித்தி பெறுகின்றதோ, அத்தகைய நீ பாக்கியசாலியே! பலம் மட்டும் காரி யத்தைச் சாதிக்காது. ஆனால் அறிவினால் எது செய்யப்படுகின்றதோ அதுவே வெற்றியைத் தரும். ஏனெனில்,

அம்புகளால் தாக்கப்பட்ட எதிரிகள் இறந்தவர் ஆகார். அறிவினாற் கொல்லப்பட்டவரே (உண்மையில்) கொல்லப் பட்டவராவர். ஆயுதம் மனிதனது உடலையே கொல்லும். புத்தியோவெனில் குலத்தையும் செல்வத்தையும் புகழையும் கொன்றுவிடும் (அழிக்கும்).

ஆகையினால் அறிவு பலம் ஆகியவற்றோடு கூடியவனுக்குக் கஷ்ட மின்றியே காரியங்கள் பலிக்கும்.

காரியத்தின் தொடக்கத்தில் அறிவு விரிகின்றது. என்னம் திடமாகின்றது. செல்வங்களையும் ஆலோசனைகளையும் தானாகவே தருவதாய் அழிவை அடைவதில்லை. தருக்கம் பலனுள்ளதாகப் பிரகாசிக்கும் மனம் உயர்நிலை எய்தும். சிறந்த செயலில் அன்பு உண்டாகும்.

மேலும் நீதி கொடை வீரம் ஆகியவை கொண்ட மனிதனிடமே இராட்சியம் நிலைப்படும் ஏனெனில்;

கொடையாளி, குரன், அறிஞன் ஆகியவர்களிடம் சேரவிரும் புகின்ற மனிதன் குணமுள்ளவன் ஆவான். குணமுள்ளவனிடமே செல்வம் செல்வத்திலிருந்து புகழும் புகழினால் ஆணையும் (அதிகாரம்) அதிலிருந்து அரசும் கிடைக்கும்" என்றது.

மேகவர்ணன் "உண்மையாகவே நீதிசாஸ்திரங்கள் உடனேயே பலனளிக்கத் தக்கவை. நீர் சுலபமாகநுழைந்து அரிமர்த்தனனை பரிவாரங்களுடன் கொன்றுவிட்டார்" என்றது. ஸ்திரஜீவி கூறிற்று:

तीक्ष्णोपायग्रासिगम्योऽपि योऽर्थ-  
स्तस्याप्यादौ संथयः साधुयुक्तः ।

उत्तुङ्गाश्रः सारभूतो वनानां  
नाऽनभ्यर्थ्य चिछद्यते पादपेन्द्रः ॥ २४४ ॥

अथवा खामिन् ! किं तेनाभिहितेन—यदनन्तरकाले क्रियारहितमसुख-  
साध्यं वा भवति ? । साधु चेदमुच्यते,—

अनिक्षितैरध्यवसायभीरुभिः  
पदे पदे दोषशतानुदर्शिभिः ।

फलैर्विसंवादसुपागता गिरः

प्रयान्ति लोके परिहासवस्तुताम् ॥ २४५ ॥

न च लघुष्पपि कर्तव्येषु धीमद्विरनादरः कार्यः । यतः,—

शक्ष्यामि कर्तुमिदमलपमयलसाध्य-  
मत्रादरः क इति कृत्यमुपेक्षमाणः ।

केचित्प्रमत्तमनसः परितापदुःख-

मापत्प्रसङ्गसुलभं पुरुषाः प्रयान्ति ॥ २४६ ॥

तदव जितारेमद्विभोर्यथापूर्वं निद्रालाभो भविष्यति । उच्यते चैतत्—

निःसर्पे हतसर्पे वा भवने सुष्पर्ते सुखम् ।

सदा दृष्टभुजङ्गे तु निद्रा दुःखेन लभ्यते ॥ २४७ ॥

तथा च,—

எப்பொருள் கொடிய உபாயங்களால் அடையக் கூடியதோ அதில் முதலில் நல்ல செய்கையினையே பின்பற்ற வேண்டும். உயர்ந்ததும் காட்டு மரங்களுக்குள் சாரமானதுமான மரம் பூசை செய்யாமல், வெட்டப்படுவதில்லையால்வா?

மேலும் தலைவ! முயற்சியில்லாமலேயே கிடைக்கும். சுகமாக பெற இயலாதென்று கூறுவதால் பயனேது? பெரியோர்கள் கூறுவதும் உண்மையே;

உறுதியற்றவர்களும் செயலாற்றப் பின் தங்குபவர்களும் அடிக்கடி நூற்றுக் கணக்கான குற்றங்களைக் கூறுகின்றவர் களுமான மக்களால் கறப்படுகின்ற பிரயோசனமற்ற வார்த்தைகள் உலகினில் பரிகாசத்திற் கிடமாகின்றன.

செய்யவேண்டியவை சிறியவையாயினும் அவற்றை அறிஞர்கள் அலட்சியம் செய்யார்ஏனவில்;

"சிறியதும் முயற்சியின்றியே சாதிக்கக்கூடியதுமான இச் செயலைச் செய்வேன். இதிற் கவனமேன்?" என்று எவன் அலட்சியம் செய்கின்றானோ, இவ்வாறு அவதானமற்ற மனிதர்கள் ஆபத்து நேரத்தில் ஏற்படக்கூடிய பரிதாபிக்கத்தக்க நிலையை அடைவர்.

ஆகையினால் எதிரிகளை வென்றுவிட்ட எங்கள் தலைவனுக்கு இனிமேல் முன்போலவே நித்திரைவரும், அவ்வாறே கூறப்படுகின்றது.

பாம்பற்றாயினும் பாம்பு இறந்ததாயினும் அத்தகைய வீட்டில் சுகமாக நித்திரை செய்யலாம். எந்தேரமும் பாம்பைக் காணக்கூடிய வீடில் நித்திரைக்ஷடப்பட்டே ஏற்படும்.

மேலும்;

विस्तीर्णव्यवसायसाध्यमहतां खिंधोपभुक्ताशिषां  
कार्याणां नयसाद्वसोन्नतिमतामिच्छापदारोहिणाम् ।

मानोत्सेकपराक्रमव्यवसनिनः पारं न यावद्वताः  
सामर्वेहृदये ऽवकाशविषया तावत्कथं निर्वृतिः ? ॥ २४८ ॥

तदवसितकार्यारम्भस्य विश्राम्यतीव मे हृदयम् । तदिदमधुना निहत-  
कण्टकं राज्यं प्रजापालनतपरो भूत्वा पुत्रपौत्रादिक्रमेणाच्छ्रासन-  
श्रीश्विरं सुड्दक्ष्व । अपि च,—

प्रजा न रञ्जयेद्यस्तु राजा रक्षादिभिर्गुणैः ।  
अजागलस्तनस्येव तस्य राज्यं निरर्थकम् ॥ २४९ ॥

गुणेषु रागो, व्यसनेष्वनादरो,  
रतिः सुभृत्येषु च यस्य भूपतेः ।  
चिरं स भुज्ञे चलचामरांशुकां  
सितातपत्राभरणां नृपश्चियम् ॥ २५० ॥

नच त्वया प्राप्तराज्योऽहमिति मत्वा श्रीमदेनात्मा व्यंसयितव्यः ।  
यत्कारणं चला हि राज्ञो विभूतयः, वंशारोहणवद्राज्यलक्ष्मीर्दुरारोहा,  
क्षणविनिपातरता, पारदरसवत् प्रयत्नशैरपि धार्यमाणा दुर्घरा,

விரிந்த முயற்சிகளால் சாதிக்கத்தக்கவைகளும், பெரியவை களும், நல்லவர்கள் அருளிய ஆசியடையவைகளும், நீதி சாகஸம், உயர்வு உடையவைகளும், விரும்பிய இடத்தில் ஏற்கூடியவைகளுமான காரியங்களின் கரையை அடையாத வரை, உற்சாகம், மாணம், பலம், முயற்சி ஆகியவை உள்ள மனிதர்களது ஆவல் பொருந்திய இதயத்தில் நிம்மதி எவ்வாறு ஏற்படும்?

ஆகையால் தொடங்கிய காரியம் முடிந்தமையால் எனது இதயம் நிம்மதியடைகின்றது. எனவே இப்பொழுது முட்களற்ற இவ்விராட்சியத்தை குடிகளைக் காப்பதில் ஈடுபட்டோனாகி பிள்ளை, பேரன் ஆகிய கிரமமாக (பரம்பரையாக) வெண்குடையும், சிம் மாசனமும், செல்வமும் குறையாதவனாக நெடுங்காலம் அனுபவிப்பாயாக மேலூம்,

எவ்வரசன் காவல் முதலிய குணங்களோடு குடிகளை இன்பறுத்தவில்லையோ அவனது இராட்சியம் ஆட்டின் கழுத்தில் தொங்குகின்ற சதைபோல் வீணானதேயாம். குணங்களில் ஆகை, செயல்களில் ஆதரவு, நல்ல வேலைக்காரர்களிடம் அன்பு, ஆகியன எவ்வரசனுக்குள்ளதோ, அவன் வெண் சிவிகையும், ஆயரணங்களும், அசைகின்ற சாமரைகளுமுடைய ராஜ்ய லக்ஷ்மியை அனுபவிப்பான்.

"அரசை அடைந்துவிட்டேன் நான்" என்று திளைத்துச் செல்வச் செருக்கினால் நீ உன்னை நாசமாக்கிக் கொள்ளாதே! ஏனெனில் அரசனது செல்வங்கள் நிலையற்றவை, மூங்கில் மீது ஏறுவது போல் ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைவது கடினம். ஒரு கணப்பொழுதில் அது நழுவிலிடும். "பாதரசம்" போல் எவ்வளவு முயற்சி செய்து நிலைநிறுத்தினாலும் நிற்காது.

प्रशस्ताराधिताप्यन्ते विग्रलभिनी, वानरजातिरिव विद्वुतानेकचित्ता,  
पद्मपत्रोदकमिवाघटितसंश्लेषा, पवनगतिरिवातिचपला, अनार्यसंगतमि-  
वास्थिरा, आशीविष इव दुरुपचारा, संध्याभ्रलेखेव मुहूर्तरागा,  
जलबुद्धुदा वलीव स्वभावभङ्गुरा, शरीरप्रकृतिरिव कृतम्बा, स्वग्रलब्ध-  
द्रव्यराशिरिव क्षणदृष्टनष्टा । अपि च,—

यदैव राज्ये क्रियते । भिषेक-  
स्तदैव बुद्धिर्व्यसनेषु योज्या ।  
घटा हि राज्ञाभिषेककाले  
सहाभसेवापदमुद्दिरन्ति ॥ २५१ ॥

न च कश्चिदनधिगमनीयो नामास्त्वापदम् । उक्तं च,—

रामस्य व्रजनं, बलेन्यमनं, पाण्डोः सुतानां चनं,  
वृष्णीनां निधनं, नलस्य नृपते राज्यात्परिभ्रंशनम् ।  
नाम्याचार्यकमर्जुनस्य, पतनं संचिन्त्य लङ्केश्वरे  
सर्वे कालवशाज्जनोऽत्र सहते, कः कं परित्रायते ? ॥ २५२ ॥  
क स दशरथः स्वर्गे भूत्वा महेन्द्रसुहृद्रतः ?  
क स जलनिधेवेलां बद्धा नृपः सगरस्तथा ? ।  
क स करतलाज्ञातो वैन्यः ? क सूर्यतनुर्मनु-  
र्ननु बलवता कालेनैते प्रबोध्य निमीलिताः ॥ २५३ ॥  
मान्धाता क गतद्विलोकविजयी, राजा क सत्यवतो ?  
देवानां नृपतिर्गतः क नहुषः ? सच्छास्त्रवान् केशवः ।

கஷ்டப்பட்டு ஆராதித்தபோதிலும் முடிவில் ஏமாற்றிவிடும். குரங்குச் சாதிபோல் சஞ்சலமான பல எண்ணங்கள் கொண்டது. தாமரை இலை நீர்போல் ஒட்டாதது. காற்றின் வேகம் போல் மிகச் சஞ்சலமானது. கெட்டவரது தொடர்புபோல் நிலையற்றது. பாம்புபோல் உபசரிக்கமுடியாதது. மாலைநேர மேகங்கள் போல் (வானம்போல்) விநாடிக்குள் மாறும் நிறமுள்ளது. நீர்க்குமிழிபோல் தானே உடையக்கூடியது. மனித உடம்புபோல் நன்றியில்லாதது. கனவில் பெற்ற புதையல்போல் விரைவில் கண்டு உடன் அழியக்கூடியது. இத்தகையதே இராட்சியலக்ஷ்மியாம் மேலும்;

எப்பொழுது இராட்சியத்தில் பட்டாபிஷேகம் நிகழ்கின்றதோ அப்பொழுதே அறிவு துன்பங்களை எதிர்நோக்குவதாய் இருக்கவேண்டும். அரசர்களுக்கு முடிகுடும் வேளையிலேயே நீர்க்குடங்கள் அபிஷேக நிரோடு கூடவே ஆபத்துக்களையும் தலைமீது ஊற்றுகின்றன.

ஆபத்துக்களால் அடையப்படாதவன் ஒருவனுமில்லை ஏனெனில்;

இராமன் காட்டில் அலைந்ததையும் பலிச்சக்கரவர்த்தி அடங்கியதும் பாண்டவர்களுக்குக் காடும், விருஷ்ணி (யாதவர்) களின் அழிவினையும் அரசனாகிய நளன் அரசில் இருந்து நழுவியதையும் அர்ச்சனன் நாட்டியக்காரி ஆகியதை யும், இலங்கை அரசனான இராவணன் அழிந்ததையும் யோசிக்குமிடத்து எல்லாச் சனமும் இவ்வகையில் காலவசத்தால், துண்புறுகின்றது. எனவேயார் யாரைக்காப்பது?

கவர்க்கத்தில் சென்று இந்திரனின் நட்பைப்பெற்ற அத்தசரதன் எங்கே? கடலுக்குக் கரை கட்டிய சகர மன்னன் எங்கே? கையில் இருந்து பிறந்த பிரது எங்கே? சூரியனின் மைந்தனான மனு எங்கே? பலம் வாய்ந்த காலத்தினால் இவர்கள் படைத்து அழிக்கப்பட்டனர். மூவுகத்தையும் வென்ற மாந்தாதா எங்கே? சத்தியத்தையே விரதமாகக் கொண்ட பீஷ்மாசாரியர் எங்கே? தேவர்களினரசபதவியைப் பெற்ற நகுஷன் எங்கே? நற்கலையறிஞரான கிருஷ்ண பரமாத்மா எங்கே?

मन्यन्ते सरथाः सकुञ्जरवराः शकासनाध्यासिनः  
कालेनैव महात्मना त्वनुकृताः, कालेनं निर्वासिताः ॥ २५४॥

अपि च,—

स च नृपतिस्ते सचिवास्ताः प्रमदास्तानि काननवनानि ।  
स च ते च ताश्च तानि च कृतान्तदृष्टानि नृष्टानि ॥ २५५॥  
एवं मत्तकरिकण्ठश्चलां राज्यलक्ष्मीमवाप्य न्यायैकनिष्ठो भूत्वोप-  
भुद्दक्ष्व ॥

इति श्रीविष्णुशर्मविरचिते पञ्चतत्त्वके काकोल्दकीयं नाम  
तृतीयं तत्रं समाप्तम् ।

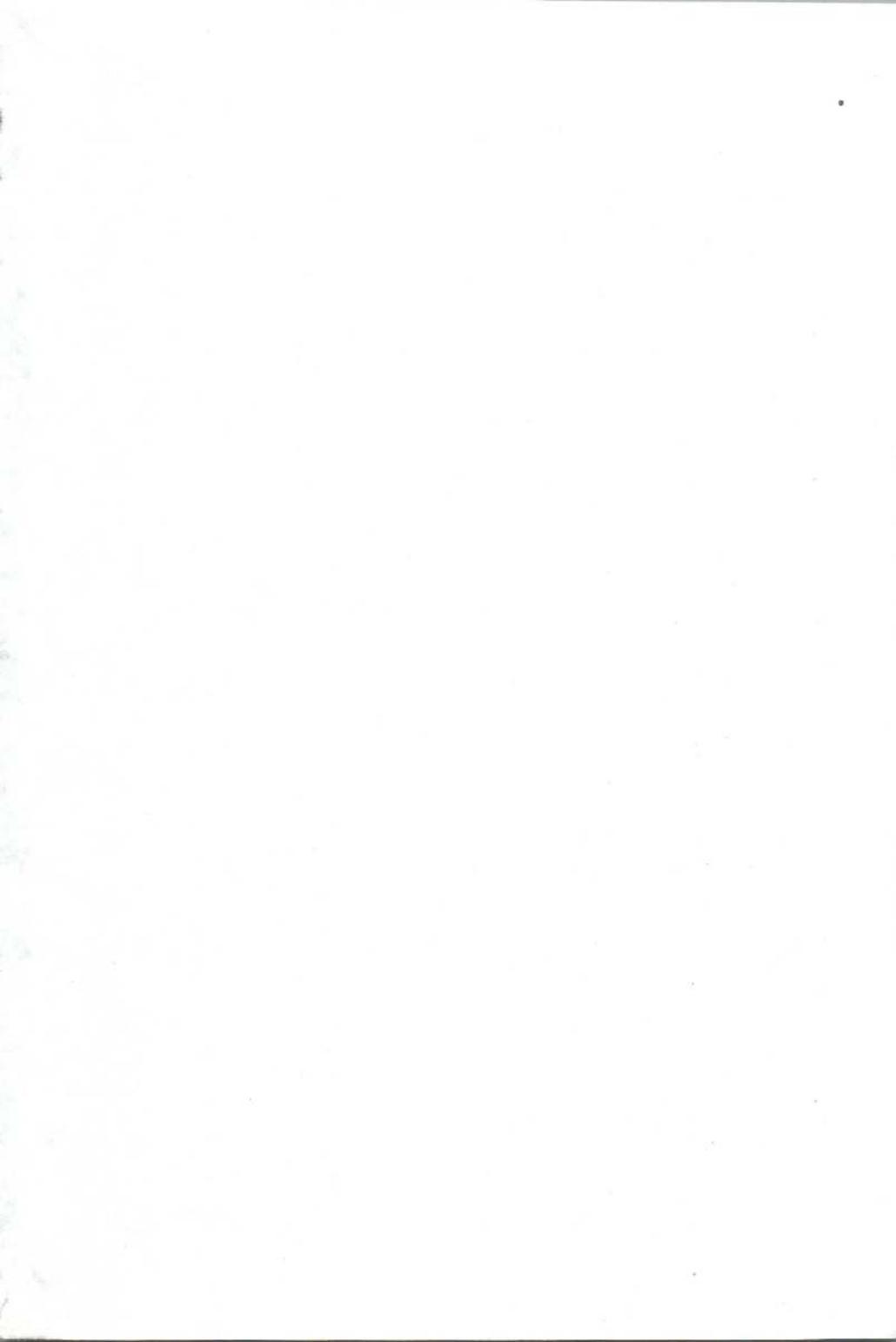
ரதங்கள், சிறந்த யானைகள் ஆகியவற்றுடன் கூடியவர்களும், இந்திரனது போன்ற சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தவர்களுமான அவ்வரசர்கள் யாவரும் காலம் எனும் மகாத்மாவினால் அருளப்பட்டுக் காலத்தினாலேயே அழிக்கப்பட்டனர்.

மேலும்; அதே அரசன், அதே மந்திரிகள், அதே பெண்கள், அதே காடுகள், அதே பூஞ்சோலைகள் ஆகிய (அவை)வையெல்லாம் காலத்தாலேயே காணப்பட்டன. அதாலேயே அழிக்கப் பட்டன.

இவ்வாறு, மதங்கொண்ட யானையின் காதுகள் போல் அசையும் குணமுள்ள ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைந்து நியாயமொன்றிலேயே ஈடுபட்டவனாகி, அனுபவித்து வருவாயாக!

விழ்ணு சர்மாவினால் இயற்றப்பட்ட பஞ்சதந்திரத்தின் மூன்றாவது தந்திரமான காகோலுகியத்திற்கு திரிகோணமலை - பூர்ணானந்தேசவர சர்மா அவர்களின் மைந்தனும், மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலய சம்ஸ்கிருத விரிவுரையாளருமான வியாகரண சிரோமணி தியாகராஜ சர்மாவினால் (30.4.1964இல்) எழுதப்பட்ட தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு நிறைவெய்தியது.









Harikanan (Pvt.) Ltd., Jaffna.

ISBN 055016900-6



9 789550 169009